

นัยปก

● จริงจัง ตามพอ

๒๕ มกราคม ๒๕๕๔....ปริ๊ด..ปริ๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ !

ลุงจำลอง และ คุณสนธิ ประกาศ ตายเป็นตาย เรื่องเสียแผ่นดินเรื่องใหญ่ งานนี้เป็นไงก็เป็นกัน ตายให้ยิ่งใหญ่ ท่านพุทธทาสเสนอให้ “ตายก่อนตาย” แค่ตายจากกิเลส “อบายมุข ๖-การผิดศีล ๕” ได้ ก็ยิ่งใหญ่กว่าการได้เอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน ยิ่งใหญ่กว่าขึ้นสวรรค์และยิ่งใหญ่มากกว่าอภิปไตย ไต่ ๆ ในโลก **ก็ไม่ใช่ประเสริฐเท่ากับการเป็น “พระโสดาบัน”** (พุทธพจน์)

ปีใหม่เปลี่ยน “ยุค” ได้หากมุ่งแก้ไขด้วยการลด “กิเลส” สติที่สามารถจัดการ “กุณ” จนลดกิเลสได้นั้นคือ **“จักรแก้ว”**

มีช้างแก้ว (ธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์) ในเหตุผลอย่าง แบบบล เพื่อรู้เท่าทันและจัดการกับกิเลสในตน ไม่หลงกลไปกับหัวโหล่เรื่องที่ขอบเผด็จการไม่ฟังใคร ๆ การรู้จักเลิกละตนได้วิชัย **“ถูก-ผิด,ควร-ไม่ควร”** ออกเพียรสัรรอกุจริตทั้งหลายให้หมดสิ้น (วิริยะ-ม้าแก้ว)

นั่นก็คือการยุทธ์ที่มุ่งเอาชนะใจตน

ยากใครจักอาจต้านทาน

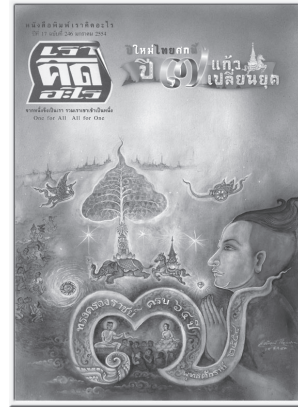
ซึ่งครบพร้อมทั้งจักรแก้ว-ช้างแก้ว-ม้าแก้วอันเป็นโพชฌงค์ ๓

ที่จะทำให้เกิด ปีติฯ (แก้วมณี),ปัสสัทธิฯ (นางแก้ว) สสมาธิฯ (คหบดีแก้ว) และอุเบกขาฯ (ปริณายกแก้ว) การชุมนุมใด ๆ ที่มุ่งทำลายกิเลส (ต้นเหตุความเห็นแก่ตัว) ได้

จะเป็นความยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าปฏิรูปปฏิวัติแต่“อภิวัดน์” เพื่อเปลี่ยนผ่านอย่างสันติด้วยประชาชนเพื่อประชาชน เมื่อ “อภิวัดน์” โพชฌงค์แล้วเจ็ดแก้วย่อมเปลี่ยนสมัย ในยุคเจ็ดนักษัตรของกษัตริย์แก้วด้วยประการฉะนี้แล ก่อนที่เราจะไม่เหลืออะไรให้ลูกหลานของเรา

แม้แต่แผ่นดินไทยที่บรรพบุรุษเอาชีวิต

และเลือดเนื้อเข้าแลก

ปีใหม่ไทยศกนี้ ปี ๗ แก้วเปลี่ยนยุค

สองห้าห้าสี่นี้

เข้าเจ็ดนักษัตรของ

หกลีบสีพระครอง

ราชกรณียกิจแผ้ว

ปีใหม่ไทยศกนี้

เข้าเจ็ดรอบเป็นเขต

เจ็ดก้าวโพชฌงค์เหตุ

เจ็ดเกิดอะเคื้ออะคร้าว

ตำนานพุทธเกิดนั้น

เห็นแค่ชาแค่สะเกิด

แต่ธรรมจักรเบ็ดเสร็จ

เห็นโพชฌงค์เจ็ดนำ

เจริญชีพด้วยเจ็ดก้าว

มี “สติ” ข้อหนึ่งนำ

สอง “ธรรมวิชัยสัม-

สาม “วิริยะ” เป็นจำว

สี่ “ปีติ” หลังฝึกได้

ห้า “ปัสสัทธิ” สงบลด

หก “สมาธิ” เกิดคน

เจ็ด “อุเบกขา” นี้ไสร

กาลนี้ปีห้าสี่

ครบเจ็ดนักษัตรของ

มาเกิดเทิดทูนสนอง

อภิวัดน์โพชฌงค์แล้ว

ปีฉลอง

กษัตริย์แก้ว

ราชย์สุด สดุดี

ผงาดฟ้ามหาสมัย

สุดพิเศษ

ก่อก้าว

พุทธเกิด

ตื่นรู้เบิกบาน

คือเจ็ด

ย่างก้าว

สูงส่ง

จิตโน้มก้าวเดิน

ดำเนินธรรม

ก่อนก้าว

โพชฌงค์” แล

แห่งน้ำแรงพลัง

เจริญผล

สุขให้

โลกุตระ เหนือโลก

ส่วนสร้างนิพพาน

ปีฉลอง

กษัตริย์แก้ว

ฐิติพระ บาทเทอญ

เจ็ดแก้วเปลี่ยนสมัย

“สไมย์ จำปาแพง”

๖ ธ.ค. ๒๕๕๓

๒

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๒๔๖ เดือน มกราคม ๒๕๕๔
เอโกปี หุตวา พหุสา โหติ พหุสาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1 นัยปก : ปีใหม่ไทยศกนี้ ปี ๑ แก้วเปลี่ยนยุค 3 คนบ้านนอกบอกกล่าว 4 จากผู้อ่าน 6 คุณนิคคิดน้อย 8 บ้านป่านาคอย 13 การ์ตูน 14 สีสันชีวิต (อาจารย์สุทธิพงษ์ ประชุมพฤทธิ) 21 ข้าพเจ้าคิดอะไร 26 ขาดกทันยุค 28 กำปั้นทุบดิน 34 คิดคนละข้าว 38 บทความพิเศษ (โลกร้อนขึ้นจริงหรือ) 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด 42 พุทธศาสตร์การเมือง 45 เวทีความคิด 46 ชีวิตนี้มีปัญหา 56 ประสพการณ์ใต้ร่มโอศ 58 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา 62 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่ 67 สุนทรียสนทนา 72 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน 74 ชีวิตไร้สารพิษ 77 กติกาเมือง 80 ปิดท้าย	จริงจัง ตามพ่อ สไมย์ จำปาแพง จำลอง ศรีเมือง บรรณาธิการ บรรณาธิการ จำลอง วิสูตร ทิม สมอ. สมณะโพธิรักษ์ ฉวมพุทธ ดังนั้น วิมุตตินันทะ แรงรวม ชาวหินฟ้า พิมพ์วิทย์ ชูโต สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ อำนาจประเสริฐ นายนอก ทำเนียบ สมณะโพธิรักษ์ ฟ้าสา สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สุวิทย์ วีรธรรม ท่านจันทร์-น.พ.อุกฤษ์เลิศ ฟอด เทพสุรินทร์ ล้อเกวียน ประคอง เตกฉัตร พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สีสันชีวิต
14 ...ตลาดทุนนั้น เราสร้างขึ้นมากเพื่อ
ซื้อขายกระดาษ ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น
ซื้อขายกระดาษทำให้เงินเพิ่มเงิน
บางคนก็จนลงเพราะขาดทุนจาก
กระดาษ บางคนมั่งคั่งร่ำรวยจาก
กระดาษ...

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงครามศักดิ์ ภาควิชา
แชนคิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อยคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
วินธรรม อโศกตระกูล
น้อยมน ปิฎฐาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
คินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันธุ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินตะ
สุเสรี สิบประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินตะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๘-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดทำหน่าย

กัณฑ์ ๖๔๔ ขอนนามินทร์ ๔๔
ถ.นามินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท พ้าอภัย จำกัด โทร. ๐-๒๗๓๗๕-๘๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งรษณบดี หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัณฑ์

๖๔๔ ขนามินทร์ ๔๔ ถ.นามินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกรุงไทย สาขานนามินทร์

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘

ยืนยันการโอนที่ ๐๘-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

หรือ farinkwan@yahoo.com

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

สี่องค์ห้าห้าสี่นี้
เข้าเจ็ดนักษัตริย์ของ
หกลีบสี่พระครอง
ราชกรณียกิจแล้ว

ปีฉลอง
กษัตริย์แก้ว
ราชย์สุด สดุดี
ผองดาฟ้ามหาสมัย

ปีใหม่นี้ นับเป็นปีพิเศษ ที่
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
มีพระชนมพรรษา ๗ รอบ (๘๔ ปี)
ซึ่งประชาชนทั่ว ๆ ไป เมื่อญาติ
ผู้ใหญ่อายุ ๘๔ ปี ก็มักจะจัดงาน
ฉลองวันเกิดเป็นพิเศษ และยัง
เป็นปีที่พระองค์ท่านครองราชย์
ครบ ๖๔ ปี ใคร ๆ ทราบกันอยู่
แล้ว ด้วยความดีใจเป็นอย่างยิ่งที่
ในหลวงของเราครองราชย์นาน
ที่สุดในโลก

“รักที่สุดคือในหลวง หวง
ที่สุดคือแผ่นดิน” เป็นข้อความ
ที่พิมพ์เลื่อยติดอกเผยแพร่ออก
เป็นเลื่อยติดรุ่นที่ขายดีที่สุด
ขณะนี้ เพราะเป็นคำคมที่
โดนใจชาวไทยทุกคน

ถ้ารักแต่ปากไม่ทำอะไรให้

พระองค์ท่าน ก็จัดอยู่ใน
ประเภท **รักไม่จริง** รักจริงต้อง
ลงมือทำ พุดตามประสาชาวบ้าน
คือ ทำให้ในหลวงสุขกายสบายใจ
ครับเราช่วยกันทำให้บ้านเมือง
สงบสุข ไม่มีอย่างอื่นเลย ถ้า
บ้านเมืองสงบสุขได้มากเท่าไร
ท่านก็สุขกายสบายใจเท่านั้น

ในหลวงตรัสเมื่อวันเฉลิม
พระชนมพรรษาที่เพิ่งผ่านไป
เมื่อเร็ว ๆ นี้ ให้คนไทยถือ
ประโยชน์ของชาติเป็นเป้าหมาย
สำคัญที่สุด ให้ทำความเข้าใจ
หน้าที่ของตัวเอง และทำให้ดี
ที่สุด

หน้าที่ตามปรกติคือการ
ทำมาหาเลี้ยงชีพช่วยครอบครัว
และช่วยสังคมด้วยการบริจาค

“
**รักที่สุดคือในหลวง
หวงที่สุดคือแผ่นดิน**
”

ให้องค์กรสาธารณกุศลต่าง ๆ
หน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ กฎหมาย
สูงสุดของประเทศ คือการ
ปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์
และการปกป้องเอกราชอธิปไตย
“ซึ่งก็คือปกป้องแผ่นดินนั่นเอง”

**รักที่สุดคือในหลวง
หวงที่สุดคือแผ่นดิน**

๒

➤ บ้านป่านาดอย

จำลอง ศรีเมือง

การชุมนุมใหญ่วันที่ ๒๕ มกราคม เราเรียกร้องให้รัฐบาลทำหน้าที่
ปกป้องดินแดน ด้วยการถอนตัวออกจากอนุสัญญามรดกโลก พร้อมกับ
ประกาศยกเลิก เอ็มโอยู ๒๕๔๓ และยกเลิกเอกสารประกอบทั้งหมด

➤ กำปันทุดิน

ดั่งนั้น วิมุตตินันท์

เสียดายเป็นนายกรัฐมนตรีทั้งทีกลับไม่ยอมมีปัญญาทำตามหน้าที่
ดีแค่ได้วาตะปะทะคารม โกหกปกคลุมไปวัน ๆ พุดอย่าง
ทำจริงอีกอย่าง

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

วิสามนุชาตกรรม

ข่าว พล.ต.อ.อัศวิน ขวัญเมือง ใช้อำนาจ เป็นธรรมวิสามนุชาตกรรมโจ๊ก ไผ่เขียว แล้ว รู้สึกว่าเมื่อเกิดคดีดังขึ้นมาที่ไร ผู้ก่อคดีมักจะ ถูกจับตายเพื่อปิดคดีแทนที่จะจับเป็นมาฟ้อง ศาลเหมือนคดีทั่ว ๆ ไป เพราะถึงอย่างไรก็ ไม่ต้องโทษถึงประหารชีวิตแน่ อย่างมากที่สุด ก็จำคุกตลอดชีวิต แต่ก็จะได้ลดโทษตามโอกาส ต่าง ๆ เรื่อยไป ในที่สุดก็พ้นโทษออกมาก่อน

• ชาวพุทธ วังน้อย อยู่ธยา

กล่าวหาว่า พล.ต.อ.อัศวิน ใช้ “อำนาจเป็นธรรม” ก็ไม่ผิดหรอกครับ แต่เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมาย โดยชอบธรรม ในการจับกุมผู้กระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์ ที่มีพฤติกรรมก่อคดีร้ายแรงมามากมายนั้น คิดหรือว่า วายร้ายจะยอมยื่นมือให้ตำรวจใส่กุญแจมือแต่โดยดี ขอถามหน่อยเถอะถ้าผู้ต้องหาชักปืนยิงตำรวจ ใจคอจะ ไม่ให้ตำรวจได้ตอบป้องกันตัวเลยหรือ ? “วิสามนุชาตกรรม” นั้น ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด หากตัดสินใจพลาดผิดจังหวะหรือเกินเลยไป ตำรวจเอง ก็มีสิทธิเข้าคุกเหมือนกันนะ พ่อคุณเอ๋ย ทั้งยังต้อง เสี่ยงชีวิตอีกต่างหาก นี่พูดอย่างคนมีประสบการณ์ ประจักษ์บานวิสามนุชาตแบบใครไฉนใครเม้นก็โศกคิไป ไม่เคยได้ข่าวบ้างหรือไรที่ตำรวจถูกผู้ร้ายยิงตายบ้าง เคียงบ้างก็มีถมไป ไม่โยคีตำรวจก็เอ็นดูลูกเมียเขาบ้าง ก็ยังดีนะขอรับ

สวดข้ามปี

ก่อนสิ้นปีเก่า ๒๕๕๓ ขึ้นปีใหม่ ๒๕๕๔ มหาเถรสมาคมจัดสวดมนต์ส่งท้ายปีเก่ารับปีใหม่ เพื่อให้เกิดมงคลแก่ชาวไทยและประเทศไทย ฉะนั้นไม่เชื่อหรือทอความนตที่สวดจะมีอิทธิฤทธิ์ วิเศษอะไร แต่เห็นว่าการที่พระสวดมนต์และ เชิญชวนชาวพุทธสวดมนต์ทั่วประเทศนั้นเป็น กุศโลบายให้คนรวมตัวกันอยู่ที่วัดบ้างอยู่ที่ บ้านบ้าง แทนที่จะตั้งวงกินอาหารกินเหล้าเบียร์

รถทัวร์พลิกคว่ำที่มาเลเซีย

นักท่องเที่ยวชาวไทยเสียชีวิต ๒๕ คน (ภาพทีนิวส์)

ตลอดคืนส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ หรือ พากัน เที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมย์สถานที่ท่องเที่ยว ทั้ง หลาย ซึ่งต้องเสี่ยงกับการเกิดเหตุร้าย อุบัติเหตุในการเดินทาง เช่นคนไทยไปเที่ยว มาเลเซียและรถเกิดเหตุ เสียชีวิตเกือบ ๓๐ คน

• สวลี ขจรเกษร ประจวบ

เข้าใจว่าการสวดมนต์ส่งผลอันเป็น มงคลต่อชาวพุทธอย่างนั้นก็ดีครับ เห็นได้ชัด โดยไม่ต้องเทศนาแสดงเหตุผลอะไรมาก แต่ ถ้ายิ่งได้แจกแจงอรรถสละสลึงซึ่งในบทสวด ให้ชาวพุทธได้เข้าใจ ยึดถือปฏิบัติเป็นปกติใน ชีวิตประจำวันทุกขณะ โดยพระที่สวดนั้นได้ ประพฤติปฏิบัติให้รู้เห็นเป็นเยี่ยงอย่างชัดเจน ก็จะทำให้ชาวพุทธเกิดปัญญาเห็นแจ้งตาม สัจธรรมโดยทั่วกัน ซึ่งจะส่งผลดีต่อการ ดำรงชีวิต การศึกษา การประกอบอาชีพ การงาน การบ้านการเมือง ฯลฯ

พุทธะ...ตื่น รู้ เบิกบาน

ไปเยี่ยมเพื่อน ได้ดูเอฟเอ็มทีวี อ่าน “เราคิดอะไร” และหนังสือของสันติอโศกที่บ้าน เพื่อนหลายเล่ม เห็นว่าแตกต่างจากชาวพุทธ ส่วนใหญ่ทั่วไป และที่สำคัญคือฝ่ายสันติอโศก ยืนยันว่าของตนถูกต้อง ทำให้ข้องใจนักกว่า ฝ่ายมหาเถรสมาคมนั้นเต็มไปด้วยพระผู้ใหญ่ สมณศักดิ์สูงที่ทรงภูมิปัญญามากมาย จะ เทศนาสั่งสอนชาวพุทธผิดเพี้ยนเขี้ยวหรือ เช่นสันติอโศกกำหนดกฎให้ผู้จะขอบวชต้อง

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

สละทรัพย์สมบัติให้หมด ถ้ามีครอบครัวก็ต้อง
จดทะเบียนหย่าขาด สละครอบครัว ต้องฝึกฝน
ก่อนบวชนานเป็นปี ๆ ต้องกินมังสวิรัต และ
ต้องบวชตลอดชีวิต บวชแล้วไม่รับเงินทอง
เป็นของตนเอง แบบนี้ก็ยากที่จะมีคนมาบวช
ได้ ซึ่งต่างจากทางมหาเถรสมาคมคนละชั่วเลย

• อัศเจรีย์ มีตมณ กทม.

☞ เมื่อจะผันตนสู่แดนโลกุตระ ก็ต้อง
อย่างก้าวพ้นแดนโลกียะให้ได้เด็ดขาด ต้อง
“เด็ด” ให้ “ขาด” และเป็นผู้อยู่เหนือ“โลกโลกียะ”
ได้อย่างแท้จริง ให้สมกับที่เหล่าพุทธศาสนิก
ไม่ว่าแก่เฒ่าหนุ่มสาวทุกฐานะอาชีพต่างยกย่อง
เคารพศรัทธากราบไหว้ เน้น “คุณภาพ” ให้
สมกับ “สถานภาพ” ไม่ร่อนรนไผ่หา “ปริมาณ”
เพราะพุทธบริษัทมีถึง ๔ สถานะ ใช้ว่ามีเพียง
สถานะ “ภิกษุ” เท่านั้น ถ้ามีโอกาส อยากให้
แข็งใจมาสนทนธรรมกับภิกษุชาวอโศกสักครั้ง
จะได้ชักใช้ไล่เลียงให้กระจ่าง พอมิเวลาไหนครับ

โรงบุญ

มาซื้อของที่ร้านพลังบุญกับเพื่อน และเห็น
ป้ายโรงบุญแจกถ้วยเดียวที่ซอยหน้าวัด คนยืน
เข้าแถวรับแจกกันเป็นระเบียบเรียบร้อย ถ้าม
เพื่อนที่เป็นชาวอโศก บอกว่าวันที่ ๕ ธันวาคม
ทุกปี จะทำกันเป็นประจำ จัดโรงบุญแจกอาหาร
ทั้งใน กทม.และต่างจังหวัดทั่วไป แต่ปีนี้ในปี
พิเศษนี้ที่ในหลวงครบรอบ ๘๔ จึงตั้งเป้าจัด
โรงบุญทั่วประเทศช่วงเดือนธันวาคม-มกรา ไม่
ต่ำกว่า ๘๔๐ โรง ผมเห็นว่าแปลกดี เพราะ
เห็นแต่เขาทำพิธีอะไร ๆ กันเท่านั้น

• จรจัด แสงหา กทม.

☞ หาโอกาสมาร่วมบุญกับพวกเราได้เลย
ครับ ไม่ใช่ขอให้ตั้งโรงบุญนะ จะบอกให้ แค
มาเป็นสมาชิกรับแจกก็บุญโขแล้วละครับ

แถลงจากกันบึงหัวใจประชาชน

นายกฯ จะแถลง ผลงานในวันนี้ (๒๔ ธ.ค.) ว่า
๒ ปีที่ผ่านมา มีผลงานอะไรบ้าง บอกตรง ๆ ชี้แจง
ฟัง เพราะเดี๋ยวนี้เห็นหน้านายกฯ ในทีวี ก็เอียน
ไม่อยากฟัง รับผิดชอบต่อตมตมไปช่องอื่น หน้าหล่อ ๆ
ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เพราะไม่ศรัทธาในคำพูดแล้ว
นายกฯ ทำตัวเองเสียเครดิตหมด โทกทอลอกหลวง
ประชาชน เออ ! ถ้าจะแถลงผลงานอย่างที่จะ
เขียนต่อไปนี่ จึงจะฟัง (เพราะเป็นความจริง) เช่น

๑. ผมเตรียมจะยกเขาพระวิหารให้เขมรแล้ว
(เอกสารพร้อม) เพราะมีผลประโยชน์ร่วมกันกับ
ฮุนเซน พันธมิตรจะมาขัดขวางไม่ได้

๒. ผมกับเนวินรักกันมาก กอดกันกลมทันทัน
เห็นแล้ว (มีรูปเป็นประจักษ์พยาน) คำขวัญที่ว่า
ประชาชนต้องมาก่อน ที่จริงคือ พรรคร่วม
รับประทาน เอ๊ย ! รัฐบาล ต้องมาก่อน

๓. ผมอ่อนแอซัดซัด ถ้าจะทำสงครามกับเขมร
ผมกังวล (แง้!)

๔. หลักนิติรัฐอะไรนั่น ผมก็พูดไปโก้ ๆ เพราะ
ที่จริงไม่ได้อยู่ในหัวผมเลย (ไม่ฉันจะหาทางปล่อย
พวกเลื้อแดงเหว)

๕. ร้อยฝนวันฟ้าใหม่ ชื่อแท้จริงคือ ร้อยฝน
วันละเมอ ไม่ผล่อทำเด็ดขาด

๖. ผมจำไม่ได้ว่าเคยพูดอะไรกับประชาชนบ้าง
แล้ว พูดอีกที่ไม่เหมือนเดิม(เอ...หรือจะเป็นอัลไซเมอร์)

๗. ผมพูดมากกว่าทำ ฯลฯ

ฟังอย่างนี้ แม้อยากจะกลืนใจตาย แต่ก็ยังดีที่
นายกฯ ไม่ได้เห็นเรากินแกลบ อุดส่าห์บอกความจริง
เฮ้อ !

• จากชาวบ้าน (รู้เขาลอก ไม่เต็มใจให้หลอก)

☞ จะ “เพื่อฝนวันฟ้าใหม่” ประชันกับ “ร้อยฝน
วันฟ้าใหม่” รึ ? ถ้าเพื่อฝนแล้วสุขใจ ไม่เป็นภัย
แผ้วพานคนข้างเคียง ก็ตามสบายเถิด สำนึกดีปีใหม่ครับ

๓๒ บรรณาธิการ

นักการเมืองนั้น น้อยคนนักที่ไม่มีกิจการธุรกิจส่วนตัว
ซึ่งเป็นแหล่งรายได้เดิมอยู่ก่อนเป็นนักการเมือง
หรือเมื่อเป็นนักการเมืองแล้ว
ก็ได้รับชักจูงเข้าร่วมธุรกิจของผู้ประกอบการทั้งหลาย
จึงมีข้อคิดว่า เป็นนักการเมืองแล้ว
- ชัดสนกว่าเดิม
- มั่งคั่งกว่าเดิม
- อยู่ในสภาพเดิม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๔๒
ให้นิยามคำ “นักการเมือง” ว่า “ผู้ฝึกฝนใน
ทางการเมือง, ผู้ทำหน้าที่ทางการเมือง เช่น
รัฐมนตรี สมาชิกสภา”

ด้วยเหตุนี้ จึงขออนุมานในด้านดีงามว่า
บรรดานักการเมืองทั้งปวงนั้น คือผู้เปี่ยมล้น
อุดมการณ์เสียสละอุทิศตนเพื่อ “ทำหน้าที่ทาง
การเมือง” อำนวยประโยชน์สุขแก่ประชาชนและ
สรรค์สร้าง ความมั่นคงเจริญรุ่งเรืองสู่ประเทศ
ชาติ !

เมืองนั้น ใช่ว่าต้องชักเนื้อควักกระดูกเอาไปจ่าย
เงินทองของตนเอง ของพรรค หรือของผู้
สนับสนุนพวกใดคนใดมากมายนักในช่วง
รณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง เพราะเพียงแต่แสดง
ตัวประกาศตนแจจแจงนโยบาย อุดมการณ์ต่อ
ประชาชนเท่านั้น มิใช่การใช้เงินทองสินจ้าง
อำมิสเป็นสื่อล่อจูงใจให้ได้คะแนนเสียงเลือกตั้ง
ตั้งนักการเมืองสกุลชั่วพราหมประพฤติเป็น
พฤติกรรมฝังลึกในสายเลือด

เพราะเห็นว่า “อาชีพนักการเมือง” ยอดเยี่ยม

ยังจำได้ไหม เมื่อลงสมัครเปิดตัวหาเสียง
ได้ประกาศหลักการ ยืนยันทั่วเขตเลือกตั้งขอ
รับใช้ประชาชนพัฒนาประเทศชาติสุดความ
สามารถ...ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เสียสละ
สุดชีวิต

การเป็นนักการเมืองขออาสาทำงานการ

กว่าอาชีพอื่นใด เป็นฐานรองรับสารพัดอาชีพได้
ดีนักแล ไม่ว่าจะเป็น “ล้มมาอาชีพะ” หรือ
“มิฉฉาอาชีพะ” ดังนั้น เหล่า “กาฝากแผ่นดิน”
ทั้งหลายจึงกระสันที่จะยึดครองอาชีพนี้ไว้สุดชีวิต
ยอมสิ้นเปลืองทุกอย่าง บ้างถึงกับต้องสูญเสีย
“ความเป็นคน” ก็ยินดี หรือจำยอม !

จะเพราะอะไรเสียอีกล่ะครับก็ได้ทั้งเงินทั้งกล่อง...ได้ทั้งเงินประจำตำแหน่ง ก็เงินเดือนนั้นแหละ แถมยังได้เงินพิเศษประจำเดือน เงินเบี้ยเลี้ยง ธุรการ อนุกรรมการอีกต่างหาก รวมแล้วก็ไม่น้อยเลยมีหน้าซำยังได้เกียรติยศชื่อเสียง ศักดิ์ศรีตำแหน่งปกป้องคุ้มครองเกื้อหนุนกิจการ ธุรกิจอาชีพส่วนตัวอีกด้วย

ปัจจุบันนี้ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา รับเงินประจำตำแหน่ง เดือนละ ๖๒,๐๐๐ บาท เงินเพิ่มเติมละ ๔๒,๓๓๐ บาท รวม ๑๐๔,๓๓๐ บาท และยังมีสิทธิประโยชน์อื่นอีก เช่น เบี้ยประชุมกรรมการครั้งละ ๑,๐๐๐ บาท อนุกรรมการครั้งละ ๕๐๐ บาท ซึ่งแต่ละคนนั้นใช้ว่าจะเป็นการบริหารหรืออนุกรรมการเพียงคนเดียวเท่านั้น บางคนต้องวิ่งรอกประชุมเพราะเป็นหลายคณะ ทั้งนี้ยังไม่นับสิทธิประโยชน์ค่าที่พัก ค่าพาหนะ ฯลฯ อีก และต้องไม่ลืมว่าบรรดานักการเมืองนั้นน้อยคนนักที่ไม่มียานพาหนะส่วนตัวซึ่งเป็นแหล่งรายได้เดิมอยู่ก่อนเป็นนักการเมือง หรือเมื่อนักการเมืองแล้วก็ได้รับชักจูงเข้าร่วมธุรกิจของผู้ประกอบการทั้งหลาย

จึงมีข้อคิดว่า เป็นนักการเมืองแล้ว

- ชดส่นกว่าเดิม
- มั่งคั่งกว่าเดิม
- อยู่ในสภาพเดิม

เหตุที่นักการเมืองเรียกร้องขอเพิ่มเงินรายได้ที่เป็นข่าวดังอยู่ในขณะนี้ เพราะรายได้ต่ำจนกระทั่งผิดเคืองชดส่นกระนั้นหรือ ? เปล่าเลย เหตุเพราะกิเลสโลภไม่รู้จักพอ และขาดจิตสำนึกเป็น “ผู้อาสารับใช้ปวงชน” ต่างหาก จึงคิดถึงแต่ตัวเอง ลืมคิดถึงประชาชนว่าเขาทุกข์เข็ญยากจนข้นแค้นแค่ไหน และจะต้องแบกภาระเพิ่มเงินรายได้ให้พ่อเจ้าประคุณ “ว้าวลิ้มติน” ทั้งหลายอีก

เงินตอบแทนตามบัญชีใหม่ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา จะได้รับเงินประจำ

ตำแหน่งเดือนละ ๖๗,๓๙๐ บาท ส่วนเงินเพิ่มยังอยู่ในอัตราเดิม ดังนั้นรวมแล้วก็จะได้รับเดือนละ ๑๑๐,๑๒๐ บาท

อันที่จริง เงินรายได้เบ็ดเสร็จประจำเดือนนั้น ไม่น้อยเลย หากยึดหลักการ “เศรษฐกิจพอเพียง” น่าจะเหลือเฟือด้วย ใช้ว่าเพื่อเจือฝืนเฟื่องในสิ่งที่เป็นไปได้ ขอเอาชีวิตเป็นเดิมพันว่าเป็นไปได้แน่นอน !!!

เพราะเมื่อ ๒๐ ปีก่อน มีโอกาสเป็นนักการเมือง... ได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชลบุรี พรรคก้าวหน้า ซึ่งท่านอุทัย พิมพ์ใจชน เป็นหัวหน้า ขอยืนยันว่าแม้เงินที่ได้รับในสมัยนั้นน้อยกว่าสมัยนี้หลายเท่า แต่ก็พอใช้ยังชีพและทำหน้าที่ทั้งในสภาและนอกสภา เหตุเพราะไม่ได้เป็นด้วยการซื้อสิทธิ์ซื้อเสียง แจกจ่ายข้าวของจุใจ จึงไม่ต้องใช้สอยเงินทองในงานสังคมท้องถิ่นเพื่อรักษาคะแนนนิยมเป็นได้ ๒ ปี สภาพุบ และไม่ได้เป็นอีก

บ้านาญก็ไม่มีเพราะรับราชการเพียง ๒๐ ปีก็ลาออก ไม่มีสิทธิ์ได้รับบ้านาญ

เปิดร้านขายข้าวแกงมังสวิรัตที่อำเภอพนัสนิคม ได้ ๓ เดือน ท่าน พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ให้ไปเป็นที่ปรึกษาผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร รับผิดชอบงานด้านเทคนิค ทำงานได้เพียงปีกว่าก็ต้องลาออกมาทำหน้าที่ประธานคณะทำงาน **คตพระโพธิ์รักษ์** กับพวก ในคดีมหาเถรสมาคม หาวาแต่งกายเป็นภิกษุ สามเณร นักพรต หรือนักบวชโดยมิชอบ (หาวาเป็นพระปลอมนั่นแหละ เพราะนอกสังกัดมหาเถรสมาคม) ทนายทองใบทองเปาต์ รับอาสาเป็นทนายหน้าคณะทนายจนเสร็จสิ้นคดี

หลังจากนั้นผมก็เป็นอาสาสมัครงานศาสนาต่อเนื่องตลอดมาจนบัดนี้นานประมาณ ๒๐ ปี เลิกทำมาหากินหารรายได้ กินข้าววัดก็ไม่เดือดเนื้อร้อนใจต้องร้องขอขึ้นเงินเดือนจากใคร !!!

๗

เราชุมนุมบ่อย ๆ ไม่ได้
ต่างคนต่างต้องทำมาหากิน
“การชุมนุม” ไม่ใช่อาชีพ
เราจะชุมนุมเมื่อจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น

เมื่อมีเรื่องที่จะทำความเสียหายให้แก่บ้านเมือง
b หรือทำให้ประชาชนเดือดร้อน ฟังรัฐบาลไม่ได้ ฟัง ส.ส. และ ส.ว. ไม่ได้ บางคนก็นึกถึง “พันธมิตร ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” เช่นน้ำมันรถยนต์ ขึ้นราคาอยู่เรื่อย ๆ รัฐบาลจะขึ้นเงินเดือน เพิ่ม เงินรายได้อีกมายมายให้แก่ ส.ส. ส.ว. และนายก อบต. เป็นต้น “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” น่าจะออกมาช่วยกันชุมนุมคัดค้าน

เราชุมนุมบ่อย ๆ ไม่ได้ ต่างคนต่างต้องทำมาหากิน “การชุมนุม” ไม่ใช่อาชีพ เราจะชุมนุมเมื่อจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น ดังที่ผมให้ความเห็นใน “เราคิดอะไร” ฉบับที่แล้วว่า หยุดการชุมนุมมาครบ ๑ ปี ๑๑ เดือน พอดี วันที่ ๒ พฤศจิกายน เพิ่งชุมนุมหน้ารัฐสภาดังที่ทราบกันแล้ว และยื่นคำขาดต่อรัฐบาล ให้รัฐบาลปกป้องดินแดนซึ่งทำได้ทันที มิฉะนั้นเราจะชุมนุมใหญ่ปักหลักปักค้างที่ถนนราชดำเนิน เชิงสะพานมัฆวานในวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๓

หลังจากที่ยื่นคำขาดไปแล้ว พันมิตร ๆ ก็ติดตามเหตุการณ์มาโดยตลอดและประชุมเมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม โดยผมเป็นผู้ชี้แจงเอง ส่วนแกนนำคนอื่น ๆ ช่วยตอบคำถามผู้สื่อข่าว ซึ่งท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” หลายท่านอาจไม่ทราบรายละเอียด จึงขอนำมาเผยแพร่ ดังนี้

คำชี้แจงของพลตรี จำลอง ศรีเมือง

หลังการประชุมแกนนำพันธมิตรฯ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๓

“วันนี้ แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย มีการประชุมกัน เพื่อให้การชุมนุมได้ผลเต็มที่ในการกดดันรัฐบาลให้ทำหน้าที่ปกป้องดินแดนไม่ให้เสียแก่เขมร ซึ่งกำหนดเดิมจะชุมนุมกันวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๓

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา พันมิตรฯ ไม่ได้ขัดแย้งกับใคร คนใส่เสื้อสีเหลืองไม่ได้ทะเลาะกับคนใส่เสื้อสีไหน พันมิตรฯ ไม่ชอบการชุมนุมเพราะเป็นเรื่องยากลำบาก เราจะชุมนุมเท่าที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น หลังจากการหยุดชุมนุม วันที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ เราเพิ่งมาชุมนุมวันที่ ๒ พฤศจิกายน วางเว้นมา ๑ ปี กับ ๑๑ เดือนพอดี

เราเรียกชุมนุมด่วนทั้ง ๆ ที่ พี่น้องประชาชนในภาคใต้หลายจังหวัด กำลังสาละวนอยู่กับการป้องกันน้ำท่วม อยากจะมาร่วมชุมนุมก็มาไม่ได้ เราทราบดีว่าน้ำท่วมหนักเป็นเรื่องสำคัญ แต่การเสียดินแดนก็สำคัญ ถ้าเสียดินแดน จะไม่มีที่ให้พี่น้องต่อไป

เราต้องชุมนุมด่วน เพราะรัฐบาลเสนอญัตติให้รัฐสภาเห็นชอบ บันทึกผลการประชุมคณะกรรมการเขตแดน ร่วมไทยกัมพูชา เราต้องชุมนุมคัดค้านเพราะรัฐสภาให้ความเห็นชอบไทยจะเริ่มเสียดินแดนให้เขมรทันที

วันที่ ๒ พฤศจิกายน หน้ารัฐสภา ประชาชนส่วนใหญ่ไปร่วมชุมนุมเกินคาด รัฐสภาต้องเลื่อนการพิจารณาออกไป พันมิตรฯ เห็นว่าการเลื่อนไม่ใช่การแก้ปัญหา จึงประกาศท่ามกลางการชุมนุมในตอนบ่ายวันนั้น เสนอให้รัฐบาลถอนญัตติดังกล่าวออกจากสภา ถ้าไม่ถอน เราจะชุมนุมปักหลักปักค้าง วันที่ ๑๑ ธันวาคม ปรากฏว่าจนถึงวันนี้ เป็นเวลา ๑ เดือน กับ ๑ วัน รัฐบาลก็ไม่ถอนญัตติ

เมื่อต้นสัปดาห์นี้ พันมิตรฯ หลายคนให้ความเห็นว่า ตามที่กำหนดการชุมนุมที่ ๑๑ ธันวาคม ก็น่าอยู่หรอก ที่พื้นที่จัดงานวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๑-๙ ธันวาคม ออกไป แต่พื้นที่เดียว น่าจะช่วยกันทำให้เดือนธันวาคมเป็นเดือนแห่งการเฉลิมฉลอง เป็นเดือนแห่งความสุขทั้งเดือน ที่พี่น้องประชาชนไม่ต้องกังวลกับการชุมนุม ประกอบกับขณะนี้ภาคใต้หลายจังหวัด น้ำกำลังท่วมระลอกที่ ๓ พันมิตรฯ จึงมีมติกำหนดวันประชุมใหม่เป็นวันที่ ๒๕ มกราคม ที่เก่า เวลาเดิม เชิงสะพานม้ฆวน บริเวณถนนราชดำเนิน ด้านกองบัญชาการกองทัพบก เวลา ๑๐.๐๐ น.

ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราจะประชาสัมพันธ์ทุกด้าน และจัดเวทีสัมมนาทั่วทุกภาคของประเทศ ให้ประชาชนได้ทราบโดยทั่วกันว่า ถ้าเราอยู่เฉย ๆ ปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป ไทยจะต้องเสียดินแดนให้เขมร เสียพื้นที่ทางบกถึง ๑ ล้าน ๘ แสน สองพันแปดร้อยไร่เศษ และเสียดินแดนทางทะเล ซึ่งมีแก๊สและน้ำมันมูลค่านับล้านล้านบาท

พันธมิตรฯ ขอยืนยันเจตนารมณ์เดิมว่า การช่วยกันปกป้องดินแดน ไม่มีวิธีการใดจะได้ผลไปกว่าการชุมนุมกดดันให้รัฐบาลทำหน้าที่

การชุมนุมใหญ่วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๔ เราเรียกร้องให้รัฐบาลทำหน้าที่ปกป้องดินแดน ด้วยการถอนตัวออกจากอนุสัญญาอมรตลก พร้อมกับประกาศยกเลิก MOU ๒๕๔๓ และยกเลิกเอกสารประกอบทั้งหมด ซึ่งรัฐบาลสามารถทำทุกอย่างได้ทันทีอยู่แล้ว

ในชั่วอายุเราไม่มีอะไรที่จะเป็นอันตรายร้ายแรงแก่ประเทศเท่ากับการสูญเสียดินแดนอีกแล้ว ถ้ารัฐบาลไม่ทำหน้าที่ปกป้องดินแดน เราจะชุมนุมใหญ่ปักหลักปักค้าง ยกระดับการชุมนุมขึ้นไปเรื่อย ๆ จนกว่ารัฐบาลจะทำหน้าที่ ถ้ารัฐบาลไม่ทำ เราจะไม่เลิกชุมนุม เป็นโรเป็นกัน”

เสวนารวมพลังปกป้องดินแดน (ภาพผู้จัดการออนไลน์)

ตอนที่พันธมิตรชี้แจง ยังไม่มีการประกาศ ยกเลิก พ.ร.ก. ฉุกเฉิน เรายืนยันเต็มที่ว่า **“เป็นไร เป็นกัน”** เพราะการเสียดินแดนเป็นเรื่องร้ายแรง ที่สุดต่อชาติและราชบัลลังก์ ผู้พิพากษาท่านหนึ่ง ไม่ได้รู้จักกันมาก่อน ท่านโทรศัพท์ถึงผมเอ่ยชมที่ผมให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวว่า “การประชุม ก็นอน กลางถนนแม้ถูกจับก็เสียอิสรภาพชั่วคราว ออกจากคุกก็กลับมามีอิสรภาพเต็มที่เหมือนเดิม แต่ถ้าประเทศชาติต้องเสียดินแดน เสียแล้วเสียเลย เรียกกลับคืนมาไม่ได้”

เรื่องการถูกจับไปขังคุกนั้น ผมยืนยันผ่าน สื่อมวลชนว่า เขาไม่สามารถจับคนชุมนุมเป็นหมื่นเป็นแสนไปขังได้ เพราะคุมไม่พอ อย่างเก่งก็แค่จับแกนนำ จับไปแล้วก็มีแกนนำรุ่นต่อ ๆ ไป สืบต่อกันให้จับเรื่อย ๆ จะสู้เพื่อปกป้องดินแดน ด้วยการชุมนุมอย่างไม่สะทกสะท้าน รัฐบาลจะจัดการอย่างไรก็รู้ไป

หลังจากพันธมิตรออกมายืนยันการประชุมว่า **“เป็นไรก็เป็นกัน”** ได้ลบล้างเติม ๆ สื่อมวลชนก็วิเคราะห์ว่ารัฐบาลคงจะต้องยกเลิก พ.ร.ก. ฉุกเฉิน แน่ ๆ เพราะพันธมิตรจะ **ดับเครื่องชน** แน่ในวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ร.ก. จะถูกเยาะเย้ยจนหมดความหมาย (ดังเช่นบทความชื่อ **“เบื้องหลัง เลิก พ.ร.ก. ฉุกเฉิน”** ของหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ ฉบับวันที่ ๑๒ ธันวาคม เป็นต้น)

การประชุมใหญ่คราวนี้ มีเวลาเตรียมการล่วงหน้าเป็นเดือน เราจึงจัดเวที **“เสวนารวมพลังปกป้องดินแดน”** ล้อจรรไปจังหวัดต่าง ๆ ทั่วทุกภาคของประเทศไทย ๑๕ ธันวาคม ที่อุดร ห้างประชุมใหญ่ห้องเดียวไม่พอคนฟัง ต้องเปิดเพิ่มอีกห้องหนึ่งซึ่งเชื่อมถึงกัน ซึ่งหลายคนคาดไม่ถึง เพราะจังหวัดนี้เป็นชุมกกำลังใหญ่ของคนเสื้อแดง

ผมเข้าเจ้าของโรงแรมว่า คณะเราต้องเรียกค่าโฆษณา เพราะชื่อโรงแรม **อุดรโฮเทล** ออกโทรทัศน์วันละหลายครั้ง ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ในการประชาสัมพันธ์การเสวนาปกป้องดินแดน เจ้าของโรงแรมโต้แย้งทันทีว่าจะเรียกค่าโฆษณาโรงแรมไม่ได้ เพราะแกซื้อปุ๋ยเอเอสทีวีตราขวัญดิน เป็นประจำมากที่สุด ในจังหวัดอุดรอยู่แล้ว

๑๗ ธันวาคม การเสวนาจัดพื้นที่ใหญ่โตมาก ติดทะเลบางแสน คนมากจริง ๆ ใหญ่กว่า **คอนเสิร์ตการเมือง** ที่เคยจัดมาแล้วหลายต่อหลายที่ พันธมิตรชลบุรีใจกว้าง ออกเงินช่วยกันจัดงาน ได้เงินบริจาค ๔ แสนกว่า ยกให้กองทุนทวงคืนปราสาทเขาพระวิหารหมด ไม่หักค่าใช้จ่ายเลย

วันที่ ๑๘ ธันวาคม ที่ห้องประชุมใหญ่ของหาดใหญ่ มีคนไปร่วมงานน้อย ชาวบ้านยืนยันว่ามีคนอยากจะไปฟังเสวนาอีกจำนวนมากมาย แต่

ไปไม่ได้ เพราะเทศบาลนครหาดใหญ่กำลังการจัด
เสวนาของพันธมิตร ฯ เนื่องจากจะกระทบพรรค
แกนนำรัฐบาลที่ผู้บริหารเทศบาลนครหาดใหญ่
สังกัดอยู่ เลยประกาศให้ชาวหาดใหญ่ ไปรับเงิน
ช่วยผู้ประสบภัยน้ำท่วมวันเดียวกันกับที่พันธมิตร ฯ
จัดเวทีเสวนา

ชาวบ้านเล่าให้ฟังว่า มีคนไปติดต่อบริษัท
มากถึงเจ็ดแปดพันคน แต่ละคนต้องเสียเวลา
เป็นวัน จัดที่ภูเก็ต ภาคใต้ก็เหมือนกันในเวลา
๓ วันต่อมา คือวันที่ ๒๑ ธันวาคม มีชาวภูเก็ตไป
ร่วมงานคับคั่ง ตั้งแต่ห้าโมงเย็นจนถึงสี่ทุ่มครึ่ง
ก็เป็นเครื่องแสดงว่า พันธมิตร ฯ ภาคใต้ยัง
เหนียวแน่นเหมือนเดิม

เรื่องเกี่ยวกับการปกป้องดินแดนแม้เป็น
เรื่องซับซ้อน แต่สามารถเข้าใจได้ง่าย ประการ
แรกผู้ใหญ่มากของบ้านเมืองออกมาให้ความเห็น
ตรงกันโดยมิได้นัดหมาย ว่าเราจะเสียดินแดน
เป็นล้านไร่แน่ถ้ารัฐบาลเฉยอยู่อย่างนี้

อย่างเช่นอาจารย์สมปอง สุจริตกุล อาจารย์
อดุลย์ วิเชียรเจริญ อาจารย์ศรีศักดิ์ วลลิโกดม
อาจารย์อมร จันทรสมบูรณ์ อาจารย์ปราโมทย์
นาครทรรพ ท่านผู้พิพากษา นาม ยิ้มแย้ม และ
ท่านผู้พิพากษา สุเทพ กิจสวัสดิ์ เป็นต้น

แต่ละท่านเพียบพร้อมไปด้วย คุณวุฒิ วิทยุ
และประสบการณ์ เหนือกว่านายก ฯ อภิสิทธิ์

มากมาย เมื่อนายก ฯ อภิสิทธิ์ พูดว่า “เราไม่เสีย
ดินแดน” ประชาชนจะเชื่อหรือ ยกตัวอย่างมา
เทียบท่านเดียวกันได้ คืออาจารย์สมปอง สุจริตกุล
อายุ ๘๐ กว่า เคยเป็นทูตหลายประเทศ เคยเป็น
อธิบดีกรมสนธิสัญญากระทรวงการต่างประเทศ
อยู่ในสถานการณ์ที่เราถูกศาลโลกตัดสินเรื่อง
ประสาทพระวิหาร ซึ่งตอนนั้นท่านอาจารย์
สมปอง อายุ ๒๙ ปี อภิสิทธิ์ยังไม่เกิดเลย

อาจารย์ศรีศักดิ์ วลลิโกดม ผู้เชี่ยวชาญ
ประวัติศาสตร์และโบราณคดี เพิ่งให้สัมภาษณ์
“เราคิดอะไร” เมื่อฉบับที่แล้ว ท่านผู้พิพากษา
นาม ยิ้มแย้ม ท่านพูดกับสื่อมวลชนว่า เป็น
ผู้พิพากษาไม่ได้อยู่ข้างไหน ฟังความทั้งสองฝ่าย
แล้ว ฝ่ายประชาชน (คือพันธมิตร) เหตุผลดี
น้ำหนักมาก ฝ่ายรัฐบาลไม่มีน้ำหนักเลย

(นอกจากพันธมิตรฯ จะยืนยันคำให้สัมภาษณ์
ของท่านผู้ใหญ่มากแล้ว ยังแจกหนังสือเล่ม
เล็ก ๆ อ่านเข้าใจง่าย ชื่อ “๓๓ ประเด็น ถาม-
ตอบ ราชอาณาจักรไทยกำลังจะเสียดินแดน”

ท่านผู้พิพากษาวุฒิสภาไล่เลี่ยกับท่านผู้พิพากษา
นาม ยิ้มแย้ม คือท่านผู้พิพากษา สุเทพ กิจสวัสดิ์
ท่านส่งสำเนาจดหมายที่มีถึงนายก ฯ อภิสิทธิ์ ให้
ผมเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม และยินดีให้เผยแพร่ได้
จึงขอนำมาให้ท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” ได้ทราบ
โดยทั่วกัน

๑๓๔ ซอยนาครสวรรค์ เขตยานนาวา

กรุงเทพฯ ๑๐๑๒๐

๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ปัญหาบันทึกความเข้าใจ M.O.U. ปี พ.ศ. ๒๕๔๓

เรียน ฯ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

ก่อนอื่น ผมขอแนะนำตัวเองว่า ผมชื่อนายสุเทพ กิจสวัสดิ์ สอบเนติบัณฑิตไทยได้ตำแหน่งที่ ๒
ข้อเขียนได้ที่ ๑ (สมัยที่ ๑๕) ผมเคยเป็นผู้พิพากษาศาลฎีกา ๓ ปี และตำแหน่งสุดท้ายเป็น อธิบดี
ผู้พิพากษา ศาลแรงงานกลาง ๒ ปี เกษียณอายุ ปี พ.ศ. ๒๕๓๖

ผมขอแสดงความเห็นในฐานะเป็นราษฎรคนหนึ่งที่รักชาติ ไม่อยากให้เสียดินแดนแก่กัมพูชา โดยนำ M.O.U. ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ มาอ่าน และพิเคราะห์แล้วมีความเห็นดังต่อไปนี้

M.O.U. ข้อ ๑ (ค.)

มีสาระสำคัญว่า ไทยกับกัมพูชา จะร่วมกันดำเนินการสำรวจ และจัดทำหลักเขตแดน ทางบก ระหว่างไทยกับกัมพูชาให้เป็นไปตามเอกสารต่อไปนี้

(ค.) แผนที่ที่จัดทำขึ้น ตามผลงานการปักปันเขตแดน ของคณะกรรมการปักปันเขตแดน ระหว่างไทยกับอินโดจีน ซึ่งจัดตั้งขึ้น ตามอนุสัญญา ฉบับปี ค.ศ. ๑๙๐๔ และสนธิสัญญา ฉบับปี ค.ศ. ๑๙๐๗ กับเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้อง กับการบังคับใช้อनुสัญญา ปี ค.ศ. ๑๙๐๔ และสนธิสัญญาฉบับปี ค.ศ. ๑๙๐๗ กับฝรั่งเศส

ท่านนายก ฯ กล่าวว่า M.O.U. ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นประโยชน์ทำให้ ยูเนสโก เลื่อนการพิจารณาที่ กัมพูชาเสนอแผนบริหารจัดการพื้นที่บริเวณรอบเขาพระวิหารไป ๑ ปี

ผมขอออกความเห็นอย่างตรงไปตรงมาว่า M.O.U. ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๑ (ค.) ซึ่งมีแผนที่ที่ฝรั่งเศสขีดเส้นแบ่งเขตแดนไทย-กัมพูชา ซึ่งอยู่ห่างสันปันน้ำ เข้ามาในเขตไทย ๔.๖ ตารางกิโลเมตร นั้นเป็นแผนที่ที่ฝรั่งเศสทำขึ้นแต่ฝ่ายเดียว กรรมการฝ่ายไทยมิได้เซ็นรับรองด้วย แผนที่ดังกล่าวจึงมิได้ผูกพันไทย เส้นแบ่งเขตที่ฝรั่งเศสจัดทำขึ้นจึงไร้ค่าและความหมาย

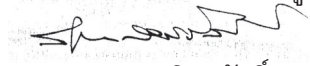
แต่ต่อมา ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ม.ร.ว. สุชุมพันธุ์ บริพัตร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศไทย ได้ลงนามรับรองใน M.O.U. ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ร่วมกับรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศกัมพูชา เมื่อมี คำเสนอและคำสนองเกิดขึ้น M.O.U. ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ จึงเป็นสัญญาที่สมบูรณ์ผูกพันไทยกับกัมพูชา ทำให้เส้นแบ่งเขตที่ฝรั่งเศสขีดขึ้นในแผนที่ตามวรรคข้างบน จึงสมบูรณ์ ไม่ไร้ความหมายอีกต่อไป เส้นแบ่งเขตนี้ ห่างสันปันน้ำ เป็นเนื้อที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร แผนที่นี้ใช้มาตราส่วน ๑: ๒๐๐,๐๐๐ ไทยน่าจะ เสียดินแดนในตอนนี้เนื้อที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร

เหตุผลเสริมมีว่า M.O.U. ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ มีข้อความให้ไทยกับกัมพูชา ร่วมกันสำรวจและจัดทำหลักเขต จึงมีข้อคิดว่า ข้อความสำรวจ และจัดทำหลักเขต ต้องไปทำในเส้นที่ฝรั่งเศสขีดเส้นข้อความนี้ จึงไปเสริมให้กัมพูชามีเหตุผลหนักแน่นขึ้น แต่มิได้มาเสริมฝ่ายไทย เพราะไทยยึดถือสันปันน้ำ เป็นเส้นแบ่งเขต เนื่องจากสันปันน้ำเป็นแนวเขตถาวรตามธรรมชาติ ซึ่งไม่มีความจำเป็นต้องสำรวจและจัดทำหลักเขตแต่อย่างใด แนวเขตเอาสันปันน้ำเป็นเส้นแบ่งเขตจึงมีน้ำหนักน้อยลง

กัมพูชา ถือว่า M.O.U. ปี ๒๕๔๓ มีเส้นที่ฝรั่งเศสขีดขึ้น เป็นแนวแบ่งเขตไทยกับกัมพูชา กัมพูชาจึง ถือว่า พื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร เป็นดินแดนของกัมพูชา และถือว่ากัมพูชามีอธิปไตยเหนือ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร กัมพูชาจึงเข้าไปยึดครอง โดยส่งคนเขมรไปตั้งภูมิลำเนา สร้างวัด สร้างตลาด และสร้างถนน โดยมีทหารเขมรติดอาวุธเข้าไปคุ้มครองพื้นที่ และรักษาพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร คนทุกชาติเข้าไปในพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตรได้ แต่คนไทยเข้าไปไม่ได้ ผมจึงขอพินิจว่า ไทยน่าจะเสียดินแดน ๔.๖ ตารางกิโลเมตรแล้ว และต่อไปอาจเสียดินแดนบางส่วน ของ ๑๑ จังหวัด เป็นเนื้อที่ ๑.๕ ล้านไร่ เมื่อรวม ๔.๖ ตารางกิโลเมตรแล้ว ไทยจะเสียดินแดนประมาณ ๑.๔ ล้านไร่

จึงกราบเรียนท่านนายก ฯ ได้โปรดพิจารณาและหาทางแก้ไขต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

๒

นายสุเทพ กิจสวัสดิ์

งง !!! ประเทศไทย ???

๑. เรื่องเสียงแผ่นดินไม่เป็นข่าว เรื่องมอมเมาที่อ่าวสาหัสของสื่อไทย

ขอต้อนรับปีใหม่ ๒๕๕๔ ด้วยบทสัมภาษณ์วันมหาปวารณา
๖ พ.ย. ๕๓ ณ พุทธสถานสันติอโศก ดำเนินรายการโดย
สมณะเดินดิน ตึกขวิโร เรื่อง “ทางรอดของวิกฤต ๒๐๑๒”
จะมีทางออกหรือไม่อย่างไร เพื่อเตรียมพร้อมต้อนรับทุก
สถานการณ์ด้วยความไม่ประมาท โดยเฉพาะเรื่องเงิน เงิน เงิน
ซึ่งทุกคนรู้จักแต่หลาย ๆ คนอาจยังไม่รู้ถึงอันตรายอันใหญ่หลวง
ของวิกฤตการเงินที่เกิดขึ้นในบ้านเมืองและโลกเราขณะนี้

อาจารย์สทริพงษ์ ปรัชญพฤกษ์

“

ตลาดทุนนั้น เราสร้างขึ้น
เพื่อซื้อขายกระดาษ ไม่มีสิ่งใด
เกิดขึ้น ซื้อขายกระดาษทำให้
เงินเพิ่มเงิน บางคนก็จนลง
เพราะขาดทุนจากกระดาษ
บางคนมั่งคั่งร่ำรวยจากกระดาษ

”

สมณะดิกขวิโร : อาจารย์สุทธิพงษ์เรียนด้านสัตวแพทย์ แต่เขียนเรื่องเกี่ยวกับการเงินตลอดเวลา เพราะเป็นผู้ที่ติดตามภาวะเศรษฐกิจอย่าง ไม่กะพริบตาเลยทีเดียว ทำให้บรรดา หมา แมว และสัตว์ต่าง ๆ ไม่ค่อยได้ประโยชน์จากข้อมูลของสัตวแพทย์ท่านนี้ไปใช้สักเท่าไร แต่มนุษย์ที่หายใจเข้าออกเป็นเงิน ๆ ได้ใช้มากกว่า อาจารย์บอกว่ามนุษย์ทุกวันนี้เปลี่ยนวิถีชีวิตของตัวเองจากสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม มาเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยเงินและอำนาจเงินกำลังทำลายล้างทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมที่จะนำพาโลกไปสู่สุกสุก ตามที่พูดกันถึงวิกฤตปี ๒๐๑๒ ซึ่งใกล้เข้ามาแล้ว เราจะมีทางรอดอย่างไร หรือไม่

อาจารย์สุทธิพงษ์ : กลียุคเป็นคำทำนายของพระพุทธเจ้าเกี่ยวข้องกับเรื่องน้ำท่วมโลก ดู ๆ ไป น่าจะเป็นจริงเพราะเราไปทำลายธรรมชาติมากจนโลกเกิดความร้อน ทำให้น้ำแข็งอยู่ใต้ขั้วโลกเหนือกับขั้วโลกใต้ละลายลงมา มีปริมาณน้ำเพิ่มขึ้นจนน้ำท่วมโลกได้ มีความเชื่อแบบนั้น เท่าที่ผมเห็นขณะนี้ท่วมแล้ว มีเรื่องท่วมถึง ๓ ท่วม คือ น้ำท่วมโลกในปี ๒๐๑๒ ท่วมอีกอันคือเงินท่วมโลก อันที่ ๓ คือน้ำลายนักการเมือง ซึ่งอันตรายทั้ง ๓ เรื่อง เกิดโดยน้ำมือมนุษย์ เช่น เรื่องเงินท่วมโลกเพราะมนุษย์ไปสร้างเครื่องมือขึ้นมา ยังเรียนสูงก็ยิ่งไปสร้างเครื่องมือที่เอารัดเอาเปรียบในตลาดทุนตลาดเงิน คือการซื้อขายในตลาดไม่ได้เกิดผลิตผลจริงขึ้นกับระบบ ผลผลิตที่เกิดขึ้นกับระบบ เช่น ชุมชนชาวโคกไปดำนานา ปลุกข้าวถั่วงา ทำให้เกิดข้าวเกิดถั่วงาขึ้นมาในโลก มีผลผลิตขึ้นมาในระบบจริง แต่ตลาดทุนนั้น เราสร้างขึ้นมาเพื่อซื้อขายกระดาษ ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นซื้อขายกระดาษทำให้เงินเพิ่มเงิน บางคนก็จนลงเพราะขาดทุนจากกระดาษ บางคนมั่งคั่งร่ำรวยจากกระดาษ แต่โดยแท้จริงแล้วมีคนมั่งคั่งร่ำรวยเพียงหยิบมือเดียวคือพวกนักลงทุน ดูตัวอย่างในประเทศสหรัฐอเมริกาเปิดตลาดหุ้นมา ๑๑๔ ปี ที่

ไหนเปิดตลาดหุ้นมาก่อนหน้านั้นจนก่อนเพื่อน ตอนนี้อเมริกาเป็นประเทศที่ยากจนแล้ว เพราะเปิดตลาดหุ้นมาก่อนครั้งแรกปี ๑๙๒๙ ตลาดหุ้นพุ่งไป ๘๙ % ระหว่าง ๑๙๒๙-๑๙๓๒ นั่นคือการทำลายภาคการผลิตจริงของภาคการเงิน ผมจะพูดเฉพาะเจาะจงไปจุดหนึ่ง ใคร อะไร ทำให้เกิดความเสียหายอย่างไร ความเสียหายนั้นเกิดมาเมื่อไหร่ ยาวนานแค่ไหน ความเสียหายนั้นมีมูลค่าเท่าไร ผมจะทำให้รู้เรื่องเหล่านั้น

สมณะดิกขวิโร : อาจารย์บอกว่าตลาดการเงินอเมริกาถูกทำลาย เพราะตั้งตลาดหุ้นมานาน มันจะเป็นแบบประเทศไทยหรือเปล่า พอตตลาดหุ้นตลาดเงินเข้ามา คนก็จ้องเล่นหุ้นกันทั้งวันทั้งคืน ไม่ลงไปสู่ภาคผลิตจริง แม้แต่ชาวไร่ชาวนาซึ่งไม่มีโอกาสเล่นหุ้น เขาก็เล่นหวยแทน ในสมองของทุกคนคิดแต่เรื่องเก็งกำไร เมื่อภาคการผลิตจริงไม่มี คนปลูกข้าวปลูกผักก็ไม่มี สุดท้ายคนก็อดอยาก คนทำงานก็จะมี เพราะคนคิดแต่กำไรโดยไม่ต้องทำงาน สุดท้ายก็คือการเดินทางไปสู่ภาวะของความยากจน อาตมาเข้าใจอย่างนี้ ถูกหรือเปล่า

อาจารย์สุทธิพงษ์ : ท่านเข้าใจถูกแล้ว ต่อไปเขาก็คิดกันว่าไปหาเงินก่อน หาเงินไปซื้อทุกสิ่งทุกอย่างที่อยากได้ ถ้าเราทุกคนซื้อหวย ซื้อล็อตเตอรี่ แต่ไม่มีคนปลูกข้าว แล้วจะมีอะไรมาให้เรากิน ในทางตรงข้าม เราทุกคนปลูกข้าวปลูกผัก ก็จะมีของกินโดยไม่เดือดร้อน แต่ในการขายหอยขายหุ้นซื้อหอยซื้อหุ้น มันจะไม่มีข้าว ไม่มีผัก ไม่มีถั่วงาเกิดขึ้น ไม่มีอะไรจะกิน นั่นคือความยากจนที่เกิดขึ้นจริง

เพราะฉะนั้นตลาดหุ้นที่ซื้อขายกระดาษกันนี้มันเป็นตลาดอบายมุข พระพุทธเจ้าตรัสมา ๒,๕๐๐ ปีแล้ว สุนา นารี พาศิกิศาปัตร และปัจฉัย ๔ อาหารที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ไม่ใช่ฟุตบอลโลก ไม่ใช่กีฬาโอลิมปิก ไม่ใช่การประกวด

นางงามทั้งหลาย ไม่ใช่ละครหรือภาพยนตร์ การเล่นทั้งหมดเป็นอบายมุข แต่ทุกวันนี้อบายมุขทำเงินให้มากกว่าอาชีพทำไร่นาปัญหาจึงเกิดขึ้น พอเกิดวิกฤตขึ้นมา ไม่มีคนจ้าง ตัวเองก็ตกงานลำบาก ถ้าอยู่ในโลกบุญนิยม มีสาธารณโภคีที่ชาวอโศกพาทำ ก็ไม่มีทางที่จะเป็นแบบนั้น โลกจะเป็นอย่างไร เราก็อยู่ได้

ประเทศไทยเกิดวิกฤตทางเศรษฐกิจมาแล้วถึง ๒ ครั้ง เราเข้า IMF มาแล้วถึง ๒ ครั้ง ตลาดหุ้นเปิดขึ้นมาเมื่อปี ๒๕๑๘ เมื่อก่อนที่ยังไม่เปิดตลาดหุ้น เราไม่เคยเข้าโครงการ IMF เลย การเปิดตลาดหุ้นทำให้มีสถานที่สำหรับปันเงิน วิธีการปันเงินก็คือปันให้ขึ้นไปสูงๆ แล้วก็ทุบลงมา มันก็เสียหาย นี่คือผิปกติ เพราะฉะนั้นที่บอกว่าประเทศอเมริกากำลังจมนลงเพราะการซื้อขายกระดาษ มีการปันขึ้นปันลง และที่ประธานาธิบดีโอบามาบอกว่า Change ผมรู้ตั้งแต่วันแรกที่เขาพูดแล้ว ไม่มีทางจะ Change ได้ เพราะสิ่งที่ผิปกติในระบบมันมีแต่จะเกิดความเสื่อมลงและยากจนลงตลอดเวลา ดังที่พระพุทธเจ้าทำนายนั้นถูกต้อง ท่านฉลาดอย่างหาใครเปรียบได้ ท่านรู้ล่วงหน้าว่าจะเป็นแบบนี้ และไม่มีทางแก้ไขได้ ถ้าถามผม แก้ได้ไหม แก้ไม่ได้หรอก มันจะล่มจมไปเรื่อยหลังจาก ๒,๕๐๐ ปีแล้ว ถึง ๕,๐๐๐ ปี มันก็ล่มจมไป

แบบนี้ คนที่จะอยู่รอดคือคนที่ไม่เอาดีเอาเปรียบ และชาวบุญนิยมสาธารณโภคีซึ่งไม่สนใจเรื่องทรัพย์สินเงินทอง ไม่สะสม แต่มีกินมีใช้พอเพียงพวกนี้จะอยู่รอดได้ แต่คนในระบบส่วนใหญ่จะลำบาก

สมณะติกขวิโร : มีความเห็นอย่างไรกับบทบาทสื่อต่อสถานการณ์ในสังคมขณะนี้ ?

อาจารย์สุทธิพงษ์ : คนที่ทำให้เกิดปัญหาเป็นคนควบคุมสื่อ คือพอได้อำนาจทางการเมืองไปแล้ว เขาก็มีอำนาจทุกอย่าง ทั้งอำนาจเงินอำนาจสื่อ สื่อมีอิทธิพลมากจริง ๆ การที่สื่อแพร่ออกไป คนเขื่อนะครับ เพราะฉะนั้นคนที่ใช้สื่อ ควบคุมสื่อต้องระวัง การใช้สื่อต้องใช้ด้วยสัมมาทิสฺส แต่ทุกวันนี้ใช้สื่อด้วยมิจฉาทิสฺส ใช้สื่อหาเงิน ใช้สื่อสร้างละคร ใช้สื่อถ่ายทอดประกวดนั้นประกวดนี้ ถ่ายทอดกีฬาอะไรพวกนี้ สื่อจึงคือหนึ่งในปัจจัยที่ทำให้เกิดความเสื่อมของโลกยุคทุนนิยม ถ้าทำให้มีการใช้สื่อแบบสัมมาทิสฺส มีสัมมาบรรคฺคได้ ก็จะทำให้โลกนี้ดีขึ้น มีผู้พูดว่า ถ้าสื่อยังเป็นแบบนี้สามารถเข้าไปได้ทุกซอกทุกมุม เข้าไปถึงทุกบ้าน เอาแต่ความเสื่อมเข้าไปถึงประชาชน สื่อคือสิ่งที่นำอบายมุขสู่ประชาชน คือสิ่งที่นำความเสื่อมมาสู่โลกทั้งโลก ไม่ใช่แต่ที่ประเทศไทยเท่านั้น

เมื่อก่อนเราไม่เคยดูการถ่ายทอดฟุตบอลโลกเดี๋ยวนี้นี้ทุกวัน แล้วก็นอนกันดึก ๆ ตี ๑ ตี ๒ ประกวดนางงามก็ดู ละครก็ดู ผมว่าโทรทัศน์ของ FMTV เป็นโทรทัศน์สีขาวแห่งเดียวที่ไม่มีโฆษณา การโฆษณาก็คือทำให้คนหลงเชื่อ ในคนก็ว่าคนนั้นเป็นคนเก่งคนดี หลงเชื่อในสินค้าว่าดี เป็นการโฆษณาชวนเชื่อ ถ้าคนดีจริง สินค้าดีจริง ก็ไม่ต้องโฆษณา ทำให้เสียเงินเสียทอง เราใช้เงินใช้ทองไปกับเรื่องพวกนี้มากเกินไป

สมณะติกขวิโร : มุมมองของ อ.สุทธิพงษ์ต่อปรากฏการณ์ที่รัฐบาลพยายามตีปี๊บโฆษณาว่า

เศรษฐกิจไทยกำลังจะดีขึ้น GDP จะดีขึ้น แต่ก็มีมุมมองอีกหลาย ๆ ส่วนที่เขามีส่วนเกี่ยวข้องกับภาคการเงิน ทั้งนักวิชาการ พ่อค้า นักธุรกิจ เขาวิตกกังวลว่ารัฐบาลกำลังเห็นกงจักรเป็นดอกบัว หรือเปล่า ขณะนี้มันกำลังจะหายนะ ฟองสบู่จะแตกอีกรอบหรือไม่

อาจารย์สุทธิพงษ์ : การที่จะเข้าใจเรื่องนี้ต้องมีข้อมูล มีความรู้ มีความเข้าใจ เศรษฐกิจจะเข้มแข็งคืออะไร ที่ผมเอาเรื่องที่เกิดขึ้นมาแสดงให้เห็น ให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ไม่ใช่โง่เง่า อะไรไม่เจริญ อะไรกำลังเสื่อม คือมันกำลังเดินทางอยู่ เหมือนปี ๒๕๓๗ ตลาดหุ้นขึ้นมา ๑,๗๐๐ จุด แล้วพังลง สภาพคล่องก็เสียหาย คนที่กู้หนี้ ยืมเงินไม่มีทางที่จะใช้หนี้ใช้สินหมดธนาคารก็มายึดพอธนาคารมีปัญหา รัฐบาลก็แก้ปัญหาโดยยึดทรัพย์สินของธนาคารไปตั้งเป็นกลุ่มเอามาขายอีก แก้ปัญหาที่ปลายเหตุอย่างเดียว จึงไม่สามารถที่จะผ่านไปได้ และมันก็เป็นกระแสทั่วโลก ตลาดหุ้นที่ผมตามอยู่ตอนนี้มี ๙๑ ประเทศ ผมทำขึ้นมาเป็นดัชนี รู้ว่าเมื่อไหร่ตลาดหุ้นขึ้น ขึ้นเมื่อไร ขึ้นเท่าใด และจะพังลงเมื่อใด พังแล้วจะเกิดอะไรขึ้น คือเรื่องตลาดหุ้นขึ้น ค่าเงินขึ้น ค่าเงินตก ตลาดหุ้นขึ้น ตลาดหุ้นตก ดอกเบี้ยขึ้น ดอกเบี้ยตก เงินเฟ้อสูง เงินเฟ้อต่ำ ผมเป็นนักกลไก สามารถที่จะทราบได้ว่า ต้นเหตุมันเกิดจากอะไร

ในปี ๒๐๐๐ ที่ปั่นตลาดหุ้นขึ้นมาจาก ๒,๐๐๐ จุด มาเป็น ๕,๐๐๐ จุด แล้วก็ทุบลงมา เพราะฉะนั้นเงินทั่วโลกเมื่อปี ๒๐๐๐ การปั่นตลาดหุ้นและทุบลงมาในต้นปี ๒๐๐๐, ๒๐๐๑, ๒๐๐๒ ไปต่ำสุด ตลาดหุ้นตกไปถึง ๗๔ % เป็นแบบเดียวกันทุกประเทศ มันไม่ใช่เป็นไปตามพื้นฐาน แต่เป็นไปด้วยการปั่น คุณสร้างเครื่องมือ สร้างตลาดขึ้นมาให้เกิดการปั่น เวลาตลาดหุ้นตก ค่าเงินเหรียญสหรัฐ ฯ ก็ตกด้วย เทียบกับเงินยูโร เทียบกับเงินเยน เทียบกับเงินบาท เทียบกับเงินทุกสกุลเงินเหรียญสหรัฐ ฯ ตกก็คือ เขาไม่เอาแล้วเงิน

เหรียญสหรัฐ ฯ เขาทิ้งไปใช้เงินสกุลอื่น ไปจับทรัพย์สินของเงินสกุลอื่น ซึ่งไม่ใช่สกุลเงินเหรียญสหรัฐ ฯ อธิบายได้ มันทำให้หุ้นทั่วโลกสูงขึ้น หุ้นทั่วโลกสูงขึ้นเมื่อปี ๒๐๐๑ และ ๒๐๐๓ เห็นมันขึ้น ๖-๗ ปีติดต่อกัน ขึ้นมาถึง ๔๖๓ % มันก็ปั่นให้ได้เงิน แล้วก็ทุบ ตกมาถึง ๖๖ % เมื่อปี ๒๐๐๘ ที่เป็นทั่วโลก ข้อมูลนี้ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครรู้ ก็ได้แต่ว่ากันไป อันนี้เอามาให้เห็นกันจริง ๆ ว่ามันตกลงมา ซึ่งทำให้ค่าเงินไทยตอนนั้นก็อ่อนลงมา ค่าเงินสหรัฐ ฯ แข็งขึ้น มันเป็นกลไกแบบนี้ คนที่คุมกลไกได้ก็ทำเงินได้

คนที่คุมเศรษฐกิจโลกก็คือกองทุนโลกนะครับ เขาซื้อหุ้นเงินบาทช่วงที่ผ่านมา ทำโมราคาราคาขึ้นราคา มันล่าปะหลังสมัยผมเด็ก ๆ ๕๐ สตางค์ ตอนนี้อยู่ ๓ บาทต่อ กก. มันสูงขึ้นเพราะความผิดปกติจากการเสียหายของค่าเงินเหรียญสหรัฐ ฯ เพราะราคาราคาขึ้นราคา เงิน ราคาหุ้น มันเกี่ยวข้องกับเงินเหรียญสหรัฐ ฯ เพราะเป็นเงินที่มีมากที่สุดในโลก เมื่อตลาดหุ้นพังทลายในปี ๒๐๐๐ นั่นคือเงินทั่วโลก สามารถพูดได้ว่าเงินทั่วโลก เริ่มเมื่อปี ๒๐๐๐ ก็ที่เราเห็นว่าปี ๒๐๑๒ น้ำจะท่วมโลกนั่นคือเงินทั่วโลกมาก่อนหน้านั้นแล้ว แล้วมันก็มาท่วมประเทศไทยก่อนที่จะพังทลายในปี ๒๕๔๐ ที่เราเข้า IMF เรามีทุนสำรองอยู่ประมาณ ๔ หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ ฯ และเมื่อปี ๒๕๔๙ ทาง

การเห็นว่าเงินท่วมประเทศไทยมาก ก็ออกมาตรการวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ (๒๐๐๖) เพื่อจะสกัดกันไม่ให้เงินทุนไหลเข้ามาโดยจะกันสำรอง ๓๐๐% ของทุนไหลเข้า ไม่ให้มาทำประโยชน์ วันนั้นหุ้นตกวันเดียว ๑๐๘ จุด ก็ต้องยกเลิกมาตรการนั้นไป แสดงว่าเราไม่สามารถแก้ไขปัญหาเรื่องเงินท่วมโลกได้ เรายอมจำนนตั้งแต่ปี ๒๕๔๙ คือหลังที่ปฏิวัติแล้วรัฐบาลทักษิณออก ๓ เดือน เงินก็ท่วมประเทศไทย มันแก้ปัญหาไม่ได้ นั่นคือการยอมจำนนต่อปัญหาเงินท่วมประเทศ

ทุกวันนี้ทุนสำรองของประเทศไทยมี ๑๘๒,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ๖ ปี ๒๕๔๙ เราออกมาตราการมี ๗๔,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ๖ ตอนนั้นก็รู้แล้วว่าเงินท่วมโลก ตอนนี้อย่างท่วมมากกว่าตอนนั้น เราไม่เห็นภาพเหมือนน้ำท่วมภูมิภาค เหมือนน้ำท่วม ๓๙ จังหวัด แต่เงินท่วมประเทศไทย ท่วม ๗๗ จังหวัด มากกว่าน้ำท่วมประเทศท่วมมิตหลังคาเลย

สมณะดิกขวิโร : เงินท่วมโลกแต่ทำไมคนไม่มีเงินใช้

อาจารย์สุทธิพงษ์ : นี่คือประเด็นที่คนมักจะงงและถามว่า ทำไมเงินท่วมโลกแต่ผมไม่มีเงินใช้ เงินท่วมประเทศ เอาเงินมาท่วมแถวบ้านผมบ้างสิ

อะไรแบบนี้คือไม่เข้าใจ เงินท่วมโลกไม่ใช่เงินในระบบของประเทศ เป็นเงินของกองทุนเข้ามาปั่นในตลาดหุ้น ปั่นในตลาดพันธบัตร ทุกวันนี้รัฐบาลหล่อแต่หน้า แล้วก็สูงแต่ร่าง มีปากที่ไม่ได้พูดถึงตลาดเงินตลาดหุ้นเลย พูดถึงแต่การนำเข้าและส่งออกสองอย่างแค่นั้น โลกาภิวัตน์ มีสิ่งใหม่ที่เกิดขึ้น คือตลาดการซื้อขายกระดาษคือตลาดหุ้น เงินที่เข้าออกจากการส่งสินค้า หรือจากการท่องเที่ยวมันเป็นปกติ ถ้าจะเกินก็เกินไม่มาก จะลดก็ลดไม่มาก แต่เงินจะแรง เกิดจากการเก็งกำไรในตลาดหุ้น แรงที่เกิดจากการเก็งกำไรในตลาดพันธบัตร เพราะเงินส่วนนี้มีเยอะกว่าการซื้อขายปกติ เวลาเงินไหลเข้ามา มันก็ปั่นหุ้นได้สูงขึ้นมา แต่พอได้มากก็ทิ้งหุ้น ทำให้คนต้องถีนเหลียว แต่กองทุนมีเงินเพิ่มขึ้นตลอดเวลา อันนี้คือเงินท่วมระบบ แต่มันไม่ใช่เงินของคนไทย มันเป็นเงินของกองทุนที่อยู่ในธนาคารแห่งประเทศไทย เรียกว่าทุนสำรองการเงินระหว่างประเทศ เงินของประเทศไทยที่อยู่กระทรวงการคลัง อันนั้นเป็นเงินคนไทย

สมณะดิกขวิโร : ภาวะเช่นนี้สร้างความเดือดร้อนให้ประชาชนอย่างไร

อาจารย์สุทธิพงษ์ : มีทั้งผลดีผลเสีย แต่ทั้งผลดีผลเสียนั้นเป็นเรื่องของความผิดปกติ เงินไหลเข้ามาแล้วท่วมประเทศไทย ทำให้เงินไทยแข็งขึ้น คนได้ประโยชน์ก็คือคนที่นำเข้าสินค้า นำเข้ามาแล้วก็ใช้เงินบาทไปซื้อดอลลาร์ ใช้เงินบาทน้อยลงไปซื้อดอลลาร์ เพื่อชำระหนี้ที่เราซื้อจากต่างประเทศเข้ามา เขาก็ได้ประโยชน์ตรงที่ใช้เงินบาทน้อยลง ต้นทุนเขาก็ถูกลง นี่คือผลดีข้อหนึ่ง อีกข้อคือการที่เงินแข็งค่าขึ้น ทำให้เงินเฟ้ออ่อนตัวเงินเฟ้อลดลง ต้องเข้าใจเรื่องเงินเฟ้อ เพราะเรื่องนี้ไม่ค่อยมีคนเข้าใจเท่าไร แนนสแต็คฟิงในปี ๒๐๐๐ แล้วทำให้เงินไหลเข้าในประเทศไทย แล้วก็มาซื้อเงินบาท ทำให้เงินบาทแข็งขึ้น การที่เงิน

บาทแข็งขึ้นก็คือเงินเฟ้อลดลง เมื่อใดที่เงินบาทอ่อนตัวลง นั่นคือเงินเฟ้อสูงขึ้น เพราะเงินผลติของเงินไหลเข้ามา ทำให้เงินบาทแข็งค่าขึ้น ก็คือเงินเฟ้อต่ำลง

แต่เงินเฟ้อที่ต่ำลง ถ้าไม่สมดุลกับปริมาณเงินที่เข้ามาอยู่ในระบบมากพอ เงินเข้ามามาก เงินฝากธนาคารก็มาก เขาก็ให้ดอกเบี้ยเงินฝากต่ำ ดอกเบี้ยออมทรัพย์ ๐.๕๐% ดอกเบี้ย ๑ ปี ๑.๕๐% ดอกเบี้ย ๒ ปี คือ ๑.๗๕% แต่เงินเฟ้อ ๓.๕% เอาดอกเบี้ย ๑.๕% ไปลบด้วย เงินเฟ้อ ๓.๕% ก็คือดอกเบี้ยติดลบ เพราะฉะนั้นที่เราจะมีเงินอยู่ในธนาคารตลอดเวลา เงินเราก็จะเล็กลง ๆ ราคาสินค้าสูงขึ้น ซื้อสินค้าได้น้อยลง มันเป็นแบบนี้มา ๗-๘ ปีแล้ว นี่คือผลกระทบที่เกิดจากเงินแข็งค่า ทำให้ผู้ส่งออกขาดทุนจากอัตราแลกเปลี่ยน คนส่งออกขายของในต่างประเทศได้แล้ว ก็เอาเข้ามาในประเทศ ได้ดอลลาร์เข้ามาแลกเปลี่ยนเงินบาท ได้เงินบาทน้อยลง ผิดกับคนนำเข้า คนส่งออกได้เงินบาทน้อยลง ก็แสดงว่ากระทบผู้ส่งออก ผู้ส่งออกต้องทำยังไง ก็มากตรราคาซื้อสินค้าเกษตรจากเกษตรกร อันนี้อธิบายตามกลไกว่ามันต้องเป็นแบบนี้ เมื่อเงินมาอยู่ในระบบมาก ๆ เงินฝากมีมากปล่อยกู้ได้น้อย ฝากได้แค่ .๕๐% คนกู้ก็เสียดอกเบี้ยเงินกู้ประมาณ ๖% ถึง ๗% เพราะฉะนั้นส่วนต่างระหว่างดอกเบี้ยเงินฝากกับดอกเบี้ยเงินกู้มันกว้าง ก็คือเกิดความเสียหายทั้งผู้ฝากเงินและผู้กู้เงิน เสียหายทั้งคู่ คนฝากได้ดอกเบี้ยต่ำ คนกู้เงินก็ต้องกู้ดอกเบี้ยสูง อันนี้คือผลเสียจากการที่เงินไหลเข้า และเงินบาทแข็งค่า รัฐบาลก็พูดอยู่สองอย่าง เรื่องการส่งออกกับนำเข้า มันจึงเกิดความเสียหายอย่างที่อธิบายมามากมาย

สมณะดิกขวิโร : นอกจากปัญหาน้ำท่วมโลกที่อันตรายเดือดร้อนอยู่แล้ว แต่เงินท่วมโลกอันตรายกว่า น้ำท่วมอาจทุเลาได้ พอน้ำลดก็ยังพอตั้งเนื้อตั้งตัวได้แต่เงินท่วมเป็นหนี้สินอีกยาวนาน

อาจารย์สุทธิพงษ์ : เราอยู่ในเส้นทางที่กำลังเสียหาย ตลาดหุ้นขึ้น เงินบาทขึ้นและมันก็เทขายถึงตอนนั้นความเสียหายจะตามมา หนี้จะเสียหายอีก เราเข้า IMF มา ๒ ครั้ง คอยดูครั้งที่ ๓ จะเป็นไปได้ไหม มันมาแบบเดียวกัน ทุกประเทศเป็นแบบนี้ เราเข้า IMF ครั้งแรกก็แก้ปัญหาไม่ถูกต้อง ไปตั้งกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน โดยเชื่อว่าถ้าสถาบันการเงินขาดสภาพคล่อง แล้วอัดฉีดให้เกิดสภาพคล่อง คืออัดฉีดเงินให้สถาบันการเงิน ให้ธนาคารและพวกไฟแนนซ์ต่าง ๆ เพื่อทำให้ธนาคารและไฟแนนซ์ไม่ล้มลง ปรากฏว่าเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ

เป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง มันมีปัญหาเกิดมาจริงๆ ในการตั้งกองทุนฟื้นฟู เพื่อการพัฒนาระบบสถาบันการเงิน เกิดหลังที่เราเข้า IMF ครั้งแรกแล้ว โดยเราคิดป้องกันปัญหาว่าจะไม่ให้เกิดขึ้นอีก พอมันมีปัญหา หลังตลาดหุ้นพังในปี ๓๗ ถึงปี ๔๐ (๑๙๙๗-๒๐๐๐) สภาพคล่องก็เสียหายจริง ๆ การที่กองทุนฟื้นฟูอัดฉีดสภาพ อัดฉีดเงินเต็มทีก็ไม่สามารถรักษาสถาบันการเงินไว้ได้

ทุกวันนี้ธนาคารและสถาบันการเงินล้มไปแล้ว ๗๐ แห่ง ธนาคารกรุงเทพเป็นของคนไทยแค่ ๑๐% ธนาคารกสิกรไทยก็เหลือเป็นคนไทยแค่ ๕ % ข้อมูลนี้มีอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ และเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายนที่ผ่านมา นายอภิสิทธิ์ไปแสดงปาฐกถาแสดงความยินดีกับธนาคารจีนที่มีชื่อเสียง

ที่เข้ามาลงทุน ที่จริงเรามีการขายสถาบันการเงิน ให้ธนาคารจีน โดยขายธนาคารสินเอเซียซึ่ง เปลี่ยนเป็นอีกชื่อแล้ว ผมว่านี่เป็นการขายสมบัติ ของชาติ แล้วนายกฯ ไปแสดงความยินดี เข้าใจผิด แล้วนะครับ

บางทีคำอธิบายของนักการเมือง ถ้าเราตาม ไม่ทันแล้วเราจะหลงเชื่อ จริง ๆ แล้วผมอยากจะ บอกว่าปัญหาของประเทศไทย คือเราไม่มีรัฐบาล ที่เป็นของคนไทย รัฐบาลเป็นของกลุ่มผลประโยชน์ เป็นของคนระดับสูง เป็นของศักดินา คนเหล่านั้น เป็นคนกำหนดตารางงาน ว่ารัฐบาลจะไปทางไหน ที่โฆษณาว่าประชาชนต้องมาก่อน ล้วนแต่ เป็นการโฆษณาชวนเชื่อ เป็นการมูสาทั้งสิ้น

สมณะติกขวิโร : ตอนนี้นักปฏิบัติธรรมจะเรียนรู้แค่ สติปัฏฐาน อาณาปานสติคงไม่พอแล้ว ต้องเรียนรู้ เรื่องเงินว่ามันผิด มันเพ้อ เงินถูกโฉลกดี ถูกทุบ หุ่นอย่างไร นักปฏิบัติธรรมกับเงินจะไปด้วยกัน อย่างไม่รู้จะสุขโสมสโร

อาจารย์สุทธิพงษ์ : ท่วมทั้งสามท่วม แก้มไม่ได้ลัก ท่วมนะครับ น้ำท่วมโลก ทำลายเสียหายมาหลาย ระลอก ตั้งแต่ยุคอุตสาหกรรม ทำให้เกิดมลพิษ แก้มไม่ได้ น้ำคงท่วมโลกจริง ๆ เงินท่วมโลกก็ แก้มไม่ได้ คือกระแสมันไปทางตลาดทุน อย่าง ลาวหรือเขมรจะเปิดตลาดทุนขึ้นมาอีก ผมก็ พยายามที่จะบอกให้ทุกคนอย่าไปเปิดเลย ตลาด เงินมันเกินความพอเพียงแล้ว ยิ่งเปิดตลาดทุนขึ้น มายิ่งมากกว่าความพอเพียง และมันก็มีความ เสียหายที่แก้มไม่ได้เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นความ เสียหายทางเศรษฐกิจหรือทางธรรมชาติจะเกิด ไปเรื่อย ๆ คอยตามดูประเทศไทยกำลังจะพังทลาย ลงมาอีกรอบ ปากีสถานตลาดหุ้นขึ้นไป ๑,๓๐๐ % ตลาดหุ้นศรีลังกาขึ้นไป ๑,๗๐๐ % แล้วก็พังทลาย ลงมา ตอนนี้กำลังมีการทุบตลาดหุ้นศรีลังกา แล้วก็คงต้องเข้า IMF เหมือนปากีสถานซึ่งเข้า IMF ไปก่อนแล้ว

เพราะฉะนั้นเงินท่วมโลกแก้มไม่ได้ ประเทศ ไทยนี้ พวกเราต้องรอดถึงตลาดหุ้นพังทลายและจะ เกิดหนี้เสียขึ้นตามมาอีก คนจะอยู่รอดคือคนที่ ไม่เอารัดเอาเปรียบ และอีกกลุ่มบุคคลที่จะอยู่ รอดคือชาวอโศกกับระบบบุญนิยมซึ่งไม่วิตก กังวลเกี่ยวกับตัวเอง แต่วิตกกังวลถึงคนอื่นที่จะ ล่มจมเสียหายมากกว่า มีความเมตตาต่อผู้อื่น ไม่ ใช้เฉพาะต่อตัวเองเท่านั้น ระบบบุญนิยมคิดถึงแต่ ตัวเอง หาทรัพย์สินเงินทองเพื่อให้ตัวเองมั่งคั่ง ร่ำรวยขึ้น ตัวเองรวยแต่ระบบยากจน ส่วน ชาวอโศกระบบทรัพยากรนอกจากไม่ถูกทำลายแล้ว ยังเพิ่มขึ้นอีก ฉะนั้นจะอยู่ได้ ค่าเงินบาทของชุมชนนี้ แข็งกว่าข้างนอก เราจึงอยู่ได้สบายไม่ต้องห่วง

ท่วมที่ ๓ คือท่วมน้ำลายนักการเมือง อันนี้ก็ แก้มยาก เราเคยคิดว่านักการเมืองเก่า ๆ ปลอ่ยให้ ตายไป แล้วให้นักการเมืองใหม่ ๆ เข้ามา ซึ่งตอน นี้ก็เห็นแล้วว่าไม่ต่างกันเลย สันดอนลอกง่าย แต่ สันดานลอกไม่ได้ ลอกยากกว่าครับ

สมณะติกขวิโร : ตอนนี้คนกำลังทุกข์จากน้ำท่วม แต่อีกสองน้ำที่มีความหายนะไม่แพ้กันคือน้ำเงิน กับน้ำลายของนักการเมือง

อาจารย์สุทธิพงษ์ : น้ำเงินกับน้ำลายที่ทำร้าย ประเทศไทย คนไทยแตกแยกกันเพราะอะไร ก็ เพราะน้ำเงินกับน้ำลายสองอย่างนี้แหละ

สมณะติกขวิโร : สุดท้ายโชคคติ มาได้น้ำท่วมช่วย ความแตกแยกเลยลดลงไปบ้าง ถ้าน้ำไม่ช่วย น้ำ เงินกับน้ำลายยังคงพัดพาความรุนแรงให้ประเทศ อยู่อย่างนี้

สุดท้ายนี้อาตมาขอสรุปว่า แม้ฟองสบู่จะ แตกหรืออะไรจะแตกก็ตาม แต่ไท่เต้าเจี้ยว ไท่ ซีอิวที่ชาวอโศกทำภาคการผลิตจริง ยังไง ๆ ก็ไม่แตกเพราะเราผลิตขึ้นมาเอง เรามีกินมีใช้ ของของเราเองและเป็นความอุดมสมบูรณ์ที่เรา สามารถจะนำไปช่วยคนอื่นได้ด้วย ๓

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๔๕)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังตอนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จน มีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนม และตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลยกันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามา อับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่างอุดม สมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน”ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมปวีตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบานหรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ชัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** ป่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกียธรรม โลกุตระธรรมนั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังจะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมากได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังจะ”****ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**वादเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข้าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยัง“ไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณมยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และจะไปถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื้อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลुได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม” (innovation) ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายกอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ **“เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุธรรมขั้นปรมัตถสัจจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง** และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า **“วัตถุทาน”** ก็คือ **“อภัยทาน-ธรรมทาน”**ที่ลึกเข้าไปถึง**“ปรมัตถธรรม”**]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี**“วิปัสสนาญาณ”**ก็ คือ ผู้รู้เห็น**ไตรลักษณ์** คือ รู้เห็น**“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”** คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลุ่มลึกมาทูลึกว่า **“รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”**นั้นรู้เห็นอะไร แะไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่**“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง”** เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพศฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโลภะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาทีนวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จืดรอตพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”**เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษฯ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน**“การทำใจในใจ”** (มนสิการ)หรือ**“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”**(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้**“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยัจ)** ให้ถึง**“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”**(สัมภวะ)และทำให้ถึง**“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”** สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ**“นิพพาน”**

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

จึงเป็นแค่ผู้หลงตนว่า**เป็นพุทธ**กันอยู่ มีแต่เปลือกแต่เงาเท่านั้น เนื้อแห่งความเป็นพุทธยังไม่มีเลยจริงๆ ผู้นับว่าเป็นพุทธได้ อย่างน้อยต้องบรรลุ“ศีล ๕” ภายนอก

หมายความว่าในความประพฤติกุศล(จริยะ)อยู่ประจำวัน ไม่ละเมิดศีล ๕ ลักขณ์ แม้ขั้นต้นนี้บริสุทธิ์ได้เพียงภายนอก ภายในจิตจะยังมีกิเลสในศีล ๕ นี้อยู่บ้าง จิตอยากทำร้าย สัตว์ก็ยังมีอยู่ จิตยังอยากได้ของที่ไม่ใช่ของเราโดยคิด โลก จมมีเชิงโก่ง เชิงทุจริตอยู่ในใจ เป็นต้น ก็ได้ชื่อว่า เป็น“โคตรภูบุคคล”

“โคตรภูบุคคล” หมายความว่า คนที่อยู่กึ่งกลาง ระหว่าง“ความประเสริฐ(อาริยะ) ด้วยการสังวรศีล และได้ผลของศีลนั้นๆบริสุทธิ์ (ศีลสัมปทา=บรรลุศีล) ส่วนหนึ่ง” ตามที่พระศาสดาบัญญัติไว้ (หมายถึง ผู้มีส่วน แห่งโคตรอารยชน ส่วนหนึ่ง คือ บริสุทธิ์ศีลภายนอกเพียงพอ)

กับ “คนผู้ยังไม่มีความประเสริฐด้วยการสังวรศีล จนเป็นผลบริสุทธิ์แม้แค่ภายนอก อย่างต่อเนื่องยาวนาน เพียงพอ กระทั่งถึงปัจจุบัน ตามที่พระศาสดาบัญญัติไว้ (หมายถึง ผู้มีส่วนแห่งโคตรปถุชนเด่นชัด หรือแม้จะมีส่วน แห่งโคตรอารยชนบ้าง ก็ไม่บริสุทธิ์ อย่างแท้จริง เพียงพอ หรือแม้พยายามปฏิบัติ แต่ผลก็ไม่เจริญไปได้ต่อเนื่องยาวนาน ถึงปัจจุบันและไม่มีหวังจะเจริญสูงขึ้นปกครองถึงที่สุดได้)

กล่าวคือ คนผู้จะเรียกได้ว่า“โคตรภูบุคคล”นั้น ได้แก่ผู้มี**สัมมาทิฐิ**แล้วสังวรศีลและบรรลุ“ความบริสุทธิ์ ศีล ๕”ส่วนที่เป็น“กาย”อันเป็นภายนอกเท่านั้นบริสุทธิ์ ทางกายเท่านั้นที่ไม่ละเมิดศีล ๕ สำเร็จ แต่“ใจ”ยัง ละเมิดอยู่ ยังผิดศีล ๕ ยังไม่บริสุทธิ์

เพราะปฏิบัติ“ศีล พรต”อยู่ตามที่ตนสมานานนั้น ยังไม่พ้น “**สัลลพตปราชสา**” (สังโยชนข้อที่ ๓) เพียงแต่ สามารถ“**พินสัฏกายทิฐิ**” คือสามารถเห็น“ตัวตนของ กิเลสที่เป็นเหตุแห่งทุกข์นั้นแล้ว”(มีญาณเห็นสัฏกายะ ซึ่ง พินสังโยชนข้อที่ ๑) และแม้จะสูงกว่านั้นอีกคือ พินวิจิกิจฉา สังโยชน (สังโยชนข้อที่ ๒) ด้วย ยังไม่พ้นสังโยชนก็แค่ “**สัลลพตปราชสาสังโยชน**” (สังโยชนข้อที่ ๓) เท่านั้น ผู้ มี ภูมิธรรมสำเร็จถึงขั้นนี้ ชื่อว่า “**พินมิจฉาทิฐิ**”แท้ๆ ดังนี้แลคือ ผู้มีส่วนหนึ่งของโคตรผู้ประเสริฐ(อาริยะ) เรียกว่า“เข้าสู่โคตรของคนที่บริสุทธิ์ศีล ๕ ได้ส่วนหนึ่ง ที่เป็นส่วนภายนอก คือ บริสุทธิ์ทางกาย”

ถ้ายังผู้ใดสูงไปกว่านี้ “กายภายนอก”ก็บริสุทธิ์ จากทุจริตกรรมตาม“ศีล ๕”นั้นอยู่ (ผู้มีชีวิตที่ละเมิด

ศีล ๕ อยู่ ย่อมเชื่อว่าผู้มีความประพฤติกุจจริต หรือมีจริยะทุจริต ทุกคน) ผู้ไม่ละเมิด“ศีล ๕” เป็นผู้ที่มี“ส่วนแห่งบุญ” (บุญ ภาคิยะ) แม้เพียงได้แค่กายภายนอกแค่นี้ก็ตาม บางคน ต้องข่มฝืนสู่ทรมานในการปฏิบัติอย่างสังวร จน “**หน้าหนองน้ำตาอยู่**” ก็ไม่ยอมละเมิด“ศีล ๕”ทางกาย ด้วย ความอดทนยิ่ง ยังตั้งใจพากเพียรอุทิศสาหะปฏิบัติ อยู่ แม้อย่างนี้คนผู้นี้ก็ยังชื่อว่า ผู้เป็น“โคตรภูบุคคล” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้

ถ้าประเสริฐสูงขึ้นไปกว่านั้น คือ “**โงายโน**”ก็ บริสุทธิ์อีกด้วย เป็นผู้มี“โคตรภูจิต” กล่าวคือ “**จิตใจ**” มีความเจริญพัฒนาขึ้นจนสามารถ“ดับกิเลสของศีล ๕” นั้นๆได้สำเร็จ นั่นก็คือ ปฏิบัติจนจิตสามารถตัดโคตร **ความเป็นปถุชน** เกิด“โคตรภูจิต”(จิตตัดกิเลสสำเร็จ จนสิ้นโคตรของปถุชน ขึ้นเป็นอารยชนได้บริบูรณ์)

และมี“โคตรภูญาณ” หมายถึง ปัญญาที่เจริญขึ้น รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะธรรมแห่งความสัมบูรณ์ของจิตที่ ตัดโคตรจากปถุชน ขึ้นเป็นอารยชนของตน อีกด้วย นั่นก็คือ ผู้มี“อภัตตผลในศีล ๕”นั้นๆ หรือผู้สิ้นอาสวะ ในส่วนที่เป็น“ศีล ๕”เท่าที่เราสมานานั้น

ฉะนั้นคือความแตกต่างของโคตรภูบุคคล-โคตรภูจิต -โคตรภูญาณ

ผู้จะบรรลุธรรมถึงความเป็นพุทธจริงขั้นต้นนั้นจะต้องเป็นผู้มีความรู้ใน“**สัมมามรรค-สัมมาผล**” ซึ่งจะต้อง เป็น“มรรค”เป็น“ผล”ตามศาสนาพุทธที่“**สัมมาทิฐิ**”

เพราะพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เป็น“**อเทวนิยม**” และมีความเป็น“**โลกุตระธรรม**” มี**อาริยะธรรม**เฉพาะตน ซึ่งเป็นแบบพุทธโดยตรง ที่สำคัญยิ่งคือ“**สามารถอยู่เหนือโลกีย์ โดยไม่ตกเป็นทาสโลกิยธรรมได้สมบูรณ์**”

ดังนั้น จะต้องรู้**ทาง**(มรรค)ที่จะไปสู่“**โลกิยธรรม**” อันเป็นธรรมแบบโลกสามัญทั่วไป ที่ทุกคนต่างอยู่ใน “**ทาง**”นี้กันทั้งนั้นไม่ว่าจะเป็น“**กุศลธรรม-อกุศลธรรม**”

ที่พิเศษยิ่ง อันเป็นของพุทธโดยเฉพาะ ก็คือ จะต้องรู้**ทาง**(มรรค)ที่จะไปสู่“**โลกุตระธรรม**” อันเป็น“**อาริยะธรรม**” ว่า **ต่างทิศ ต่างสภาพ**กับ“โลกิยธรรม” อย่างไร ซึ่งแบบพุทธนั้นต่างจากแบบของศาสนาอื่นๆทุกศาสนา ต่างกันแบบ“**ทวนกระแสกัน**”(ปฏิสังข)ทีเดียว

คนผู้มี“ความรู้ยิ่ง(ญาณทัสสนะ)สามารถเห็น“ทางหรือทิศที่จะดำเนินไปสู่”(มรรค)นิพพาน“อย่างแท้จริง”(อลมรียา)ด้วยการสัมผัส“เห็นทาง”นี้(ปัสดติ)ชนิดที่เกิด“ศรัทธา”อย่างมี“ปัญญา”ที่“พ้นความสงสัย(พ้นวิจิกจจา)

นั่นคือ ผู้ปฏิบัติจะต้อง“**พ้นสักกายทิฏฐิ**” ซึ่งเป็นสังโยชน์ ข้อ ๑ ที่หมายความว่า ผู้ปฏิบัติจะต้องมี**ญาณ**(ตาทิพย์)**สัมผัสรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นสักกายะ”**(ความเป็น“ตัวตนของกิเลส”นั้นๆ)**ในตน** และต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกระทั่ง“**พ้นวิจิกจจา**”อีกด้วย ซึ่งเป็นสังโยชน์ ข้อ ๒

คนที่ปฏิบัติมีผลถึงขั้น“**พ้นสังโยชน์**” ได้ ๒ ข้อ นี้แล้ว แต่ยัง“**ไม่พ้นสัลลพตปราคาส**” ซึ่งเป็นสังโยชน์ ข้อ ๓ แม้จะเข้า“**สัมมามรรค**” **พ้นสังโยชน์** ถึง ๒ ข้อ ปานะนี้แล้ว แต่ยัง**ไม่พ้นสังโยชน์** ข้อ ๓ ก็นี้แหละชื่อว่า “**โคตรภูบุคคล**” คือ บุคคลผู้มีสติปฏิบัติ“**ศีล**”ตามที่ตนสมทานนั้นๆอยู่ ไม่ละเมิดศีลได้แก่ภายนอก

ส่วนผู้มี“**โคตรภูญาณ**” คือ บุคคลผู้ปฏิบัติ**เข้าสัมมามรรค** **พ้นสังโยชน์**ได้ส่วนหนึ่ง(พ้นข้อ ๑ และข้อ ๒) แต่ยัง**ไม่พ้นข้อ ๓** คือ จิตยังละเมิดศีลที่ตนสมทานนั้นๆอยู่ภายในจิต เพียงแต่มี “**ญาณ**” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงปรมัตถธรรมในตน “**พ้นสังโยชน์**”ได้แล้ว ๒ ข้อ

จนกว่าจะบรรลุ“**โคตรภูจิต**” หมายความว่า สามารถปฏิบัติจนกระทั่งสามารถ“ดับ”กิเลสที่สมทานนั้นๆในจิตลงได้สำเร็จ นั่นคือ “**พ้นสัลลพตปราคาส**” ซึ่งเป็น“**สังโยชน์**” ข้อ ๓ ผู้นี้ก็บรรลุธรรม“**พ้นสังโยชน์** ๓ ข้อ” มีอุตตรนิมุตตธรรมเข้าข่ายเป็น“**อารยบุคคล**” เพราะ“**จิตตัดโคตรภูชน**” ข้ามพ้นความเป็นปุถุชนมาเป็น“**อารยบุคคล**”สำเร็จมีผลถึง“**จิตวิมุตตญาณ**”อย่างเป็นลำดับ

ชื่อว่า พระอารยะ ขั้นต้น เรียกว่า โสตาบันบุคคล

นี่คือ คุณสมบัติของพระอารยะผู้บรรลุพุทธธรรมที่มี“**จิตเป็นฌานหรือเป็นสมาธิ**”ได้ระดับต้นแล้วจริง ซึ่งเป็นคนปกติ ที่ปฏิบัติก็มีชีวิตสามัญบรรลุก็มีชีวิตสามัญ

ผู้บรรลุธรรมก็ต้องมีความสำเร็จขั้น“**โอบริสุทธิ์**” นั่นก็คือ **ในจิตไม่มี“เหตุ”(กิเลส)ที่จะพาให้“ทำ”(กรรม)หรือเป็นผู้มีความประพฤติ(จรณะ)ที่ละเมิด“ศีล ๕”ทั้งกายและใจ อย่างเที่ยงแท้(จรณะ)ยังยืน(ฐวัง) เป็นต้น** ได้ฟังจากที่ได้สาธยายมาแล้ว เป็นอย่างไร พอจะเข้าใจ

ใจ และมี“**ศรัทธา**”(ความเชื่อ)อย่างมี“**ปัญญา**”จากเพียงแค่“**ฟัง**”(สุตปัญญา)ขึ้นมาบ้างไหม ?

ถ้า“**ศรัทธา**”มีกำลังของ“ความเชื่อ”มีน้ำหนักสูงขึ้นมาจนถึงขั้น“**เชื่อฟัง**”(ศรัทธินทรีย์) เพราะมี“**ปัญญา**”สูงขึ้นจาก“**สุตมยญาณ**”เป็น“**ภาวนามยญาณ**”(ไม่ใช่แค่“**จินตามยญาณ**”) นั่นคือ ต้องปฏิบัติจนมีปัญญา มิใช่แค่“**คิด**”(จินตา)

ถ้าปฏิบัติบรรลุผลเป็น**โสดาปัตติมรรค** **พ้นสังโยชน์** ข้อ ๑ เป็นต้น คือ “**พ้นสักกายทิฏฐิ**” “**ศรัทธา**”ก็เริ่มเจริญ“**อินทรีย์**”(กำลัง)ขึ้นเป็น“**ศรัทธินทรีย์**”ไปตามลำดับ เพราะมี“**อธิปัญญาสิกขา**”สามารถสัมผัส“**จิต-เจตสิก-รูป**”(ยังไม่มีนิพพานเพราะยังไม่ถึงขั้นนิพพาน) ยิ่งได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงปรมัตถธรรมที่เป็น“**สักกายะ**”(ตัวตนของอกุศลจิต คือ **กิเลส**)

เมื่อปฏิบัติมากขึ้นความเจริญพัฒนาของ“**อินทรีย์ ๕**”(ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา) “**วิจิกจจา**”(สังโยชน์ ข้อ ๒)ก็ยิ่งลดลงๆ นั่นคือ ความรู้ยิ่งเห็นจริงในพุทธธรรมก็ยิ่งก้าวหน้าหรือยิ่ง“**พ้นความสงสัยสงสัย**”(พ้นวิจิกจจาสังโยชน์) ในพระไตรรัตน์ยิ่ง ๆ ขึ้น เพราะยังมี “**อธิปัญญาสิกขา**” เจริญก้าวหน้ารู้ยิ่งเห็นจริงในปรมัตถธรรมชัดแจ้งยิ่งขึ้นๆ “**อินทรีย์ ๕**” ก็ยิ่งเจริญก้าวหน้า(ปฏิบัติได้ขนาดนี้ ยังไม่ถึงขั้นบรรลุ“**ผลธรรม**”ดอกนะ ยังแค่บรรลุ**มรรค**)

จนกว่าจะมีความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นโดยมี “**ผล**” ถึงขั้น“**พ้นสัลลพตปราคาสสังโยชน์**” นั่นก็คือ สามารถ**ปฏิบัติ**(พรต) ตามกรอบ“**ศีล**”ที่ตนสมทานเท่าฐานะของตนนั้นแหละ **ต้องปฏิบัติให้บรรลุจริง อย่าเหลวและอย่าจับจด** อยู่แค่นั้น ที่สำคัญก็คือ **อย่าผิดเพี้ยนไปจาก“สัมมาปฏิบัติ”** หรือปฏิบัติจนบรรลุผลธรรมให้ได้นั่นเอง

ความหมายชัดๆก็คือ อย่าแค่“**ปราคาส**”(การจับต้อง, การสัมผัสอุปคลา) เมื่อสามารถมี“**ญาณ**”(ตาทิพย์, ธรรมจักขุ) สามารถได้เห็น ได้สัมผัสอุปคลาถึงปรมัตถธรรม(จิต, เจตสิก)แล้ว ก็อย่าให้เป็นแค่ได้จับต้อง“**จิต, เจตสิก**”หรือตัวตนของกิเลส”ปานนั้นแท้ๆแค่นั้น แต่ไม่สามารถปฏิบัติกำจัดกิเลส นั้นๆสำเร็จเป็นผล ไม่สามารถทำให้กิเลสลดลงจนคลาญลงไปได้

จงปฏิบัติให้มี“ผล”ถึงขั้นหลุดขั้น“พ้น”ให้ได้ ก็
จะ“**พ้นสัลลพตปราคาส**” จะบรรลุเป็น“**โสดาปัตติผล**”

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ผิดอย่าเลียน
เปลี่ยนให้ได้
เปลี่ยนดีได้
ไม่อาจลึง

เปลี่ยนดีได้

(โกมารีย์ปุตตชาตก)

WS- ศาสตราประทับอยู่ที่บุพพาราม เป็น
อารามที่นางวิสาขาสร้างถวายแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า
และภิกษุสงฆ์ ที่กรุงสาวัตถีในแคว้นโกศล

เมื่อพระศาสดาประทับอยู่ที่ปราสาทชั้นบนนั้น
ที่ชั้นล่างมักมีภิกษุพวกหนึ่งจะพากันมานั่งพูดคุยกัน
พูดถึงเรื่องที่ตนได้เห็นและได้ยินมา ด้วยอาการ
ตลกคคะนอง หัวเราะเฮฮาสนุกสนาน

ด้วยเหตุนี้ พระศาสดาจึงตรัสเรียกพระ
มหาโมคคัลลานะมา ทรงรับสั่งว่า

“ดูกรโมคคัลลานะ ภิกษุเหล่านี้ตลกคคะนอง
ปากนัก เธอจงทำให้ทั้งหมดนี้บังเกิดความสลด
สังเวช (เกิดสำนึกดีจากความรู้สึกสลดใจในสิ่ง

ที่ไม่ดี) เกิด”

พระอัครสาวกเบื้องซ้ายน้อมรับคำ แล้ว
แสดงฤทธิ์เหาะขึ้นไปในอากาศ ใช้ปลายนิ้วหัวแม่มือ
กระทุ้งที่ยอดปราสาททำให้ปราสาทสั่นสะเทือนจน
ถึงชั้นน้ำที่รองแผ่นดิน

เหล่าภิกษุนั้นต่างก็ตกใจกลัวตาย รีบหนีออก
ไปยืนที่ข้างนอกปราสาทกันหมด แล้วได้ระลึกถึง
มรณภัย อันจะทำให้เกิดความไม่ประมาทในชีวิต
ไม่เป็นผู้มีปกติเล่นคคะนองอีกต่อไป

ณ ธรรมสภา ภิกษุทั้งหลายนั่งสนทนากัน

“ท่านทั้งหลาย มีภิกษุพวกหนึ่งแม้บวชอยู่ใน
พระพุทธศาสนา อันเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์

เห็นปานนี้ ยังพากันเที่ยวเล่นคะนอง ไม่กระทำ
วิปัสสนากรรมฐาน (พิจารณาให้เห็นแจ้งตามจริง
ในสิ่งที่กระทำ) ในอนิจจัง (ความไม่เที่ยง) ทุกขัง
(ความเป็นทุกข์) อนัตตา (ความหมดตัวตน)”

ขณะนั้นพระศาสดาเสด็จมา ตรัสถามว่า
“ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอสนทนากันเรื่องอะไร”
เมื่อภิกษุกราบทูลให้ทรงทราบแล้วพระศาสดา
จึงตรัสขยายผล

**“มิใช่บัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อนภิกษุพวกนี้
เคยเล่นคะนองเป็นปกติเหมือนกัน”**
แล้วทรงเล่าเรื่องราวนั้น

.....
ในอดีตกาล ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีชายหนุ่ม
ในตระกูลพราหมณ์ชื่อ **โกมาริยบุตร** เป็หน่ายชีวิต
โลกีย์ จึงออกบวชเป็น**ดาบส** (นักบวชผู้บำเพ็ญตะ
เพาภิเลส) ไปพำนักอยู่ในป่าหิมพานต์ (ป่าหนาว
แถบเหนือของอินเดีย) พากเพียรบำเพ็ญธรรม
อย่างยิ่ง

บริเวณใกล้ ๆ นั้น มี**ดาบส**พวกหนึ่งสร้าง
อาศรมอยู่ ดาบสพวกนี้มักติดนิสัยเล่นคะนอง
ย่อหย่อนการบำเพ็ญแม้แต่กสิณปริกรรม (กำหนด
เพ่งสิ่งจุจจิดเพื่อทำให้จิตสงบ) วัน ๆ ก็อยู่อย่าง
สนุกสนาน อาศัยผลไม้ในป่าใหญ่ในป่า เคี้ยวกิน
กันหัวเราะร่าเริง ปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปกับการ
เล่นเพิลิตเพลิน

ที่อาศรมนี้ มี**ลิงตัวหนึ่ง**อาศัยอยู่ด้วย ลิงก็
พลอยติดนิสัยเล่นคะนองตาม มักชอบทำหน้าตา
ทะเล้นเป็นที่น่าขบขัน และแสดงลีลาท่าทางตลก
ต่าง ๆ

อยู่มาวันหนึ่ง ดาบสเหล่านี้พากันเดินทาง
ออกจากป่า ไปแสวงหาอาหารรสอร่อยเสพ ตาม
ชุมชนหมู่บ้านที่มนุษย์อาศัยอยู่

ช่วงเวลานั้นเอง ดาบสโกมาริยบุตรแวะมา
พำนักอยู่ที่อาศรมนั้นชั่วคราว ลิงตัวนั้นจึงแสดง
การเล่นคะนองกับพระดาบส เหมือนเช่นแสดง
กับดาบสเหล่านั้น

เมื่อเห็นเป็นดังนี้ พระดาบสจึงกำราบลิงด้วย
วาจา กล่าวสอนบอ่ย ๆ

“ปกติของผู้อยู่ในสำนักของนักบวช ที่มี
การศึกษาดีแล้วนั้น **ควรถึงพร้อมด้วยอาจารย์
(มรรยาทดีงาม) สำรวม (ระมัดระวัง) กายวาจา
ใจ กระทำความขวนขวายในฌาน (อาการจิต
แน่วแน่งสงบจากกิเลส) อยู่เสมอ”**

ลิงนั้นได้รับการอบรมสั่งสอน จนกระทั่งนิสัย
เล่นคะนองหายไป เริ่มมีมรรยาทดีงามขึ้น พระ
ดาบสจึงได้จากอาศรมนั้น ไปพำนักอยู่ในที่อื่น

ต่อมาไม่นานนัก เหล่าดาบสขี้เล่นพากันกลับ
คืนมายังอาศรม แต่พบว่า ลิงไม่แสดงการเล่น
คะนองอย่างเดิม อวดสงสัยไม่ได้จึงถามไถ่ลิงนั้น

“ลิงเอ๋ย เมื่อก่อนเจ้าเคยกระโดดโลดเต้น
เล่นคะนอง อยู่ในอาศรมของพวกเราผู้รักสนุก
บัดนี้ทำไมเจ้าไม่ตลกสนุกเหมือนก่อน เราไม่
ชอบใจ ไม่ยินดีอาการทำเป็นสำรวมของเจ้าเลย”

ลิงได้ฟังแล้ว ก็ตอบด้วยความภาคภูมิใจ

“เราได้ฟังมาจากอาจารย์ชื่อ โกมาริยบุตร ผู้
เป็นพหูสูต (ผู้มีความรู้มาก) ถึงความหมดจด
บริสุทธิ์ด้วยฌานชั้นสูง บัดนี้ท่านอย่าเข้าใจเราว่า
เหมือนแต่ก่อน เรากำลังบำเพ็ญฌานอยู่”

เหล่าดาบสได้ยินแล้ว หัวเราะกันยกใหญ่ ทั้ง
กล่าวเยาะเย้ยถากถาง ทั้งดูหมิ่นว่า

“เจ้าลิงเอ๋ย แม้ใครจะหว่านเมล็ดพืชลงบน
แผ่นหิน ถึงฝนจะตกลงมา พืชนั้นก็เจริญงอกงาม
ขึ้นมาไม่ได้ เช่นเดียวกับความหมดจดบริสุทธิ์ด้วย
ฌานชั้นสูงนั้น ถึงเจ้าจะได้ฟังมาแล้ว เจ้าก็ยังเป็น
ผู้อยู่ห่างไกลจากสภาวะฌานมากนัก”

.....
พระศาสดาตรัสขาดกบแล้ว ทรงกล่าวว่า
**“พวกดาบสขี้เล่นในกาลนั้น ได้มาเป็นภิกษุ
ผู้เล่นคะนองเหล่านี้ ส่วนดาบสโกมาริยบุตรนั้น
ก็คือเราตถาคตนั่นเอง”** ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๔๙๖ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๓๕๔)

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

ปาฏิหาริย์พลังแผ่นดิน... ประชาธิปไตยประเทศไทย

ทุกอำนาจต้องไม่ขาดคุณธรรม

“ท่านผู้หนึ่งกล่าวมานานแล้วว่า รัฐบาลไม่ว่าจะเป็นระบบใดต่างก็มีเอกลักษณ์ประจำตัวอยู่คนละอย่าง ไม่เหมือนกัน ถ้าเอกลักษณ์นั้นหมดไปเสียแล้ว ระบบนั้นก็จลัม อยู่ต่อไปไม่ได้

สำหรับระบบกษัตริย์ เอกลักษณ์ก็คือความรักและบูชาที่พลชนกรมีต่อในหลวง และพระบรมวงศานุวงศ์ หากความรักความและบูชานั้นหมดไปสถาบันนั้นก็จบ

ในระบบเผด็จการ เอกลักษณ์ก็คือความกลัวหัวหด เมื่อใดประชาชนหมดความกลัว เผด็จการก็อยู่ในอำนาจต่อไปได้

ในระบบเลือกตั้งอย่างอเมริกาของเรา เอกลักษณ์ก็คือคุณธรรม เมื่อใดคุณธรรมหดหาย รัฐบาลก็ลัมเหลว

บัดนี้ต้องถามว่า เราเลือกตั้งเอาความสะอาด
ในทางการเมือง แม้ว่าจะมีปัญหาทางศีลธรรม
ใช้ใหม่ มันเป็นเรื่องจริงหรือไม่ว่า เราเสื่อม
คุณธรรมเสียแล้ว ถ้าเป็นเรื่องจริง เรากำลัง
เดินทางไปสู่ถึงขยะแห่งประวัติศาสตร์เร็วกว่าที่
เราจะคาดถึง”

นั่นคือวาทะอดีตประธานาธิบดีเรแกน(จากแนว
หน้า ๗ ธ.ค. ๕๓) อันสะท้อนให้เห็นว่า การเลือกตั้ง
อย่างทุนนิยมก็ล้มเหลว เมื่อหาพวกมากด้วย
อำนาจทุนสามัญ จึงมีแค่สองพรรคยักษ์ใหญ่
ผลัดกันครองอำนาจ และหนีไม่พ้นเพื่อผลประโยชน์
เม็ดเงินมาก่อนคุณธรรมทุนนิยมเสรีอเมริกา
นับวันยิ่งเสื่อมถอยจากเวทีโลก ส่วนทางประเทศ
ทุนนิยมเผด็จการอย่างจีน

ส่วนไทยเรามีในหลวงผู้ทรงเปี่ยมล้นคุณธรรม
กลับมีคนอุตริอวดเก่งมาจากไหนไม่เอาชาติรัย
จะทำสถาบันให้เป็นเพียงสัญลักษณ์ แล้วจะยก
โคตรโกงขึ้นเป็นใหญ่ ผ่านพิธีเลือกตั้ง ช่างวิปริต
เห็นกงจักรเป็นดอกบัวบานนี้

ประชาธิปไตยเป็นดาบสองคม พอขาด
คุณธรรมมันก็เป็นประชาธิปไตยสามัญ ดังที่
นายอภิสิทธิ์ตั้งหน้ารักษาระบบการเมืองน้ำเน่า
เพียรปรองดองกับพวกเผ่าบ้านปล้นเมือง โดย
ไม่ยอมปฏิรูปการเมือง แต่ยึดมั่นสลาโจรเป็น
สรณะ เพื่อเอาชนะการเมืองข้างถนน ทั้ง
ทุ่มประชานิยมลุ่มจมเท่าไรไม่สน เพราะกระสัน
อ่อนเป็นนายก ๖ อีกครั้ง ถ้าเลือกตั้งใหม่ใน
จังหวัดประชาธิปไตยได้เปรียบ

เราจะหลงพาเรือในอ่างการเมืองโลโครก
พรรคนี้ต่อไปอีกทำไมไม่ทราบ !

จะเลือกตั้งหรือแต่งตั้งดี แมวสีอะไรก็ช่าง
สำคัญที่จับหนูเป็นไหม คือให้ได้คนดีขึ้นไปมีอำนาจ
เกิดใครทำเลวชาติ ต้องเฉดหัวออกไป ไม่ว่า
หน้าไหน

ตัวอย่างน่าสังเวช เช่น บุญจง วงศ์ไตรรัตน์
รมช.มหาดไทย กับเกื้อกูล ด้านชัยวิชิต รมช.คลัง
ทำผิดกฎหมายเรื่องหุ้นในธุรกิจ ต้องหลุดจากตำแหน่ง

กกต.จัดเลือกตั้งใหม่ ปล่อยให้คนทำผิด แทนที่จะ
สำนึกว่ากฎหมายลงโทษ ยังทนหน้าหนาเสนอตัว
ลงเลือกตั้งใหม่ได้ แล้วก็ชนะกลับเป็น ส.ส. อีกครั้ง
ทำกันแบบนี้ เท่ากับฉีกกฎหมายรัฐธรรมนูญ
เหมือนไม่มีผลบังคับเลย

ทั้ง กกต.และรัฐบาล ต่างหัวหมอ ไม่แยแส
เจตนารมณ์ของกฎหมาย ขาดหิริโอตัมปะ แล้ว
จะหวังให้ทำงานรับใช้เสียสละอะไร นอกจากโกง
กับโกง

ฉะนั้น ระเบียบระบบใด ๆ มันอยู่ที่คนเข้าใจ
ใช้ เพื่อเอาเปรียบหรือเสียสละ

ประชาธิปไตยก็ดี เผด็จการก็ได้ หากทำ
เพื่อประโยชน์สุขมหาชน ถูกกาลเทศะ ประชุม
หมู่มวลชนได้รับรองเห็นชอบควรธรรมาภิบาล

ทั้งอัตตาธิปไตย ตลอดจนโลกาธิปไตย เมื่อ
สอดคล้องต้องกันกับธรรมาธิปไตย ย่อมไม่เกิด
วุ่นวายดังที่ปรากฏ

ร้อยเล่ห์หลอกล่อน

ถึงวันนี้ยังเห็นชัดในสันดานคนชื้ออภิสิทธิ์ มี
บุญหล่นทับเสียเปล่า เสียายเป็นนายกรัฐมนตรื
ทั้งที กลับไม่ยอมมีปัญญาทำตามหน้าที่ ดีแค่ได้
วาทะปะทะคารม โกหกพกลมไปวัน ๆ พูดอย่าง
ทำจริงอีกอย่างยึดมั่นปันน้ำแต่เอ้มโอยมีประโยชน์
โดยอ้างข้าง ๆ คู ๆ ไว้ยันว่าเป็นแดนพิพาท
ทั้ง ๆ ที่มันอยู่ในเขตไทยชัด ๆ แต่ไหนแต่ไร ช้า
ปล่อยเขมรยึดไว้ และจับคนไทยที่เข้าไป
ชายแดนไทย

อภิสิทธิ์ดี้อแก้รัฐธรรมนูญโดยไม่ทำประชามติ
หลอกแก้ม.๑๙๐ เพื่อยกเขาพระวิหารให้เขมร
โดยไม่ต้องทำประชามติพิจารณา พอถูกจับโกหกได้
แก้ตัวขุน ๆ ว่า พลาดทางเทคนิค โยัยเด็ก ๆ เขาทำ

อภิสิทธิ์ทำประเทศพังตั้งแต่แรก กรณี
เลื้อแดงล้มประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ขาย
ชี้หน้าทั้งโลกา จนมาถึงเลื้อแดงเผาราชประสงค์
เพราะชี้ขาดปัญหาบังคับใช้กฎหมาย ถ้าไม่

ต่อต้านอย่างหนา เขาน่าจะออกไปแต่ต้นแล้ว

ยิ่งอยู่นาน อภิลิทธิยิ่งทำบาป ปล่อยให้พรรค
ร่วมโกงกินเป็นว่าเล่น ทั้งโครงการยักษ์ ๆ ทั้ง
ปัญหาแต่งตั้งข้าราชการใหญ่ ๆ เป็นนายกฯ
ประสาอะไร ไม่กล้าล้วงลูก ใครจะขึ้นข้างลงมา
ตามสบาย พิลิกจ้ง อย่างมากทำท่าขัดพอเป็นพิธี
สร้างภาพ สุดท้ายลอยตัว เชิญม้วนินตามสบาย

ประชาธิปไตยมักจะฉวยโอกาส เหยียบศพ
คู่แข่งขึ้นเป็นใหญ่ ใครกลัวเพื่อแมว ไม่แคล้วต้อง
จำใจเลือกประชาธิปไตย เหมือนตัวเลือกที่ติกว่า
เจ้าเทือกยี่ห้อย ไม่มีอีกแล้ว เวรกรรม!

ทำไปทำมา อภิลิทธิคือตาใส วิสัยทัศน์คนเด็ก
สร้างบ้าน มันมาถึงจุดระเบิดจนได้ คือประชาชนยอม
ซื้อเสียงล่วงหน้ากับ ส.ส. ส.ว. ประเคนขึ้นเงินเดือน
ให้หมด ถึงจะอ้างว่า ยังไม่ให้อายุนี้ ต้องรอผ่าน
เลือกตั้งใหม่สมัยหน้า มันก็ขำวังงูไม่พ้นคอ

น่าอดสูแสนทุเรศกับสภาถ่อยเถื่อนปานใด
ชนด้ามาร์ค แชนชานด้าแมวโดยอุ้มสภาเต็ม ๆ
นี่คือจุดยืนของประชาธิปไตยในการรักษาระบบสภา
เพื่อนักเลือกตั้งอาชีพ

น่ากลัวเหลือทนว่า อภิลิทธิ ชานด้ามาร์ค
กำลังผันตัวเองเป็นชาตานมาร์ค เพื่อนักเลือกตั้ง
พรรคมารเผด็จการเต็มตัวอยู่หรือเปล่า อยู่ดี ๆ
นายกฯสามารถขึ้นเงินเดือนอนาคตอันใกล้ให้
ตัวเอง ให้ฝ่ายบริหารและนิติบัญญัติได้หมด ไม่
ต้องออกพระราชบัญญัติงบประมาณใด ๆ อ้าง
ว่ามีคณะกรรมการเงินเดือนแห่งชาติรับรอง
ใครไปแอบตั้งไว้เมื่อไหร่ ไม่ยกไดยินพับผ้าซี! ลำพัง
ส.ส. ส.ว. หรือแม้แต่ อบต. อบจ. ไม่ต้องขึ้นเงินเดือน
ให้เลย พวกเขาก็แก่งแย่งจนฆ่าแก่งกันเยอะไป
ในเมื่อมันมีช่องฉ้อโกงเปลี่ยนอำนาจเป็นทุนได้เสมอ
แค่รับเงินเดือนมันจะพอคืนค่าซื้อเสียงที่ใครครับ

สรุปแล้วนายอภิลิทธิ กำลังมีดบอดบาดตีเดือด
แทนที่จะเป็นข้างแก้ว กลับทำดีทีเหลว กลายเป็น
ข้างเกเร ชาวบ้านเราท่านจะทำฉันทิดี กับข้างบ้า
ดกมันตัวนี้ !

เพราะขึ้นปล่อยให้ผู้นำเมาอำนาจ ไม่ฟัง

เสียงประชาชนผู้เจริญรู้ทันอภิลิทธิ แน่นนอน ย่อม
รังแต่จะพังกับพัง ดังเช่นเรือยักษ์กำลังเดินหน้า
ชนหินโสโครก ปานนั้นท่านเปรียบไว้

อย่างไรก็ดี กับตันรัฐนาวาชื่ออภิลิทธิคง
ไม่คิดกลับลำง่าย ๆ เพราะถือตัว เชื้อหัวโง่เรื่อง
อีกทั้งสร้างภาพตัวเองเป็นเทพ ไม่มีโกง แม้
กระนั้นก็ยังหนีไม่พ้นพายเรือให้โจรนั่ง หรือนั่งใน
เรือโจรด้วยนั่นเอง คนตาดี เขาเห็นเหล่าโจรนั่ง
สลอนเต็มเรือ แล้วอภิลิทธิจะมีสิทธิชอบธรรม
อันใดในการพายเรือโจรต่อไป จำเป็นอยู่เองที่
เจ้าของเรือโจรจำต้องยึดเรือคืน เชิญโจรออกหมด
รวมทั้งหัวหน้าโจรด้วย ใช่ไหมละ !

พลังสงบสยบพรรคมาร

เป็นที่ประจักษ์ชัดโดยไม่ต้องแคลงใจว่า
การเมืองวิกฤต เพราะนักการเมืองเป็นตัวปัญหา
ของชาติ ยิ่งไล่เรียงดูแต่ละพรรคที่มีบทบาทใน
สภาและรัฐบาล ชี้หน้าได้เลยว่า ล้วนเป็นพรรค
เลื้อยลิ้งกระตึงแตรด นึกไม่ออกเลยว่าจะเหลือ
พรรคกระจอกไหนอยู่ฝ่ายพรรคเทพได้บ้าง

ระบบประชาธิปไตยตัวแทน จำเป็นอยู่เองที่
จะต้องคัดสรรคนเก่งดีขึ้นมาเป็นผู้แทนปวงชน
ประเทศจะเจริญไปได้แค่ไหน ขึ้นอยู่กับคุณภาพ
ผู้นำที่อุตสาหกรรมเลือกเฟ้นกันมา

เสร็จแล้วเลือกตั้งที่ไร แทนที่จะได้ผู้แทนนำ
ศรัทธาอันอบอุ่น เรากลับได้พวกถ่อยเถื่อน ชันสวะ
ของสังคม สะเออะขึ้นมาเป็น ส.ส. ผู้ทรงเกียรติ

ประชาชนย่อมมีเอกสิทธิ์ที่จะต่อต้านพวก
ทรงเกลียด ชวนสะอิดสะเอียนตามจริงเหล่านั้นได้
ดังที่เคยขับไล่ทรราชย์ ๑๔ ตุลา ประท้วงพฤษภา ๓๕
และชุมนุมไล่รัฐบาล ๑๙๓ วัน โดยสันติวิธีถึงสา
ล่าสุดลัทธิฤทธิ์ผลยิ่งใหญ่สวยงาม

ขณะนี้ บ้านเมืองกำลังยุ่งเหยิงสารพัด จะ
ผ่าทางตันแบบไหนดี เราเคยปฏิวัติรุนแรง ไม่รู้
ก็ครั้ง โดยรัฐประหาร แก้อัศจรรย์ธรรมนุญแล้ว
เลือกตั้งใหม่ ไม่ซำกัมีปัญหาฉ้อโกงอีก

วิธีปฏิบัติด้วยเหตุผลการทหารเคยทำซ้ำซากจนน่าเบื่อ และสูญเสียบานปลายไม่ร่วมสมัยนิยม

ในสถานการณ์ที่รัฐบาลอภิสิทธิ์ คิดแก้รัฐธรรมนูญ โดยไม่ถามหาประชามติ สร้างปัญหาเขตชายแดนเขมร จนมาถึงประชานิยมบ้าคลั่ง กู้เงินมาเพิ่มเงินเดือน คือซื้อเสียงล่วงหน้า เพื่อเตรียมยุบสภา พร้อมเลือกตั้งใหม่เสร็จแล้วมีหวังได้รัฐบาลสรวลอยู่แน่นอน

วิธีการชุมนุม ดังที่เคยทำสำเร็จมา จึงน่าจะเอามาใช้อีกครั้งให้บังเกิดผลเข้มข้นเต็ม ๆ ด้วยสันติวิธี

เช่น ใครรักชาติไม่เกียจสี เชิญออกงานตามนัด ขอแค่ล้านเดียวลูยราชดำเนิน

เดินเจียบ ๆ เรียบร้อย จากสนามหลวงยันลานพระรูปฯ แล้วนั่งนิ่งดังสงบสมาธิกลางถนนเต็มพริ้ว รัฐบาลจะทนอดื้อด้านนานถึงไหนอยากรู้จ้แก่

งานนี้นับเป็นโอกาส แสดงพลังอำนาจของมวลมหาประชาไทว่ามืออยู่จริงมากล้นเพียงใด เพราะไม่ปรากฏว่ามีที่ไหนเคยทำล้มฤทธิ์ผลมาก่อนเราบ้าง

ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ จึงควรพิสูจน์ให้เห็นประจักษ์อำนาจอธรรมฤทธิ์ แห่งความสงบจนเกิดปาฏิหาริย์สยบพรรคการเมืองคตถึงรีเปลาห์นอน !

ต้องหยุด ถึงจะยุติธรรม

กว่า ๗๘ ปีที่ผ่านมา พิสูจน์ให้เห็นชัด การเมืองไทยต่ำทรามถ้อยทุก จนสุดทนได้ต่อไป นี่หมายถึงการเมืองในสภาหรือภาครัฐ ในขณะที่การเมืองภาคประชาชนตื่นตัวก้าวหน้าขึ้นมากจากการมองตัวชีวิต เช่นการชุมนุมพันธมิตรเสื้อเหลือง ๑๙๓ วัน เป็นต้น

แม้เสื้อเหลืองจะชุมนุมโดยสันติวิธีเสียสละชีวิตเลือดเนื้อ ตายเป็นสิบ เจ็บนับร้อย เพราะโดนเอ็ม ๗๙ ถล่ม ถูกกวาดล้างด้วยอาวุธสงครามระเบิดแก๊สน้ำตาชนิดร้ายแรง ถึงขนาดนั้น

เสื้อเหลืองไม่มีใครอาละวาดปล้นบ้านเผาเมืองเหมือนเสื้อแดงสักนิดเดียว

แต่หลายท่านยังเพ่งโทษ ไม่มีตาแยกแยะไฟเป็นไฟในเมื่อต่างกันฟ้ากับเหว รู้ทั้งรู้ว่าเสื้อแดงก่อการร้ายใจกลางกรุง จนติดอันดับข่าวโลกดังระเบิด ๑ ใน ๑๐ โฉนใครชอบเหมาโมเมเสื้อเหลืองเสื้อแดงเป็นมือทำบ้านป่วนวุ่นวายทั้งคู่

ชี้ตุ๊กกลางนาเดี่ยวอายุฟ้าดินเสื้อเหลืองใช้มือบโจรถ้อยเถื่อนเหมือนแดงเลย เขาประท้วงอย่างผู้มีเชิงอาระยะขัดขืนเท่านั้นต่างหาก

เอาเถอะ เมื่ออดุสสำหรับทำดีเพื่อบ้านเพื่อเมืองแท้ ๆ แล้วยังไม่ได้ดี เพราะทำดีไม่มากพอของท่านสอนไว้

คราวนี้เอาใหม่ ให้มันแจ่มแจ้งสุดฤทธิ์ **นอกจากสันติ อหิงสา สันติวิธี ยังเน้นย้ำต่อด้วยคมลึก และขัดประเด็น !!**

มาถึงประเด็นขัดแย้งกว่าขัด นักการเมืองแทนที่จะเป็นผู้นำประเทศแก้ปัญหา กลับเป็นตัวปัญหาของชาติเสียเอง พิถีพิถันดี แน่ละ มันมีน้ำดีอยู่บ้าง อย่างเก่งแค่ ๑๐-๒๐% ใช้ไหมละเออ ถ้ามันดิบตึ๊ก ๘๐-๙๐% ลี้ยงพอลากไหว

ในหลวงท่านทรงชี้ชัด ๆ จะต้องส่งเสริมคนดีให้มีอำนาจบริหารบ้านเมือง พร้อมทั้งกีดกันคนชั่วออกไปเสีย นี่มันสารเลว แส่นระยำเต็มสภาและทะเล รัฐบาล พวกกำลังบ้าคลั่งเหิมเกริมอำนาจผูกขาด การเมืองคณาธิปไตย เป็นแก๊งโจรธิปไตยแบ่งค่ายก็สามานย์ ทีเอ็งที่ขำไล่ฆ่ากันถึงตายยังก็ปรองดองสมานฉันท์ตลอด

สภาเหลืองถ้อยสุดเถื่อนยังงี้ นายอภิสิทธิ์ก็ต้องอ้อมชูรักษาระบบไว้ ต้องเลี้ยงเอาใจประเคนเงินเดือนขึ้นให้อีกตั้ง ๑ ใน ๗ คุณายเด็กสร้างบ้านเขาผลาญแหวกทั้งทวน เพื่อหวนคืนขอเป็นใหญ่อีกหนเถอะ แม่ยกประชาธิปไตย เอ้ย !

ประเด็นขึ้นเงินเดือน ส.ส. ส.ว. อีกนิด มันเหลวไหลล้นดี จำเป็นอะไรต้องมาอ้างค่าใช้จ่ายสังคม มันไม่ใช่หน้าที่ เช่น ใครเป็นนายก ฯ ไปบ้านไหน ท่านต้องจ่ายเงินช่วยงานด้วยรี ถ้า ส.ส.

มีเกียรติพอ ไปเป็นหน้าเป็นตาให้ชาวบ้าน เขาก็หน้าบานแล้ว ไม่ถูกหรือ แล้วยังไงอีก....

ดังนั้น ตราบไดยังปล่อยให้ให้นักการเลือกตั้งโคตรเก่า นักเลงโบราณ พันธุ์ปลาไหลดอยปากแห้ง ลำนักเจ้าแม่ธรณีกันแสง แหล่งเจ้าเทือกเลือกยี่ห้อยคอกค้ายสะวนานา ชำร่ายสารพัดตัวช่วยหวัคะแนนมาเพียคุมตลาดการเมืองทั่วไทย อย่างที่เห็นโทนโท เสรีแล้วลักแต่ว่าเลือกตั้งตามพิธีกฎหมายสงเดช พุทโธ่ หนีไม่พ้นทุเรศประเทศไทย...!

การยุบสภา เลือกตั้งใหม่ จึงไม่ใช่คำตอบ ไม่มีอะไรได้ดีขึ้นในกอไฟ !

พอเพียงชะทีเถอะ เจ้าประคุณ พ่อแก้ว แม่แก้วช่วยเปลี่ยนประเทศไทยเหอะ อ๊ะ อ๊ะ รัฐไทยใหม่ ไม่เอานะ ช่วยตายหะ อย่าแหยม !

ไหน ๆ ก็บ่เคยเป็นเยี่ยงนี้ เลยไท...

แสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ ส่องลอดช่องให้คนตาดีเห็นฟ้าแจ่มจางปาง คือล้างบางนักเลือกตั้งลักพัก เว้นวรรคนักการเมืองทุกพรรคไปก่อนเลย ค่อยตั้งต้นทุกสิ่งทุกอย่างใหม่ เพื่อเปลี่ยนประเทศไทยขนานใหญ่ Big Change Thailand !!!

อดีต กกต. ใหญ่ ท่านยุวรัตน์ กมลเวชช อดีตอธิบดีกรมการปกครอง เคยชี้ช่องไว้ ชัดแจ้ว ทำนองให้เว้นวรรคนักเลือกตั้ง ทั้ง ส.ส. และอดีต ส.ส. นี่แหละ ห้ามลงสมัครเลือกตั้งสัก ๑๐ ปี การเมืองไทยมีหวังดีขึ้นทันตาเห็น

ดร.ปราโมทย์ นาครทรรพ รับรองด้วยคนในทางออกผ่าทางตันข้างตัน ไม่เชื่ออย่าลบหลู่

**ราชประชาภิวัฒน์ประเทศ
โดย เสด็จโพชนวงศ์องค์ตรัสรู้**

อำนาจไม่เป็นธรรม เพราะขาดธรรมเป็นอำนาจ อันคือธรรมาธิปไตย หรือธรรมาธิปไตย อำนาจปฏิวัติ เคยใช้แก้ขัดกันมาตลอด ท้ายสุดรัฐประหาร กันยา ๔๙ ไร้เลือดหยดมหาชนแท้ต้อนรับด้วยดอกไม้ โพลล์ทั่วประเทศกว่า ๘๐%

ยินดีที่โลรัฐบาลโคตรโกง

อนิจจาไม่ทันไร คมช.ใช้อำนาจไม่เป็นท่า ทำปฏิวัติเสียของหมด มีแต่พลังมะลือที่ออเพราะขาดปัญญาคมลึกเฉียบขาด เลยไม่กล้าหาญทางจริยธรรม ไม่กล้าตักล้าจริงตรงจุดยุติธรรมเลยหมดท่า ฉายาปฏิวัติหน่อมแน้ม

พอส่งลูกต่อ พลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ เหลวไหล ไม่สานต่องานปฏิรูป ผ่าริบพาเลือกตั้งเอาใจทักษิณ ไม่วายยุ่งเหยิง ถึงคิวอภิสิทธิ์ เด็กฝึกงานซี้ชลาดไม่กล้าดี ฉลาดแต่ตีวาทะกล่อนต่อแหลไปวัน ๆ ชำร่ายผลาญهلكประชานิยม พาจมประชานิยมวิบัติแน่นอน

บทเรียนอัตราริบโดยเผด็จการ มันใช้ได้ในการละเทศะที่มหาชนศรัทธา ตามควรแก่กรณีอันสอดคล้องธรรมาธิปไตย เมื่อไม่ลงตัวธรรมาธิปไตย มันก็ปฏิวัติเสียชื่อ

มาถึงประชาธิปไตยฉบับพรรคประชาธิปไตย อภิสิทธิ์หล่อหลอมก็ถอยลงเหวประชาธิปไตย สามานย์ เหลวแหลกลิ้นดีอีกครั้ง โปรดฟังอีกที ณ บัดนี้ ทั้งอำนาจบริหาร อำนาจนิติบัญญัติ ไม่อยู่ในทำนองคลองธรรมแห่งอธิปไตย ๓ ตามนิยามวิสุทธิพุทธ

แม้จะเหลืออำนาจตุลาการ พอเป็นหลักยืนโยงบ้าง ยังไม่วายมีปัญหาวิกฤติศรัทธา สังคมสับสน โดยเฉพาะศาลรัฐธรรมนูญ ชวนล้งเลว่าเหวจะฟังฟังได้ยิ่งกว่าศาลพระภูมิ เทาโห้ถึงไหน มิทราบ สำหรับอัยการสูงสุด เคยเห็นเล่นตัดตอนถอนฟ้อง ล้งไม่ฟ้องคดีสำคัญ ๆ ดื้อ ๆ เลยไม่รู้วากลายเป็นศาลเตี้ย เหนือศาลสูงตั้งแต่เมื่อโห้

ในด้านตำรวจ มันหมดหวังตั้งนานนม ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ กลายเป็นองค์พิทักษ์พรรค นักรบราษฎร์ชะมากกว่ามาก

เป็นอันว่าอธิปไตยแห่งปวงชน จะคงบริสุทธิ์สุดศรัทธา เหลือแต่องค์ในหลวงพระประมุขกับปวงชนชาวไทย เป็นหลักใหญ่เท่านั้นแนเอย

ดังนั้นความฝันอันสูงสุด จะหลุดพ้นวิฤตที่สุดในโลก เพื่ออะไร ๆ จะมีทำที่ดีขึ้น วิธีหนึ่งเดียว

คือขอพึ่งพระบารมีโดยราชประชาสมาสัย เกิด
เทอญ

สถานการณ์วิกฤติขณะนี้ ท่านผู้รู้มองขาด
ทะลุถึงจิตวิญญาณหมู่มวลชนของสังคม
เฉพาะอย่างยิ่ง ชนชั้นผู้นำ ล้วนสะท้อนภาวะพิกล
พิการ จนเกิดอุปสรรคขัดขวางทางเจริญ
ก้าวหน้าใด ๆ

กล่าวคือ เมื่อสภาวะธรรมผู้นำหมู่มวลทั้งฝ่าย
ปกครองบริหารตลอดองคาพยพต่าง ๆ ปรากฏ
เสื่อมทรุดวิบัติสิ้นศีลธรรม พฤติกรรมแห่งคติ
ธรรมนำจิตวิญญาณเลวร้ายดังว่านี้ ย่อมมีผล
สืบเนื่องกระทบเหตุการณ์คติโลกอย่างหนีไม่พ้น
นามธรรมรูปธรรมต่างมีเหตุผลสัมพันธ์เชื่อมโยง
กันลึกซึ้ง

**เรียกว่าจิตวิญญาณเป็นประธานสิ่งทั้งปวง
ยิ่งหากชนชั้นผู้นำพากันทุศีลทุจริต ไม่ปกครอง
แผ่นดินโดยธรรมตามสนององค์พระประมุข
ทรงประกาศปึกธงไว้ หายนะยอมเกิดทันตา
เห็นมินานเกินรอ**

ผู้รู้ท่านชี้ชัดไปที่ตัวชีวิตการขับเคลื่อนนำพา
บ้านเมืองคือ หลักเจ็ดแก้ว ปรากฏในจกกวัดตสูตร
ซึ่งว่าด้วยพระเจ้าจักรพรรดิ

บุคคลาธิฐานเจ็ดแก้ว เมื่อแปลเป็นธรรมมา-
ธิฐานตามหลักโพชฌงค์ ๗ องค์แห่งการเดิน
ก้าวหน้าถึงตรัสรู้ สรุปได้แก่

๑. จักรแก้ว-จักรรัตน์ สติสัมโพชฌงค์
๒. ข้างแก้ว-หัตถิรัตน์ อัมมวิจยสัมโพชฌงค์
๓. ม้าแก้ว-อัสสรรัตน์ วิจยสัมโพชฌงค์
๔. แก้วมณี - มณีรัตน์ ปิติสัมโพชฌงค์
๕. นางแก้ว-อิตถิรัตน์ ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์
๖. คหบดีแก้ว - คหบดีรัตน์ สมาธิสัมโพชฌงค์
๗. ปริแก้ว - ปริณายกรัตน์ อุเบกขา
สัมโพชฌงค์

ไม่น่าเชื่อ เมื่อคาดไม่ถึงจริง ๆ ว่า งานบริหาร
ประเทศ เกี่ยวอะไรลึกซึ้งถึงขั้นหลักธรรมเดิน
หน้าเพื่อตรัสรู้ เช่นโพชฌงค์เจ็ด หรืออย่างเก่งก็
เคยได้ยินแค่ทศพิธราชธรรมเป็นต้น ฉะนั้นใครที่

คิดว่า ธรรมะไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับการเมือง คิดผิด
คิดใหม่ได้แล้วกรรมัง

สรุปงานขับเคลื่อนบ้านเมืองให้พ้นวิกฤติ
จำเป็นต้องใช้หลักธรรมสำคัญอันเดียวกับการ
ก้าวหน้า ตามตรัสรู้ โดยเฉพาะแรกตั้งต้นด้วย
โพชฌงค์ ๓ คือ สติ ธรรมวิจย และวิริยะ เป็น
ตัวจักรขับเคลื่อนหลัก เพื่อให้เกิดผลงานตามมา
อีกชั้น มี ปิติ ปัสสัทธิ สมาธิ และอุเบกขา ราย
ละเอียดยพิสดาร ติดตามได้จากเทศนาของ
พ่อท่านโพธิ์รักษ์

ท้ายสุด แน่นนอนว่า งานชุมนุมใหญ่พลังแผ่นดิน
บวกรบประชาชนภักดี เพื่อเรียกร้องให้ปฏิรูปประเทศ
ขนานใหญ่ จำเป็นต้องทำเป็นกระบวนการต่อยอด
จากชุมนุมพันธมิตร๑๙๓ วัน เฉพาะอย่างยิ่งจำต้อง
ใช้สติปฏิบัติการกิจโดยไม่ประมาท ไม่ขาดปัญญา
คมลึกซึ้งประเด็นด้วยธัมมวิจย พร้อมทุ่มเท
พลังอุตสาหะ อดทนเสียสละ เต็มที่สุดประมาณกำลัง

ทั้งนี้ทั้งนั้น คงจะได้พิสูจน์ประชาธิปไตย
แบบไทยไท เพื่อเปิดฟ้าใหม่ในแผ่นดินธรรมบน
แผ่นดินไทนี้ให้จงได้

เมื่อฟ้าสีทองผ่องอำไพ

ราชประชาไทพึงเป็นใหญ่ในแผ่นดิน

๒

บาป ๗ ประการในทัศนะคานธี

เล่นการเมืองโดยไม่มีหลักการ

หาความสุขสำราญโดยไม่ยั้งคิด

ร่ำรวยเป็นอภิชนโดยไม่ต้องทำงาน

มีความรู้มหาศาลแต่ความประพฤติไม่ดี

ค้าขายโดยไม่มีหลักศีลหลักธรรม

วิทยาศาสตร์เลิศล้ำแต่ไม่มีธรรมแห่งมนุษย์

บูชาสูงสุดแต่ไม่มีความเสียสละ

● กรุณา-เรื่องอุไร กุศลาลัย ถอดความ

ประชาธิปไตย
ที่ไม่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขนั้น
เป็นประชาธิปไตย “ແທທີ່ເຣີຍລ”
เป็นประชาธิปไตยวัตถุ ๆ
ส่วนประชาธิปไตย
ที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขนั้น
เป็นประชาธิปไตย
ที่มีทั้งวัตถุและวิญญาณ

ประชาธิปไตย ที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ดีกว่าที่มีคนธรรมดาเป็นประมุข อย่างไร ?

ในภาวะที่บ้านเมืองกำลังเข้าสู่ภาวะความตึงเครียด ไร้ทางออก จนได้
ให้มีการจัดรายการ “ยกเครื่องประเทศไทย ฟอกไตรัฐบาล”
โดยมี พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ และ ศาสตราจารย์ ดร.ปราโมทย์
นาครทรรพ เป็นผู้อภิปราย มีคุณการุณ ไสงาม เป็นผู้ดำเนินรายการ
เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๕๓ ณ วังน้ำเขียว ซึ่งผู้อภิปรายทั้ง ๒ ท่าน

ได้เห็นสอดคล้องต้องกันว่า ต้องพึ่งพระบุญญาบารมีของในหลวงเท่านั้น ถึงจะฝ่าทางตันในขณะนี้ออกไปได้

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ : อาตมาไม่หวังพึ่งอะไรเลยในประเทศไทยขณะนี้ ต้องหวังพึ่งพระเจ้าแผ่นดินพระองค์นี้ อาตมาก็ได้กล่าวมาตลอดเวลา ไม่ได้อำพราง ไม่ได้บิดเบี้ยว ไม่ได้เหลาะแหละอะไร พูดเปรี้ยง ๆ ตรง ๆ มาตลอดเวลาว่า พระเจ้าแผ่นดินพระองค์นี้เป็นพระโพธิสัตว์ซึ่งมีพระปัญญาคณที่คนตามไม่ถึง นักบริหารประเทศเข้าใจไม่ได้ตลอดเวลา เข้าใจไม่ทันพระองค์ รู้ไม่ถึงพระองค์

ท่านให้สัญญา ท่านแนะ ท่านพูดก็แล้วทรงนำทำเองก็แล้ว มีพระเจ้าแผ่นดินที่ไหนทรงทำเรื่องการเป็นอยู่ของประชาชน เรื่องสารพัดโครงการต่าง ๆ ก็พยายามทั้งด่าริ แล้วก็พยายามทรงด้วยเองด้วย ออกมาเป็นตัวอย่าง

ในวังของพระเจ้าแผ่นดินมีโรงงาน โรงทำกิจการ ทำอะไรต่ออะไรที่สอน บอกทั้งนักบริหารให้เอาอย่าง เอาไปขยายผลต่อ บอก... ทั้งเป็นตัวอย่าง อะไรต่ออะไรต่าง ๆ นานา อาตมาไม่รู้จะว่ายังไง บ๊อไม่รู้จะบ๊อยังไงผู้ที่มาบริหารหรือมาช่วยพระองค์

ดร.ปราโมทย์ : ผมก็อยากจะยืนยันที่หลวงพ่อกำลังพูดนะครับว่า พระมหากษัตริย์ของเราเป็นสมบัติล้ำค่า แล้วเป็นหนึ่งในโลก ประเทศไทยโชคดีเขาสรุปกันแล้วนะครับว่า ในโลกนี้การปกครองที่ดีคือการปกครองประชาธิปไตย การปกครองประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขดีกว่าการปกครองประชาธิปไตยที่มีคนธรรมดาเป็นประมุข เพราะคนธรรมดาต้องแข่งกัน ต้องสู้กัน ต้องทะเลาะกัน

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ : ขอบก๊ย อาตมาขอเสริมที่อาจารย์ปราโมทย์ว่าการประเป็นประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขดีที่สุด ดิกว่า

ประชาธิปไตยที่ไม่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขเพราะอะไร เพราะประชาธิปไตยที่ไม่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขนั้นเป็นประชาธิปไตย “แมทธิเรียล” เป็นประชาธิปไตยวัตถุ ๆ

ส่วนประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขนั้นเป็นประชาธิปไตยที่มีทั้งวัตถุและวิญญาณ ประมุขของประเทศแต่ละประเทศตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มาจนถึงทุกวันนี้ประมุขต้องดี จึงเรียกว่าประมุขต้องมีทศพิธราชธรรม ผู้มีทศพิธราชธรรม นั้นแหละวิญญาณ

เขาเคารพนี่ เขาเคารพตลอดเวลา จริง ๆ จิตวิญญาณแบบนี้มันมีมายาวนานต้องสะสมจนเป็นชั่วอายุคน มาเป็นร้อยปี หลายร้อยปี จึงจะได้สภาพ... นับถือด้วยวิญญาณ ไม่ใช่มานับถือเป็น “เซกวลาร่า” ยิ่งใหญ่ขึ้นมาเดี๋ยวนี้ทันที แล้วเซกวลาร่ามีความจริงแค่ไหน มีความแข็งแรงแค่ไหน สร้างสถาบันมานานแค่ไหน มันไม่มี

เพราะฉะนั้นจิตวิญญาณนี้มันสะสมมานาน มันมีจิตวิญญาณในการที่จะยอมรับนับถือกัน มีอำนาจในตัวของจิตวิญญาณ มันไม่ใช่ได้รากฐานมาง่าย ๆ แต่ไฉนปฏิวัติบ๊บบมันก็ได้เลย มันก็เหมือนเอาแค่นี้ไปเอาเท่านั้นเอง แค่นี้ไปกดขี่เขาเท่านั้นเอง

แล้วคุณหาว่าไฉนนี้เป็นอิสระเสรีภาพเธอ ดูว่าเขาให้อิสระเสรีภาพแก่คุณเขาก็เป็นนายคุณอยู่ดี คุณสั่งเขาได้ไหมละ ไม่ได้ ! แต่เขาสั่งคุณได้ ใครมันเหนือกว่าใครละ ประชาชนเท่ากันเสมอกันกับประธานาธิบดีไหมละ แล้วประชาชนสั่งได้ไหมละ แต่ประธานาธิบดีสั่งได้ใช่ไหมละ แล้วเท่าเทียมกันตรงไหน ประธานาธิบดีกับประชาชนธรรมดาเท่ากันโดยรูปหลอกแค่นั้น นั่งไขว่ห้างคุยกันได้แต่สั่งจริง ๆ คุณสั่งได้เหมือนประธานาธิบดีไหมเล่า

เงื่อนไขที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขนั้นเป็นเงื่อนไขสากลที่เป็นลัทธิที่แท้ ผู้เป็นประมุขก็ต้องดี เมื่อประมุขดีจริงก็ต้องมีพระวิญญาณที่ดี พระวิญญาณที่ดีเป็นที่รักที่เคารพบูชาของประชาชน ประชาธิปไตยที่มีอำนาจของประชาชนรวมอยู่ที่ศูนย์รวมของประมุขที่ดี นั่นคือสุดยอดไม่มีอะไรล้ำล้าได้

ดร.ปราโมทย์ : ครับ ๆ ในเว็บไซต์ของราชสำนักอังกฤษได้พูดถึงความเก่งกล้าสามารถของพระบรมราชินีอลิซาเบธว่า ครองราชย์มานานผ่านนายกรัฐมนตรีมา ๑๑ คน มีความรอบรู้ปฏิภาณเรื่องการเมืองลึกซึ้ง ผมนึกไม่นึกถึงเขาจะกล่าวไว้ด้วยว่าทั้งนี้เป็นรองและยกเว้นพระมหากษัตริย์ไทยเท่านั้น

แต่คนไทยเรามองไม่เห็นแต่สิ่งที่หลวงพ่อกล่าวเมื่อกี้ ในด้านประจักษ์พยานไม่ใช่พวกเราพูดเอง ยูเอ็นดีพี (โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ) พูด ประเทศไหน ๆ ก็พูดว่าความดีของชีวิตคนที่อยู่ในระบบกษัตริย์และมีประชาธิปไตยด้วย กษัตริย์ที่ไม่มีประชาธิปไตยไม่นับนะครับ เสรีภาพดีกว่า ความเสมอภาคดีกว่า ความเท่าเทียมกันในเรื่องรายได้ ค่าแรงงานดีกว่า รวมทั้งหมด แล้ววิถีชีวิตของคนที่ไม่เกิดอยู่ในประเทศที่เป็นประชาธิปไตยและพระมหากษัตริย์เป็นประมุขนั้นดีกว่าประเทศประชาธิปไตยที่มีคนธรรมดาเป็นประมุข อันนี้ไม่ใช่ผมพูด นี่เป็นฝรั่งที่ศึกษามาทุกทวีปนะครับ แล้วได้สรุปว่าเป็นอย่างนี้จริง แล้วพวกนี้ยังไม่รู้จักพระมหากษัตริย์ไทย ไม่รู้จักเศรษฐกิจพอเพียง แต่เดี๋ยวนี้ยูเอ็นเอาไปแล้วเศรษฐกิจพอเพียง

ยูเอ็นได้สรรเสริญพระมหากษัตริย์ไทยทั้งในเรื่องการผลิตอาหารทั้งในเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงทั้งในเรื่องคิดค้นอะไรสารพัด เรา รู้จักว่าเรามี แต่เราคิดแต่ไปบิดเบือนทำลายพระองค์ท่าน เพราะว่าไปแย่งอำนาจทางการเมืองกันเอง อันนี้เป็นที่น่าสังเวชใจ

ในขณะที่เดียวกันเรามีนักเศรษฐศาสตร์คนไทยที่เรียนเศรษฐศาสตร์สอบได้ที่หนึ่งในบรรดานักเรียนทั้งหมด ๑๔๖ คน ได้ปริญญาเลย เป็นลูกชาวนา ชื่อ**ดอกเตอร์ไสว บุญมา** มีความคิดแบบเดียวกับหลวงพ่อกล่าวในเรื่องของเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวง แล้วเขาไปทดลองด้วยในหมู่ที่ไม่ใช่ชาวพุทธคือประเทศไซปรัส ปรากฏว่า

ประเทศไซปรัสเป็นประเทศเล็กยากจนอยู่ข้าง ๆ กับกรีซ เวลานี้เอาตัวรอดได้แล้ว มีความสุขต่างกับกรีซซึ่งเป็นประเทศพอ ประเทศพี่ของไซปรัสต้องตกทุกข์ได้ยาก เพราะว่าตกอยู่ในกองกิเลส ความโลภและนักการเมืองแก่งแย่งกันอย่างที่หลวงพ่อกล่าว

เพราะฉะนั้นเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงก็ไม่มีโอกาสเพราะว่ารัฐบาลทุกรัฐบาลจะเอาเศรษฐกิจทุนนิยมสามัญ เศรษฐกิจแข่งขัน เศรษฐกิจเสรีนิยม ทั้ง ๆ ที่เราไปสู้เขาไม่ได้ เราไปเรียนวิชาสากลให้เก่งมาเท่าไรก็ตาม เหมือนกับวิชาบาลเกตบอล ต่อให้คนไทยชู้ตบาลเกตบอลร้อยครั้ง ชู้ตเข้าเก้าสิบเก้าครั้ง แต่เราไปสู้กับคนชาติอื่นที่เขาชู้ตร้อยครั้ง เข้าหกสิบครั้งไม่ได้ เพราะว่าเขาสูง ๑๙๕ เซนติเมตร เราสูง ๑๖๐ เซนติเมตร เวลาเราชู้ตมันเอามือปิดอกหมด มันไม่เข้า

อย่างอื่นก็เหมือนกันการเงินเราไปสู้กับเขาไม่ได้แต่เราก็จะไปแข่งขันการเงิน สู้กับเขา ส่งเสริมลงทุนตั้งบริษัทรถยนต์ได้เงินมาสองแสนล้านดีใจ ไม่รู้ว่าสองแสนล้านนั้นต้องส่งไปคืนแสนหกหมื่นล้าน ในขณะที่เราปลูก... เอาง่าย ๆ... สับปะรดที่เราปลูกง่าย ๆ เราได้สองหมื่นล้าน แต่สองหมื่นล้านมันอยู่ในประเทศไทยหมด ต่างกับทำรถยนต์สองแสนล้านเงินมันไปเกือบหมด เศรษฐกิจพอเพียงก็ทำไม่ได้เพราะรัฐบาลมีฉันทิฐิ รัฐบาลทั้งองค์ประกอบ ทั้งความคิดมันมีฉันทิฐิอย่าง หลวงพ่อกล่าวว่านะครับ ผมก็ยืนยันว่าเราจะต้องยุติยกเลิก (การเมืองเก่า ๆ) แล้วเดินทางเข้าสู่สัมมาทิฐินะครับ

~~~~~

**การผ่าทางตันอย่างสันติ
ที่นายก อภิสิทธิ์ เคยได้เสนอไว้ว่า...**

“มาตรา ๗ ข้อเสนอเพื่อปฏิรูปการเลือกตั้งและรัฐประหารหลักใหญ่ที่สุดของการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองคือ ทำอย่างไรให้อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ

และเป็นไปโดยสันติ มาตรา ๑ เป็นกลไกสุดท้ายของรัฐธรรมนูญเป็นจุดที่เปิดช่องไว้ เพื่อให้ทุกทางตันมีทางออก เมื่อเห็นว่ามาถึงทางตันแล้ว ผม (อภิสิทธิ์) จึงเสนอว่า ควรใช้ช่องทางนี้ แต่ช่องทางนี้ตามที่ผมตีความ และตามที่ได้เสนอไป ณ การชุมนุมที่ท้องสนามหลวง ยังยอมรับหลักการ คนที่จะใช้จริง ๆ ก็คุณทักษิณกับคณะในฐานะที่เป็น...ผู้เป็นรัฐบาล มีอำนาจตามกระบวนการ ตามกติกา ตามรัฐธรรมนูญด้วยการลาออกทั้งคณะ ให้อำนาจบัญญัติในมาตราอื่นไม่สามารถบังคับใช้ได้เลย เนื่องจากขณะนั้นไม่มีสภาผู้แทนราษฎร

ถามว่าผิดรัฐธรรมนูญไหม?...ไม่ผิดแน่นอน !

ถามว่าเป็นประชาธิปไตยไหม?... ต้องเป็นประชาธิปไตยแน่นอน !

เพราะการกระทำอย่างนั้น เป็นจุดที่บอกว่า ทั้งผู้ที่สนับสนุนและคัดค้านคุณทักษิณก็เห็นพ้องต้องกัน คนที่วิพากษ์วิจารณ์ผมเรื่องมาตรา ๑ นี้ มักจะเข้าใจผิดว่า การเสนอใช้มาตรา ๑ คือ

อยู่ดี ๆ เดินไปขอพระราชทานนายก ฯ โดยที่คุณทักษิณยังเป็นนายก ฯ อยู่ ซึ่งไม่ใช่ แต่ข้อเสนอของผมเป็นไปตามรัฐธรรมนูญและเป็นประชาธิปไตย เพราะต้องได้ฉันทามติจากทุกฝ่ายแล้ว โดยเฉพาะ ได้ฉันทามติจากคุณทักษิณซึ่งจะต้องลาออกเอง

แน่นอนถ้าคุณทักษิณลาออก ก็คงจะไม่มีใครอื่นอีกแล้ว ที่จะไม่ยอมหนทางนี้ ผมนำเสนอทางเลือกนี้ไว้ แต่วันที่ ๒๔ มีนาคม ก่อนวันเลือกตั้ง ๒ เมษายน เพราะมันเป็นทางออกจริง ๆ และเป็นทางออกที่เหลื่ออยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ

... น่าเสียดายคุณทักษิณปฏิเสธข้อเสนอนี้ภายใน ๑ วัน ช่วงที่ผมเสนอทางเลือกนี้ ก่อนที่คุณทักษิณปฏิเสธ ผมพูดไว้ประโยคหนึ่งว่า

วันหนึ่งเมื่อคุณทักษิณถึงจุดจบ แล้วจะนึกถึงข้อเสนอของผม !" (หนังสือ การเมืองไทย

หลังการรัฐประหาร ทางออกจากวิกฤต ก่อนจะกลับมาไม่ได้ไปไม่ถึง โดยอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หน้า ๑๙)

๒

ผู้ที่ขาดคุณธรรม ย่อมไม่มีอุดมการณ์อันยิ่งใหญ่
ผู้ที่ขาดความรู้ ย่อมไม่มีสายตาสันกว้างไกล

แบ่งปัน สรรสาระ

(วอลล์เปเปอร์ โดย ดินหิน)

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัทธิ ชูโต

ถ้าเราเห็นหลักฐานชัดเจนในเรื่องการย้ายถิ่นของสัตว์
และพืชสายพันธุ์ต่าง ๆ
เราก็จะเห็นการเปลี่ยนแปลงในการแพร่กระจาย
ของแมลงและเชื้อโรคด้วย
00มนุษย์กำลังมุ่งไปสู่การเปลี่ยนแปลง
ที่ไม่อาจคาดเดาผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

● www.globalwarning.facts.info

โลกร้อนขึ้นจริงหรือ ?

ต่อจากฉบับ ๒๔๖

ท หน่วยงานที่สามารถวัดปริมาณของน้ำแข็งที่ขั้วโลกเหนือได้อย่างแม่นยำที่สุดคือองค์การ “นาซา” ของสหรัฐฯ ในปี ๒๕๒๒ ภาพถ่ายจากดาวเทียมแสดงให้เห็นว่า น้ำแข็งที่ครอบคลุมผืนน้ำบริเวณขั้วโลกเหนือมีขนาด ๑.๗ พันล้านเอเคอร์ หรือ ๔.๒๕ พันล้านไร่ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาขนาดของมันได้ลดลง ๒๕๐ ล้านเอเคอร์หรือ ๖๒๕ ล้านไร่แล้ว และโมเดลทางภูมิอากาศโลก ๑๕ โมเดลที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ชี้ว่าน้ำแข็งที่ขั้วโลก

เหนือจะหายไปหมดเมื่อถึงปี ๒๖๒๓ ในฤดูร้อน มหาสมุทรอาร์คติกในเวลานั้นจะไม่มีน้ำแข็งเหลืออยู่เลย

ประเทศไอซ์แลนด์เป็นประเทศที่มีน้ำแข็งปกคลุมอยู่กว่าร้อยละ ๑๐ ของพื้นที่ทั้งหมด ในทศวรรษ ๒๕๑๓ และ ๒๕๒๓ ขนาดของน้ำแข็งในประเทศนั้นขยายตัวขึ้น แทนที่จะหดลงเหมือนในพื้นที่อื่นของโลก อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่กลางทศวรรษ ๒๕๓๓ ขนาดของน้ำแข็งได้เริ่มหดตัวลง

ในปี ๒๕๓๙ ขนาดของน้ำแข็งได้ลดลง ๑๐ ฟุต ปีต่อมาลดลงอีก ๓๓ ฟุตและลดลง ๙๓ ฟุตในปีถัดมา จนในปี ๒๕๔๖ และ ๒๕๔๗ น้ำแข็งก็หดตัวลงอีก ๓๐๐ ฟุต และ ๒๘๕ ฟุต ตามลำดับ ในปัจจุบันมันหดตัวไปแล้วรวม ๑,๑๐๐ ฟุต จากทศวรรษที่ผ่านมา

หลายคนสงสัยว่าโลกร้อนขึ้นจนทำให้น้ำแข็งหดตัวลงทั่วโลกจริงหรือ ?? ความสงสัยและเล่ห์เหลี่ยมใหญ่เกิดจากการ “ปั่นหัวระดับโลก” (global spin) ขององค์กร “วิทยาศาสตร์ขยะ” (junk science) ที่ตั้งขึ้นเป็นจำนวนมากหรือได้รับการสนับสนุน โดยบรรดาทุนสามัญทางด้านน้ำมัน เช่น เอ็กซอนโมบิล อุตสาหกรรมถ่านหินและพลังงานสกปรกอื่น ๆ ที่สร้างปัญหา “โลกร้อน” โดยการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสารพัดชนิดหน้าทีขององค์กรเหล่านั้นคือ การสร้างความสับสนให้ชาวอเมริกันและชาวโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักการเมืองผู้มีหน้าที่ในการกำหนดนโยบาย ทั้งนี้เพื่อที่นายทุนเหล่านั้นจะได้มีโอกาสหาประโยชน์อย่างมหาศาลจากพลังงานสกปรกได้ต่อไป โดยไม่ใส่ใจต่อสวัสดิภาพของชาวโลก โดยเฉพาะประชาชนในประเทศยากจนที่จะได้รับผลกระทบอย่างร้ายแรงจากสภาวะโลกร้อนแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ตอบคำถามในเรื่องโลกร้อนได้ดีที่สุด ไม่ใช่นักวิทยาศาสตร์ชั้นนำที่มีเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ทันสมัย แต่น่าจะเป็นสัตว์และพืชที่มีประสาทสัมผัสอันละเอียดอ่อนต่อสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศ ซึ่งขอยกตัวอย่างให้ทราบพอสังเขปดังนี้ :

- แผนที่ทางชีวภาพของอังกฤษ ซึ่งระบุสัตว์และพืชประจำถิ่นในพื้นที่ต่าง ๆ ของอังกฤษต้องถูกยกเลิกไป เพราะได้สำรวจพบว่ามีการเคลื่อนย้ายทางชีวภาพ เช่น ผีเสื้อหลายชนิดที่เคยพบในตอนใต้ของประเทศ กลับถูกพบในตอนเหนือของสกอตแลนด์ ซึ่งอยู่ทางเหนือขึ้นไป ผีเสื้อดังกล่าวได้โยกย้ายถิ่นขึ้นไปทางทิศเหนือ

ทศวรรษละ ๕๐ ไมล์

- กบหลายสายพันธุ์ซึ่งอาศัยอยู่ในบริเวณโอทาคาของนิวยอร์ก ๔ ใน ๖ สายพันธุ์ผสมพันธุ์กันเร็วขึ้นกว่าเดิม ๑๐ วัน

- ในบอสตัน สหรัฐฯ ดอกไม้ประจำฤดูใบไม้ผลิ บานเร็วขึ้นกว่าเดิมโดยเฉลี่ย ๘ วัน

- ในคอस्टริกา นักซึ่งเคยอาศัยอยู่ในพื้นที่ราบ ถูกพบว่าเริ่มย้ายขึ้นไปทำรังอยู่บนไหล่เขา

- พืชหลายชนิดแถบภูเขาแอลป์ในยุโรป กำลังสืบคลานขึ้นสู่ยอดเขา

- ในแคลิฟอร์เนีย สหรัฐฯ ผีเสื้อชนิดหนึ่งถูกพบในที่สูง ๑๐๐ เมตรกว่าเมื่อ ๑๐๐ ปีก่อน

- เขียดสีทองในคอस्टริกา สูญพันธุ์ไปแล้วเมื่อปลายทศวรรษ ๒๕๒๓ เนื่องจากการแพร่ระบาดของเชื้อรา อันเนื่องมาจากอุณหภูมิที่อุ่นขึ้นกว่าเดิม

- ในนิวกินี พันธุ์ไม้ที่เคยขึ้นอยู่ในพื้นที่ราบเริ่มถูกพบบนที่สูง

คนไทยสมัยโบราณ มักสอนลูกหลานว่าฝนจะตกไม่นานหลังจากฝูงมดอพยพขึ้นที่สูง หรือเมื่อกบร้อง ตัวอย่างข้างต้นน่าจะยืนยันได้เป็นอย่างดีในสภาวะโลกร้อน นักวิทยาศาสตร์สรุปในเรื่องนี้ว่า “ถ้าเราเห็นหลักฐานชัดเจนในเรื่องการย้ายถิ่นของสัตว์และพืชสายพันธุ์ต่าง ๆ เราก็จะเห็นการเปลี่ยนแปลงในการแพร่กระจายของแมลงและเชื้อโรคด้วย มนุษย์กำลังมุ่งไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ไม่อาจคาดเดาผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต”

หนังสืออ้างอิง : Elizabeth Kolbert, “Field Notes a Catastrophe : A Frontline Report on Climate Change”, Bloomsbury Publishing, PLC., London, 2007, เอลิซาเบธฯ เป็นนักเขียนประจำของนิตยสารนิวยอร์กเกอร์ตั้งแต่ปี ๒๕๔๒ ก่อนหน้านั้นเธอเป็นผู้สื่อข่าวของ น.ส.พ. นิวยอร์กไทมส์

หมายห้าหั้นด้วยความโกรธแค้น แต่พอจะชนกัน
ให้สนั่นหวั่นไหว กลับถอยหลังตื้อ ๆ เหมือน
มวยล้ม

ความหมาย ฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาล
หรือดินฟ้าอากาศปรวนแปร มีแต่ฟ้าร้องแต่
ไร้ฝน ! พิษพรรณจึงเสียหาย เกษตรกรจะย่ำแย่

ประเด็นที่ ๒ เรื่องครอบครัว

ความฝัน ต้นไม้ยังไม่ถึงเวลามีดอกผล
กลับมีดอกผล จนกิ่งก้านรับไม่ไหว

ความหมาย มนุษย์จะไฝวราคะตั้งแต่เด็ก

ความฝัน ๒ พ่อโคแม่โคดูตลกนมนมลูกตัวเอง

ความหมาย พ่อแม่จะอาศัยลูกเลี้ยงชีวิต
ในวัยในอันไม่สมควร (ตัวอย่างเช่น กำลังเรียน
หนังสืออยู่ ก็ส่งเสริมให้ไปหาเงิน จนหนอยก็ไล่
ลูกไปขายพวงมาลัย)

ประเด็นที่ ๓ เรื่องการทำงาน

ความฝัน ๑ ผูกชนจับลูกโคตัวเล็ก ๆ เทียม
แอกลากล้อเกวียน ลากไม่ไหวก็เขียนตี

ความหมาย การเอาคนอายุน้อยมาบริหาร
ราชการแผ่นดิน (รวมไปถึงบริษัทเอกชน)
โอกาสผิดพลาดจึงมีสูง (หมายเหตุ กระบวนการ
คัดเลือก-สรรหา ก็เป็นไปในเชิงนี้)

๑๖ ความฝัน ๘ ประเด็นพุทธทำนาย

ค วามฝัน ๑๖ เรื่องของพระเจ้าปเสนทิโกศล
พระพุทธรองค์ได้แปลรหัสหรือถอดสมการ
ออกมา

โดยตีความในอนาคตจะเกิดปรากฏการณ์
ต่าง ๆ ให้พึงรู้ไว้ อย่าตื่นเต้นตกใจ

๑๖ ความฝัน พอดีแบ่งหมวดหมู่ได้ ๘
ประเด็น ซึ่งจะทำให้เข้าใจชัดเจน

ประเด็นที่ ๑ เรื่องสิ่งแวดล้อม

ความฝัน โค ๔ ตัว วิ่งมาจาก ๔ ทิศ

ความฝัน ๒ ม้าตัวเดียว ๒ ปาก กินหญ้า
ได้ ๒ ทาง กินไม่รู้จุกอ้ม

ความหมาย

ก) ดิ้นรนเพื่อปากท้อง ยิ่งเหน็ดเหนื่อย
กว่าเก่า เหมือนคนมี ๒ ปาก หรือแมงกิ้งกิ้ง
ลูกนก ๒ ตัว

ข) ความไม่รู้จักพอ เป็นต้นเหตุให้ชีวิต
เหน็ดเหนื่อย

ค) ทำงานหลายที่ ควส่วานหาเงิน ทำให้

งานหลักบกพร่อง คุณภาพงานตกต่ำ จริยธรรม-
ความรับผิดชอบในงานลดลงโดยปริยาย

ความฝัน ๓ สระน้ำใหญ่ รอบนอกไล่ตรง
กลางชุมชน ผุ่งสัตว์กลับแห่มาแย่งกินตรงน้ำชุมชน

ความหมาย งานสุจริตไม่ยอมทำ การได้
เงินโดยผิดครรลองกลับยินดี มุ่งเป้าทำงาน
เพื่อเงินอย่างเดียว จะเบียดเบียน จะทำใคร
เดือดร้อนไม่นำพา

ประเด็นที่ ๔ เรื่องเศรษฐกิจ

ความฝัน โองน้ำใหญ่อยู่คู่กับโองน้ำใบเล็ก
แต่ผู้คนกลับแย่งกันเติมน้ำในโองน้ำใบใหญ่

ความหมาย ระบบทุนนิยมก่อเกิด ธุรกิจ
ค้าขายมีแต่รวยกระจุก จนกระจาย ที่รวย
ก็รวยเหลือล้น คนจนถูกละเลย ถูกทำให้อ่อนแอ

ประเด็นที่ ๕ เรื่องค่านิยมในสังคม

ความฝัน ๑ น้ำเต้าแห่งกลวง แถมยังจมน้ำ
อีกต่างหาก

ความหมาย คนดีไม่ได้รับการยกย่อง แถม
ยังดูถูกดูแคลน เกณฑ์ชีวิตคนดีวิปริตอาเพศ

ความฝัน ๒ ก้อนศิลาแห่งทิบใหญ่ ลอย
บนน้ำเหมือนเรือสำเภา

ความหมาย คนทุจริต-คนชั่ว กลับมีหน้า
มีตาในสังคม คนเคารพยกย่องนับถือ

ความฝัน ๓ อีกาบินไปไหน มีหงส์สีทอง
บินห้อมล้อมเป็นบริวาร

ความหมาย คนชั่วเป็นใหญ่เป็นโต คนดี
กลับต้องสยบ ยอมเป็นบริวาร

ประเด็นที่ ๖ เรื่องการเมืองการปกครอง

ความฝัน ผุ่งแพะไล่จับเสือเป็นอาหาร

ความหมาย ประชาชนจะปกครองบริหาร
บ้านเมืองกันเอง (ระบอบราชาธิปไตยเปลี่ยน
เป็นระบอบประชาธิปไตย)

ประเด็นที่ ๗ เรื่องสถาบันกษัตริย์

ความฝัน ชาย ๑ คน เอาหนึ่งเสื้อมา
พันเป็นเชือกอยู่บนม้านั่ง สุนัขจึงจอกกัดกิน
เส้นเชือก

ความหมาย

ก) คนในราชสำนักนำความลับในวังมาเปิดเผย

ข) การนำความลับในหน่วยงานออกมา
เปิดเผย เจตนาขายนาย-ขายบริษัท

ค) การซื้อตัวบุคลากรไปทำงานบริษัทของ
ตัวเอง ทั้งที่หน่วยงานเดิมดูแลอย่างดี

ประเด็นที่ ๘ สถาบันศาสนา

ความฝัน ๑ ถือถาดทองคำ มาให้สุนัข
จิ้งจอกขี้เยี่ยว

ความหมาย

ก) ผู้คนโง่เขลา เอาธรรมะไปเหยียบย่ำ
ปฏิบัตินอกกลุ่มนอกทาง

ข) การเอาลัทธินอกพุทธมาปฏิบัติ โดย
สำคัญว่าเป็นพุทธแท้ เช่น .....

ความฝัน ๒ หม้อหุงข้าวซีกหนึ่งสุก ซีกหนึ่ง
ดิบ ๆ สุก ๆ และอีกซีกหนึ่งไม่สุกเลย

ความหมาย ศาสนิกชนมีหลายประเภท
หลายระดับ ด้วยประการฉะนี้

ความฝัน ๓ แก่นจันทน์แดงราคาแพง
นำมาแลกกับนมเปรี้ยวหม้อเดียว

ความหมาย มีการนำคำสอนไปแลกเงิน
ยังชีวิต นำคำสอนไปแลกลาภ-ยศ-สรรเสริญ

ความฝัน ๔ นางเขียดน้อยไล่กินงูเห่ายักษ์

ความหมาย ลีลาจะลี้กพระที่ปฏิบัติดี
ปฏิบัติชอบ โปรดระวัง !

๑๖ ความฝัน หรือจะเรียก ๑๖ นิमित
ก็แล้วแต่ เป็นการตีความจาก**บุคลาธิษฐาน**
เป็น**ธรรมาธิษฐาน**

วิธีการตีความย่อมแตกต่างกันไปตาม
วันเวลาแห่งรัตติกาลเคลื่อนคล้อย

๘ ประเด็นพุทธทำนาย หากตั้งสติดี
เหมือนการชี้แนะการแก้ปัญหา

ตอบโจทย์ได้ทุกข้อ บ้านเมืองย่อมร่มเย็น
เป็นสุข ทุกทิวาราตรี...

หมายเหตุ จะมีพรรคการเมืองใด นำ ๘
ประเด็นพุทธทำนายเป็นนโยบายของพรรค
เพื่อแก้ปัญหาบ้านเมือง ?

๒

กษัตริย์ต้องทำนาเป็น
ราษฎรสำเคียดกษัตริย์ช่วย
แจกข้าวของเอื้ออำนวย
จนแต่รวythานบารมี

กษัตริย์ทำนา

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่อนุปิยนคัมของ
พวกเจ้ามัลละ ในแคว้นมัลละ ซึ่งอยู่ติดกับแคว้นลัทธิ
สมัยนั้น ที่แคว้นลัทธิ พระเจ้าอมิตตทนะกษัตริย์ศากยวงศ์
ซึ่งเป็นพระอนุชาของพระเจ้าสุทโธทนะ มีโอรส ๒ พระองค์ คือ
เจ้าชายมหานามะ และเจ้าชายอนรุทธะ
แต่เจ้าชายอนรุทธะนั้น มีนิสัยรักสบายเป็นสุขุมลชาติ (ชาติ

ผู้ดีมีสกุลสูง) มีปราสาทถึง ๓ หลัง หลังแรกสำหรับพำนักอยู่ในฤดูหนาว หลังที่สองสำหรับฤดูร้อน และหลังที่สามสำหรับฤดูฝน ที่ในปราสาทมีแต่สตรีเท่านั้น ไม่มีบุรุษอื่นอยู่ปะปนเลย สุขสบายบำรุงบำเรอเคล้าดนตรีตลอด ๔ เดือนบนปราสาท ไม่ลงมาที่ปราสาทชั้นล่างเลย

ครั้งมีข่าวพวกเจ้าชายทั้งหลายในศากยวงศ์พากันออกผนวชตามพระผู้มีพระภาคเจ้า เจ้าชายมหานามะจึงเกิดความคิดว่า

“พวกศากยกุมารที่มีชื่อเสียง ต่างก็ออกผนวชตามพระผู้มีพระภาคเจ้า แต่ตระกูลของเรายังไม่มีใครบวชสักคน ถ้ากระไร เป็นเราหรืออนุรุทธะควรจะบวช”

แล้วจึงไปหาพระอนุชา (น้องชาย) ถามว่า

“น้องอนุรุทธะ บัดนี้พวกเจ้าชายในศากยวงศ์พากันออกผนวชตามพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว แต่ภายในตระกูลของเรายังไม่มีใครออกบวชเลย ถ้าเช่นนั้น น้องจงบวชหรือให้พี่บวชจะดีกว่า”

ได้ฟังแล้ว เจ้าชายอนุรุทธะรีบออกปากทันที

“ฉันเป็นสุขุมลชาติ ไม่สามารถออกบวชได้แน่ พี่จงบวชเถิด”

“ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นน้องจงฟัง พี่จะสอนเรื่องของการครองเรือน (ครองเมือง) แก่น้อง ขั้นต้นจะต้องรู้จักไถนา ครั้นไถแล้วให้หว่าน หว่านแล้วให้ไถน้ำเข้านา ถ้าไถน้ำเข้ามากเกินไป ต้องระบายน้ำออก จากนั้นก็ให้ถอนหญ้า ต่อไปก็ให้เกี่ยวข้าว ให้ชน ให้ตั้งลอม (เป็นกองข้าวสูงขึ้น) ให้หว่าน ให้สาบฟางออก ให้ฝัดข้าวสับออก ให้ฝัดฝุ่นละอองทิ้ง เสร็จแล้วก็ขนข้าวเก็บในฉาง ครั้นถึงฤดูฝนก็ต้องทำอย่างนี้แหละต่อไปอีก”

เจ้าชายอนุรุทธะได้ยินอย่างนั้นถึงกับอุทานว่า

“อย่างนี้การงานก็ไม่จบสิ้น ที่สุดของการงานไม่ปรากฏ เมื่อไรการงานจะสิ้นสุดไปเล่า เมื่อไรเราจะว่างจากการงาน แล้วเพียบพร้อมบำเรอด้วยกามคุณ ๕ (รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส) ที่น่าใคร่น่าพอใจ) ได้”

“น้องอนุรุทธะการงานไม่จบสิ้นแน่ ที่สุดของ

การงานไม่ปรากฏ เมื่อการงานยังไม่สิ้น แต่บิดามารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ก็ได้ตายไปแล้ว”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น พี่จงอยู่ครองบ้านครองเมืองเถิด ฉันจะออกบวชละ”

แล้วเจ้าชายอนุรุทธะจึงไปหาพระมารดาเพื่อขอบวช

“ท่านแม่ หม่อมฉันปรารถนาจะบวช ขอท่านแม่อนุญาตให้หม่อมฉันบวชด้วยเถิด”

พระมารดาทรงสดับแล้ว ประมวไวัทันที

“ลูกอนุรุทธะ ทั้งลูกและพี่ของเจ้า เป็นที่รักที่พึงใจของแม่ยิ่งนัก ไม่เป็นที่เกลียดชังของแม่เลย แม่ไม่ปรารถนาพรากจากพวกเจ้าแม่ด้วยความตายแล้วไหนแม่จะยอมอนุญาตให้เจ้าพรากจากทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ ไปบวชเล่า”

พระมารดาไม่ทรงอนุญาต แต่เจ้าชายอนุรุทธะยังคงรบเร้าขออนุญาตอีก แม้ครั้งที่ ๒...ครั้งที่ ๓...

ในที่สุดพระมารดาทรงบังเกิดความคิดว่า

“พระเจ้าภัททิยศากยะได้ครองราชย์เป็นกษัตริย์ของพวกศากยะ พระองค์เป็นพระสหายของอนุรุทธะ พระองค์ได้เป็นกษัตริย์แล้ว คงไม่อาจทรงผนวชแน่”

ดังนั้นพระมารดาทรงกล่าวอนุญาตว่า

“ลูกอนุรุทธะ ถ้าพระเจ้าภัททิยะที่เป็นพระสหายของลูกทรงผนวชเมื่อใด เมื่อนั้นเจ้าก็ออกบวชเถิด”

ได้ยินอย่างนั้น เจ้าชายอนุรุทธะจึงเดินทางไปเข้าเฝ้าพระเจ้าภัททิยะ แล้วกราบทูลอย่างไม่อ้อมค้อมตรงประเด็น

“เพื่อนรัก การได้ออกบวชของเราขึ้นอยู่กับท่านแล้ว”

“อะไรกันเพื่อน การบวชของท่านจะขึ้นอยู่กับเราหรือไม่ก็ตาม นั้นช่างเถอะ ท่านจงบวชตามสบายของท่านเถิด”

“ไม่ได้ มาเถิดเพื่อนรัก เราทั้งสองจะออกบวชด้วยกัน”

“เราไม่สามารถจะออกบวชได้ แต่หากมีสิ่ง

ใดที่เราสามารถจะช่วยให้ท่านได้ เราจะทำสิ่งนั้นให้แก่ท่าน ท่านจงบวชคนเดียวเถิด”

“เพื่อนรัก พระมารดาของเรารับสั่งว่า ลูกอนุรุธธะถ้าพระเจ้าภักทียะทรงผนวชเมื่อใด เมื่อนั้นเจ้าก็ออกบวชเถิด และเมื่อสักครู่นี้ท่านได้พูดไว้ว่า การบวชของเราจะขึ้นอยู่กับท่านหรือไม่ก็ตาม นั้นช่างเถอะ เราจึงบวชตามสบายของเราเถิด เมื่อท่านได้กล่าวอย่างนี้แล้ว ก็เราต้องการบวช ฉะนั้นเพื่อนรัก เราทั้งสองจะออกบวชด้วยกัน”

ก็ในสมัยนั้น คนทั้งหลายล้วนเป็นผู้พูดจริง ทำจริง เป็นกษัตริย์ยิ่งยดแล้วไม่คืนคำ พระเจ้าภักทียะทรงจำนนต่อคำพูดของตน จึงตรัสกับเจ้าอนุรุธธะว่า

“จงรออยู่สัก ๗ ปีเถิดเพื่อน แล้วเราทั้งสองจะออกบวชด้วยกัน”

“๗ ปีนานนักเพื่อนรัก เราไม่สามารถจะรอได้”

“ถ้าอย่างนั้น ๖ ปี...๕ ปี... ๔ ปี... ๓ ปี...๒ ปี... ๑ ปี... ๗ เดือน... ๖ เดือน... ๕ เดือน... ๔ เดือน... ๓ เดือน... ๒ เดือน... ๑ เดือน... ครึ่งเดือน... จงรออยู่สัก ๗ วันเถิดเพื่อน แล้วเราทั้งสองจะออกบวชด้วยกัน”

“ถ้า ๗ วันไม่นานนักดอกเพื่อนรัก เราจะรอ”

ในที่สุดทั้งเจ้าชายอนุรุธธะและพระเจ้าภักทียะ จึงได้บวชด้วยกัน เป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา แล้วได้สำเร็จอรหัตตผลทั้งคู่ ส่วนเจ้าชายมหานามะได้เป็นพระราชapakครองแคว้นศากยะ ภายหลังพระเจ้าสุทโธทนะ และเป็นอุบาสกผู้มีศรัทธาแรงกล้า ได้รับยกย่องเป็นเอตทัคคะ (ผู้ยอดเยี่ยมในทางใดทางหนึ่ง) ในบรรดาผู้ถวายของประณีต

(พระไตรปิฎก เล่ม ๗

“สังฆเภทขันธกะ”

ข้อ ๓๓๗-๓๔๐)

๒

แบ่งปัน สรรสาระ

ดับห่าน

จานละ ๑,๕๐๐ บาท

ฟัวกราส์ (Foie Gras)

● กรอกอาหารด้วยเครื่อง แถมถูกเลี้ยงในที่แคบ กระดิกตัวแทบไม่ได้ บางตัวตาย อาหารยังคาปากอยู่เลย

ฟัว กราส์ (Foie Gras) เป็นดับห่านหรือเป็ดที่ถูกเลี้ยงให้อ้วนจนตับมีขนาดใหญ่กว่าตับธรรมดาหลายเท่า แนนอนการทำที่ได้ฟัวกราส์ห่านจะถูกขังในที่แคบและมืดจนไม่สามารถเดินไปไหนมาไหนได้ ชีวิตของมันแต่ละวันจะหมดไปกับการกิน ๆ เท่านั้น และเมื่อห่านกินไม่ไหวคนเลี้ยงก็จะจับห่านบีบคอกกรอกอาหารด้วยหลอด (ท่อ) ใส่อาหารโดยไม่สนว่ามันจะกินอิ่มหรือเปล่า (วันละ ๒-๓ ครั้ง) เมื่อได้ระยะที่ต้องการก็นำมาฆ่าผ่าท้องก็จะได้ดับห่านสีขาว (หรือดับเป็ด) ที่มีขนาดโตผิดปกติ

บทสรุปนั้นเลวร้ายมาก ไข่ว่าห่านบางตัวจะสามารถผลิตฟัวกราส์ได้ หลายตัวมักตายในขณะที่ขุน เช่น ท้องแตกตาย ตูดพัง (กินแล้วถ่าย ถ่ายจนตูดพัง) ปากฉีก ฯลฯ อาจจะดูทารุณ แต่เพื่อปากผู้บริโภคและเงิน มันก็ต้องทำแบบนี้แหละ

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com

● นายนอก ทำเนียบ

ผลสงสัยจริง ๆ ว่า ทำไมนายกา อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ จึงไม่ผลักดันคนเขมรที่บุกกรุกเข้ามาในแผ่นดินไทย ออกไปนอกเขตล้นปันน้ำที่ท่านนายกา ก็ยืนยันทันทียืนยัน หนาว่า เรายึดหลักล้นปันน้ำเป็นเขตแดนไทย-กัมพูชา

ขนาดคนเขมร พม่า ลาว ฯลฯ ที่เข้ามาทำงาน ในประเทศไทยโดยไม่มีใบอนุญาตจากทางการไทย ตำรวจยังไล่จับ แล้วส่งกลับคืนประเทศของพวกเขา

แล้วที่ชาวเขมรมาตั้งบ้าน ร้านค้า ฯลฯ ในเขตแดนไทยอย่างผิดกฎหมาย ทำไมตำรวจไทยก็เฉย ๆ แม้แต่ทหารที่ดูแลด้านความมั่นคงของชาติ ก็ยังเฉย ๆ ต่อคนต่างชาติที่รุกแผ่นดินไทยตามชายแดน

หรือว่าเรื่องชาวเขมรรุกล้นปันน้ำเข้ามาในแผ่นดินไทย ท่านนายกา ไม่รู้จริง ๆ หรือแกล้งไม่รู้

ผมก็สงสัยหลายเรื่องตั้งแต่นายอภิสิทธิ์ ขึ้นมาเป็นนายกา แต่ด้วยความใหม่สดในการขึ้นมาเป็นนายกา ทำให้มีความหวังและรู้สึกดี ๆ ตั้งแต่แรก แต่ยิ่งนานวัน ข้อสงสัยก็เกิดมากขึ้นว่าท่านนายกา ทำงานเป็นหรือเปล่า เพราะเวลาฟังท่านพูดก็ดูดี แต่พอความผิดพลาดเกิดขึ้นหลายครั้ง ก็รู้สึกสะดุด เช่น

- การแจกปลากกระป๋องเฝ้าแก่ผู้ประสบภัยธรรมชาติ
- การแจกข้าวเฝ้า แก่ผู้ประสบภัยธรรมชาติ
- ทหารถูกฆ่าตาย บริเวณสี่แยกคอกวัวไม่ต่ำกว่า

๒๐ นาย รวมทั้ง พ.อ.ร่มเกล้า ฐธธรรม

- ประชาชนที่ออกมาหนูนายกาอภิสิทธิ์ให้ปราบ มีอบแดงที่ก่อความรุนแรง ต้องถูกระเบิด M๗๙ ตาย

ผมฟังคำแก้ตัวของนายกา อภิสิทธิ์ ตอนแรก ๆ ก็พยายามเข้าใจ แต่บ่อยเข้า ๆ ชักไม่แน่ใจในฝีมือบริหารประเทศของท่าน ดังกรณีทหารถูกฆ่าตาย หลายนาย ท่านนายกา ก็รับรองนายกา ฝ่ายความมั่นคง ก็ออกมาพูดขอโทษทหารและประชาชนว่า คาค ไม่ถึงว่าพวกมีอบแดงจะรุนแรงถึงขนาดนี้ ผมนึกในใจว่า แคนี่เองหรือ ? สำหรับข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น เพราะที่เสียหายมิใช่แค่ชีวิตทหารหลายนายที่ทำหน้าที่

ญาไทยจะเสียดินแดนให้เขมร ในยุคอภิสิทธิ์

แต่ยังเผาบ้านเผาเมืองวอดวายอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน

ท่านนายกา ยังให้สัมภาษณ์กรณีที่ประชาชนทั่วทั้ง ว่าท่าทีรัฐบาลจะทำให้ไทยเสียดินแดนให้เขมร ก็ดู เหมือนท่านนายกา จะฟัง แถมยังสัญญากับตัวแทน กลุ่มประชาชนไทยหัวใจรักชาติว่า ถ้าจะเอาเรื่องข้อ ตกลงไทย - เขมรเข้าสภา จะปรึกษาหารือหรือมีการ ทำประชาพิจารณ์กันก่อน แต่นายกา ก็ยังเอาเข้าสภา แล้วยังอ้างว่าได้กระทำประชาพิจารณ์กับประชาชนแล้ว

ผมมีโอกาสดูบรรยากาศการกระทำประชาพิจารณ์ ของตัวแทนรัฐบาลที่ จ.ศรีสะเกษ จ.อุดรธานี เป็นต้น ก็เป็นการสรรเสริญหรือบอกข้อดีของ MOU ๔๓ มาก กว่า และทำแบบแค่สัญลักษณ์ว่ามีการประชุมตัวแทน ประชาชนที่คล้ายรัฐจัดตั้งมา ดีว่าประชาชนกลุ่มที่ ไม่เห็นด้วยรู้ทัน ก็รวมตัวคัดค้าน ซึ่งก็มีประชาชน คัดค้านเป็นจำนวนมาก แต่นายกา กลับเอามาอ้างว่า ทำประชาพิจารณ์แล้ว แล้วยังเอากการทำประชา- พิจารณ์ย้อนยุคสมัยนายกา อภิสิทธิ์ ยังไม่ได้ขึ้นเป็น นายกา หรือก่อนรัฐบาลได้พูดสัญญากับกลุ่ม ประชาชนไทยหัวใจรักชาติทางช่อง ๑๑ ซึ่งผมได้ดูได้ ฟังตลอดด้วย มาอ้างแบบคนที่ไม่รู้ ก็คงหลงเชื่อได้ แต่คนที่รู้ก็จะรู้สึกว่่านายกา ไม่รู้ข้อมูล หรือโกหกชัด ๆ

สรุปคือ นายกา ทำงานแบบไม่โปร่งใส มีเงื่อนไข ทำให้ผมงง! สงสัยมากขึ้น ทั้ง ๆ ที่ผมอยากเอาใจช่วย

จนผมรู้สึกว่่านายกา ทำงานไม่เป็นหรือแกล้งไม่รู้ แต่ พอประชาชนให้ข้อมูลจริง ๆ เรื่องเขมรรุกแผ่นดินไทย ซึ่งผิดกฎหมายชัด ๆ ท่านนายกา กลับเฉยหรือพูด ทำลายกำลังใจประชาชนกลุ่มนั้น ที่หวังว่่านายกา จะ ทำให้ไทยเสียดินแดนนับล้านไร่แก่เขมรโดยสมบูรณ์ใน อีกไม่กี่เดือนข้างหน้า ผมจะคอยดูว่า ถ้าเสียแผ่นดิน ให้เขมรจริง ท่านจะพูดแก้ตัวอย่างไรอีก ? แต่ยังไม่ ได้ ๆ ก็ไม่สามารถปฏิเสธความรับผิดชอบอันใหญ่หลวงนี้ได้ !

ประวัติศาสตร์ย่อมจารึกชื่อนายกา คณะ รัฐมนตรี ข้าราชการ และคนไทยทุกคนที่มีส่วน หรือไม่พยายามออกมาช่วยปกป้องอธิปไตยของ ชาติ จนเขมรยึดแผ่นดินไทยได้สำเร็จ ! ๓

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๔๕<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

สัตว์ที่ตายด้วยการ“เจาะจงหรือจงใจหรือตั้งใจ”
ของคน ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดใครทั้งนั้น ที่“จงใจฆ่าสัตว์นั้น” จนมัน
ตายครบองค์ ๕ คือ

๑. สัตว์นั้นมีชีวิต(ปาณ)
๒. รู้ว่าสัตว์มีชีวิตอยู่(ปาณสัทญุตตา)
๓. มีจิตคิดฆ่ามัน(วรกจิตตัง)
๔. มีความพยายามฆ่ามัน(อุปักโม)
๕. สัตว์ตายด้วยความพยายามนั้น(เตน มรณัง)

นี่คือ รายละเอียดจนครบองค์แห่ง“บาปที่มาสัตว์”

ใ

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “**ลูกพระรัตนตรัย**” ๑๔ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน
อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนป่านนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพันพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง
จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ“**ลูกพระรัตนตรัย**”ก็ดี
ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ“**ลูกพระรัตนตรัย**” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหา ข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีกในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ “ผู้ที่ใช้ไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพนับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะมากขึ้นๆ เท้าไต่ตา ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท้านั้นๆ

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท้าไต่ตา กระทั่งไม่มีเลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ ด้วย เท้านั้นๆ หรือคือผู้เป็นนักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท้านี้ๆ

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดี ก็เพราะประชากรมีภูมิธรรมแลมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารณียธรรม) นั้นแล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญหาที่เข้าใจในลัทธิจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ” และทั้งในด้าน “ปรมัตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช ๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น “สรณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น “ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต” จริย ก็ยังเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดในประชา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ “สิ่งที่เป็นจริงอันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “**ปรมัตถสัจจะ**”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณะ ๔” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘ “การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตระภูมิ” ได้แน่ๆ

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้ให้ต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้ให้ก็คือ“มีจนาทิฏฐิ”ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้เป็น“มีจนาผล”ได้บาป หรือผลไม่ดีไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น“สัมมาผล”ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ“ทำทาน”อย่างไรจึงจะเป็น“ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ“ทำทาน”กัน ได้“บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง“**ทาน**”นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ“การเสียสละแก่กันและกัน”นี้แหละ คือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง

“**ประโยชน์**”แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง“**มรรคผล**” สุนิพพานจริงๆ ส่วน“**ทาน**”ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ“ทุนนิยม”นั้น จะต่างกับ“**ทาน**”ในสังคมของ“**บุญนิยม**” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น“**โลกุตระ**”ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก“**ประโยชน์**”ขั้นสูงขึ้น คือ“**สัมปรายิกัตถะ**”ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ“**เทวนิยม**”เพราะเข้าใจเรื่อง“**ศรัทธาและศีล**”ไม่**สัมมาทิฏฐิ** ซึ่งอาตมากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น“**อเทวนิยม**” โดยเฉพาะเรื่อง“**ศีล**”ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง“**ไม่สัมมา**” เพราะแยก“**ศีล**” แยก“**สมาธิ**” แยก“**ปัญญา**”เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**มรรคผล**เข้าถึง“**ไตรลักษณ์**”อย่างเป็น“**ปรมัตถธรรม**”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“**มีจนาทิฏฐิสุตระ**” สักกายทิฏฐิสุตระ-อิตตานทิฏฐิสุตระ” ซึ่งต้องมี“**สัมผัส**”เป็นปัจจัย” และต้องมี“**องค์รวม**”ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาน ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนถึงรู้แจ้ง“**เวทนาในเวทนา**”ละเอียด ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “**โดยความเป็นอนัตตา**”(อนัตตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า “**อนัตตา**”นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ“**รู้**”(ซานาติ)“**เห็น**”(ปััสสตี)อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบัน นั้นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ“**ศีล**” จนกระทั่งนำพาให้เกิด“**สัมมาสมาธิ**”และเกิด“**ปัญญา**” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง“**ศีล-สมาธิ-ปัญญา**”อย่างเป็น“**องค์รวม**”ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ“**ศีล**” ก็ย่อมเกิด“**ศรัทธา**” และ“**ศรัทธา**”ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆบริบูรณ์ด้วย“**องค์ธรรม**”นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี“**วิชา ๙**” ที่สามารถรู้“**ปรโลก**” หรือ“**โลกหน้า**” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“**ประโยชน์**” (อรรถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น“**สุข**” ก็เป็น“**สุขพิเศษ**”(อุปสมสุข) ถ้าเป็น“**กุศล**”ก็เป็น“**โลกุตระกุศล**”ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น“**ทุกข์ขาริยสัจ**” เป็น“**บรมประโยชน์**”ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ“**ประโยชน์**”ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น“**อรหัต**” จึงจะเป็นผู้มี“**สุขชนิดบรมสุข**” (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง“**อริยชา ๘**” และกำลังจะได้อธิบายถึง“**ปัจจุสมุปบาท ๑๒**” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก“**อริยชา**” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น“**ปรโลก**” อันก็คือ “**สัมปรายภาพ**” ซึ่งตามทิฏฐิ“**เทวนิยม**”นั้นเขาถือว่า จิตวิญญานที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถาะ ยังเข้าใจ“**ปรโลก**”เหมือนที่เทวนิยมเขาถือถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ“**อเทวนิยม**” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด“**ไม่สัมมาทิฏฐิ**”(มีจนาทิฏฐิ) แล่เรื่อง“**ปรโลก**”เรื่องเดียวกันนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“**สัมปรายิกัตถะ**”ประโยชน์”ย่อมผิดไป ไม่มี**มรรคผล**เด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยามความเป็น“**อาริยะ**”จะต้องมี**คุณธรรม**เข้าขั้น**โลกุตระ**จะ จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรรยา

ถึงพร้อมอย่างไร “**จรรยา**”ที่เกิด**“วิชา”**นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่สำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น**..คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

[ผู้ที่เป็น**“พหูสูตร”**นี้ คือ**“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุดมบรมสุขสสรณของคน”** เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น**“คุณวิเศษ”** (อุดมบรมสุขสสรณ)**นั้นๆจริง**]

ซึ่งแน่นอนว่า **“วิธีปฏิบัติ”**ที่เป็นแบบพุทธแท้อย่าง**สัมมาทิฐิ**ก็ต้องต่างกับกับแบบพุทธที่มี**ฉันทิทิฐิ** และต่างกับที่**ไม่ใช่แบบพุทธ**ชนิดที่เห็นได้

“ผลธรรม”ที่ได้ก็ย่อมต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญจริงๆไม่ว่า ความเป็น**“ฉาน”**... ความเป็น**“นิโรธ”**...ความเป็น**“สมาธิ”**...ความเป็น**“วิมุตติ”**หรือ**นิพพาน** ล้วนต่างกัน มี**นัยสำคัญ**ที่ต้องศึกษาดี

ดังนั้น **“ผล”ของแต่ละธรรมแบบพุทธ** ไม่ว่าจะเป็น**“ฉาน”** ก็ดี **“นิโรธ”** ก็ดี **“สมาธิ”** ก็ดี **“วิมุตติ”** ก็ดี จะเกิดสมบุรณ์ ก็ต้องค่อยๆเกิดสั่งสม**“ผล”ของแต่ละธรรม**ไปตามลำดับในทุกเวลาของชีวิตธรรมดาๆนี้เอง ที่ดำเนินชีวิตทำมาหากินไปปกติของการเป็นอยู่ โดยแต่ละคนมี**“อริสาลิกขา”**ของตนตามฐานะแห่งตน มี**“การสำรวจอินทรีย์”**

มี**“โภชนมัตตัญญูตา”** มี**“ชาคริยานุโยคะ”** ซึ่งเป็นหลักแห่งการปฏิบัติที่**ไม่ผิด** (อภินนตปฏิบัติ) ของ**ศาสนาพุทธ ๓ ข้อ** ทุกคนปฏิบัติได้ทุก**อานาปานสติ**(หมายความว่า ทุกขณะที่มีลมหายใจเข้า-ลมหายใจออกอยู่ ต้องมีสติปฏิบัติธรรมเสมอ)

นั่นคือ ต้องมี**“สติ”**นำการปฏิบัติไปตลอดเท่าที่ยังมี**“ลมหายใจเข้า(อานา)-ลมหายใจออก(อาพาณะ)”**อยู่(ก็คือ ยังมีชีวิตเป็นๆ ยังไม่ตายนั่นเอง) แล้วเจริญด้วย**“ไตรสิกขา”**เกิด**“ศรัทธา-หิริ-โอตตปเป-พาหุสัจจะ-วิริยะ-สติ-ปัญญา”**เรียกสภาวะของ**“จิต”** ที่สั่งสมสภาวะความเจริญ อย่างมีปฏิสัมพันธ์ของ**“สังขาร ๗”**นี้ว่า **“ฉาน ๑-๒-๓-๔”** ไปตามลำดับ โดยมี**“วิชา ๘”**เป็นการเจริญของ**“อริปัญญาลิกขา”**ร่วมกับ**“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา”**ไปตลอดเวลา

แล้วสุดท้ายตกผลึกลงเป็นแก่นที่เป็น**“ความตั้งมั่นของจิต”**ยิ่งขึ้นๆ คือ ความเจริญพัฒนาของ**“อริจิตสิกขา”**ซึ่ง**“ความตั้งมั่นของจิต”**นี้เรียกว่า **สมาธิ แบบพุทธ** ซึ่งครบทั้ง**“ความตั้งมั่นของจิต”(สมาธิ)** ทั้ง**“ความตรัสรู้ที่รู้จักแจ้งรู้จริงปรมาตถธรรม”(ญาณหรือปัญญา)** ทั้ง**“ความหลุดพ้นจากโลกียะสู่โลกุตระ”(วิมุตติ)** ที่ชื่อว่า **“สัมมาสมาธิ”** นั่นเอง [ที่จริง ก็เจริญร่วมกันทั้ง**ไตรสิกขา**] สู่**“ความเป็น”ฉาน ๑-๒-๓-๔** แล้วก็สั่งสมลงเป็น**“สมาธิ”** กระทั่งเป็น**“สมาธิตะ”**(ตั้งมั่นแล้ว) และ**“วิมุตตะ”**(พ้นแล้ว) เป็น**“อนุตตรจิต”**เต็มครบตาม**“เจโตปริยญาณ ๑๖”**สมบูรณ์

นั่นก็คือ สุดท้ายจิตจะเจริญสมบูรณ์ครบทั้ง**“เจโต”(อริจิต)ก็“วิมุตติ”** และทั้ง**“ปัญญา”(อริปัญญา)ก็“วิมุตติ”** นั่นก็หมายความว่า **จิตสะอาดบริสุทธิ์จากกิเลส อย่างตั้งมั่น(สมาธิ)บริบูรณ์เต็มจบ**

“ความตั้งมั่นของจิตแบบพุทธ”หรือ**“สัมมาสมาธิ”**จึงหมายถึง จิตที่สมบูรณ์เป็น**“สัมมาญาณและสัมมาวิมุตติ”**

“สัมมาวิมุตติ”ที่ได้นี้มีประสิทธิภาพคงที่หรือเที่ยงแท้(นิจจัง)ยั่งยืน(ธูวัง)ตลอดไป(สัสตัง)ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง)ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหรัง)ไม่กลับกำเริบอีก(อสังกุปปัง)

และ**“สัมมาญาณ”** ก็คือ **“ความรู้ที่รู้จักแจ้งรู้จริงผลนั้นๆ”**หรือแท้ๆก็คือ**“ตรัสรู้”**(ความรู้แจ้งเห็นจริงตรงตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า(ตรัส)สอน) ว่า **“สิ้นอวิชชาสวะหรือสิ้น**

อวิชชาสังโยชน์”แล้ว ด้วย“ญาณ๑๖” กระทั่งสุดสิ้นเป็น
“กตญาณ”(ความรอบรู้ได้รู้จนจบสิ้นแล้ว ว่าได้ทำกิจเสร็จแล้ว)

จึงครบทั้ง ๒ ส่วน เรียก“อุกโตภาควิมุตติ”

ความสัมพันธ์รอบด้านมีด้วยประการฉะนี้

“**ฉานหรือสมาธิ**”ของพุทธะมิใช่ภาวะที่เกิดจากการนั่งหลับตาสะกดจิตแล้วเกิดผลเป็น“จิตปราศจากนิวรณ์”ได้ถาวร กล่าวคือ จิตปราศจากนิวรณ์ได้แม้จะ
“เลิกลอกมาจากภวังค์แล้ว”หรือ“เลิกลอกมาจากการนั่งสะกดจิตนั้นแล้ว” จิตก็ยังเป็น“จิตปราศจากนิวรณ์”ต่อเนื่องไปได้เรื่อยๆดังที่อยู่ในภวังค์เหมือนขณะนั่งหลับตาสะกดจิตเกิดผล“จิตปราศจากนิวรณ์”นั้นอยู่อย่างเดิม

“**ฉานหรือนิโรธหรือสมาธิ**”ที่ได้ในขณะนั่งหลับตาสะกดจิตทำเอานั้น **เมื่อเลิกลอกมาจาก“การนั่งทำสมาธิ”นั้นแล้ว** “จิตที่ทำได้อย่างนั้น”จะไม่อยู่ในสภาพเหมือนเดิม ผลที่ทำได้จะไม่เป็นอย่างเดิมต่อเนื่อง เหมือนที่ทำได้ในขณะนั่งสมาธิ เลิกมาแล้วอารมณ์คนละอย่าง คนละลักษณะ

เปรียบเหมือนขณะเรา“**นั่งทำสมาธิ**”นั้นก็เท่ากับเราทำให้ฝนตกขณะที่มืออยู่ในจอกน้ำมันตกลงไปคล้อยอยู่ใต้กันจอกได้สำเร็จ แล้วนำส่วนบนที่ไม่มีฝนตกบน มีแต่น้ำใสๆ คุณก็หลงเห็นว่าน้ำใสๆนี้คือ ผลสำเร็จ ได้อาศัยน้ำนี้ในขณะที่ทำให้น้ำใสได้นั้น แต่พอเลิก“นั่งสมาธิ”ออกมาจากการทำสมาธิ ทวารทั้ง ๖ รับสัมผัสกระทบตามปกติ การถูกกระทบกระทบกระทบกระทั่งกระทบ ถูกกวน ฝนตกบนมันก็พุ่งขึ้นมาช้อนอยู่ในน้ำตามเดิม ที่น้ำใสได้ก็เฉพาะในขณะที่สะกดฝนตกบนไว้เท่านั้น แต่เมื่อผ่านภวะนั้นไปแล้วเป็นชีวิตปกติ ที่ไม่ได้อยู่ในภavnั่งอยู่ในสมาธิ ก็จะไม่ได้อสภาพของความใสความว่างจากนิวรณ์ ๕

แต่ของพุทธที่เป็น“**สัมมาสมาธิ**”นั้น ถ้าจะเปรียบก็คือ พระพุทธเจ้าให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงฝนตกบนนั้นๆ[คือให้เรียนรู้ตัวตนของ“กิเลส”(สมุทัย)หรือฝนนั้นให้เห็นตัวตนจริงๆนั้นเอง] โดยเริ่มเรียนรู้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงฝนตกบน**ตัวตน**ที่หยาบที่ใหญ่เป็นขั้นต้น แล้วค่อยขึ้นกลางเป็นขั้นต่อไปที่เล็กลงเอียดเป็นขั้นปลาย ปฏิบัติในชีวิต ปกติมีทวารทั้ง ๖ ทำงานประจำวันสามัญเอง ไม่ต้องปลีกเวลาออกไปปฏิบัติต่างหาก ไม่ต้องหยุดงาน หยุดพฤติกรรมใดๆ

ปฏิบัติไปด้วยได้ทุกขณะทั้งที่มี“มโนกรรม”(สัมมาสังกัปปะ)ทั้งขณะมี“วจีกรรม”(สัมมาวาจา) ทั้งขณะมี“กรรมทุกอย่างทั้งกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”(สัมมากัมมันตะ) แม้แต่ในขณะมี“การกระทำการงานเลี้ยงชีพอยู่”(สัมมาอาชีวะ)แล้วปฏิบัติให้เกิด“ฉาน” เกิด“นิโรธ”เกิด“สมาธิ”ให้ได้

ฉานกัถิ นิโรธกัถิ สมาธิกัถิ ล้วนคือจิตที่เกิดภาวะแห่งมรรคแห่งผลดังกล่าวแต่ละชื่อนั้น เมื่อเกิดผลก็ส่งสมลงเป็น“ความตั้งมั่นของจิต”(สมาธิ)ไปตลอดเวลาเจริญต่อเนื่องไปตามความเพียรที่ปฏิบัติทำจัดกิลเลสได้ตกผล็อง ตลอดสายแห่งการปฏิบัติ

การปฏิบัติชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ฝนนั้นๆหรือกิลเลสนั้นๆ”แล้ว และได้กำจัดกิลเลสนั้นหรือเอาฝนนั้นออกไปให้สิ้นซากสำเร็จจริง ฝนน้อยลง น้ำก็ใสขึ้น ที่สุดฝนหมดสิ้นเกลี้ยง น้ำก็ใสสะอาดถาวร ไม่มีการช้อนอีกแม้จะถูกกวน จะถูกระทบสัมผัส ถูกกระทบกระทั่งกระทบกระทั่งแรงปานใด ก็ยังคงใสตลอดกาล

นั่นคือ **นัยสำคัญของความแตกต่างกันในภาวะที่เรียกว่า “ฉาน-นิโรธ-สมาธิ”อันเป็นพุทธ กับภาวะที่เป็นลัทธิมิจฉาทิฎฐิไปจากพุทธ**

อีกประเด็นหนึ่งก็คือ ที่คนส่วนใหญ่สำคัญมั่นหมายเอาว่า “**ฉาน**”กัถิ “**นิโรธ**”กัถิ และ“**สมาธิ**”กัถิต้อง“**เข้าสู่ภวังค์จึงจะบรรลุจึงจะตัดกิลเลสได้**”หรือจะ“**บรรลุผลสำเร็จได้ต้องปฏิบัติเข้าไปอยู่ในภวังค์**”เท่านั้น เป็นทางเอก

ซึ่ง**พุทธที่สัมมาทิฎฐิ**จริงๆแล้ว ไม่ใช่อย่างนั้น พุทธนั้น **ไม่ต้อง“เข้าสู่ภวังค์”** แต่ปฏิบัติบรรลุได้เกิดฉาน เกิดนิโรธ เกิดสมาธิได้**ในขณะที่มีชีวิตปกติทำงานทำการสืบตาโผลงๆที่จัดขั้นสู่วิถีครบ ๖ ทวาร**

เป็นแต่เพียงว่า ในขณะที่มีมรรคผลยังไม่มากพอจนเข้าเขต“**เนนนอน**”(นิยต)แข็งแรงตั้งมั่นถาวรเที่ยงแท้ก็อาจจะกลับกำเริบบ้างเป็นครั้งคราว แต่ถ้ามีผลสัมบูรณ์ถึงขั้น“**เนนนอน**”แข็งแรงตั้งมั่นถาวรเที่ยงแท้แล้ว ผลก็จะมิอยู่ประจำชีวิตตลอดทุกลมหายใจเช้าออก ทั้งหลับทั้งตื่น

เพราะการปฏิบัติที่**สัมมาทิฎฐิ**ของพุทธนั้น เมื่อผู้ใดปฏิบัติไป มีมรรคมีผลไปตามลำดับ เป็น**ฉานหรือนิโรธ**หรือ**สัมมาสมาธิ** แต่ถ้ามรรคผลยังอยู่ในระหว่างปฏิบัติ

แม้จะมีฌาน มีนิโรธ มีสัมมาสมาธิบ้างแล้ว ถ้ายังไม่บรรลุ อารยธรรมสูงเข้าเขตไม่มีตกต่ำเป็นธรรมดา(อวิปาทัมม) ยังไม่เที่ยงแท้ถาวร ยังเป็น“เสขบุคคล”(อารยบุคคลที่ยังไม่ถึงขั้นอรหัต) *ยังไม่จบกิจ ก็ยังไม่เป็นนิโรธ หรือยังไม่เป็นฌาน หรือยังไม่เป็นสัมมาสมาธิ* ครบสมบูรณ์ สูงสุดจนถึงขั้นเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) เป็นเช่นนั้นไปตลอดกาล(สัสตัง) ไม่แปรเป็นอื่นอีกแล้ว (อวิปริณามธัมม) ไม่มีอะไรหักล้างได้ (อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบอีก(อสังกุปปัง) ก็จะยังเป็นนิโรธ หรือฌานเป็นสัมมาสมาธิตามฐานานุฐานะของแต่ละคน และถ้าแม้ผู้ใดได้ปฏิบัติจนกระทั่งเป็นนิโรธ เป็นฌาน เป็นสัมมาสมาธิที่บรรลุสำเร็จสมบูรณ์ ด้วย“กตญาณ” ก็จะมีในจิตประจำถาวรไปกับชีวิต เป็นปกติสามัญ “เป็นเช่นนั้นเอง”(ตตตา)อย่างอัตโนมัติ ประจำชีวิต ตลอดกาล ทุกลมหายใจเข้าออก โดยไม่บรรค ไม่เว้น ไม่ขาดหายไปไหน แม้ตายไปก็ติดตัวไปด้วย

เพราะ“ฌานหรือนิโรธหรือสมาธิ”ของพุทธ มี“ญาณ ๓” ที่รู้แจ้งภาวะแห่งการ“จบกิจ” อันเป็นสภาวะ นิจจัง(เที่ยงแท้) - ฐวัง(ยั่งยืน) - สัสตัง(ตลอดกาล) - อวิปริณามธัมม(ไม่แปรเป็นอื่น) - อสังหิรัง(ไม่มีอะไรมาหักล้างได้) - อสังกุปปัง(ไม่กลับกำเริบ)

ดังนั้น “ฌาน”ก็ดี “นิโรธ”ก็ดี “สมาธิ”ก็ตาม ที่เป็นแบบพุทธ หากมันทำได้แล้วก็จะได้เลย อยู่กับตน ทุกขณะทุกอิริยาบถทั้งหลับทั้งตื่นนั้นแหละ หรือแม้จะ **เลิกลอกมาจากสภาพที่“อยู่ในภวังค์”** ถ้าเป็น“ฌาน-นิโรธ-สมาธิ”ในแบบของพุทธ ความเป็นฌานหรือนิโรธหรือสมาธิ ก็ยังมีในผู้นั้น จะไม่ลด มีแต่จะเพิ่ม ไม่เปลี่ยนไปจาก ความเป็น“ฌาน-นิโรธ-สมาธิ”ที่เป็นได้แล้วนั้นๆ จะทรง ความเป็นอยู่เช่นที่เป็นได้นั้นตลอดกาลในตัวเอง ไม่ว่าจะ อยู่ในภวังค์หรืออยู่นอกภวังค์

เพราะความเป็น“ฌาน-นิโรธ-สมาธิ”แบบพุทธ ไม่ใช่“ฌาน-นิโรธ-สมาธิ”ที่เป็นได้เฉพาะครั้งเฉพาะคราว ที่ต้องสะกดจิตเข้าไปอยู่ในภวังค์ เป็น“ฌาน-นิโรธ-สมาธิ”เฉพาะขณะอยู่ในภวังค์เท่านั้น

ความเป็น“ฌาน-นิโรธ-สมาธิ”แบบพุทธนั้น ตั้งแต่ วิถีปฏิบัติ ก็ไม่ต้องเข้าไปในภวังค์ ทฤษฎีเป็นต้นไปเลย ไม่ต้องเข้าไปในภวังค์ อยู่นอกภวังค์ตลอดไปจนถึงขั้น

เกิดมรรคเกิดผล และเมื่อได้ผลแล้วเข้าภวังค์ผลก็ยังมีอยู่

การปฏิบัติธรรมแบบพุทธ ไม่ต้องสะกดจิตเข้าไป อยู่ในภวังค์ แล้วจึงจะเป็นฌาน-เป็นนิโรธ-เป็นสมาธิ” การปฏิบัติธรรมแบบพุทธจึงมี“กตญาณ”ที่รู้แจ้งเห็นจริง ภาวะแห่งการ“จบกิจ” อันสมบูรณ์ถึงขั้นนิจจัง(เที่ยงแท้) - ฐวัง(ยั่งยืน) - สัสตัง(ตลอดกาล) - อวิปริณามธัมม(ไม่แปรเป็นอื่น) - อสังหิรัง(ไม่มีอะไรมาหักล้างได้) - อสังกุปปัง(ไม่กลับกำเริบ)

ซึ่งเป็นการ“จบ”แล้ว“จบ”เลย จบจริงๆ ไม่มีอะไร จะต้อง“ทำ”เพิ่มอีก ไม่ต้องมาทำใหม่ ไม่ต้องมาทำซ้ำ ผู้“จบ” แล้วไม่ต้อง“ทำฌาน-ทำนิโรธ-ทำสมาธิ”นั้นกันอีกแล้ว

กล่าวคือ ผู้มี“ความจบนี้” ไม่ต้องมี“ความตั้งใจ หรือจงใจทำฌาน-ทำนิโรธ-ทำสมาธิ”นั้นอีกแล้ว เพราะ “ความเป็นฌาน-เป็นนิโรธ-เป็นสมาธิ”ที่ได้ทำจนสำเร็จ จบแล้วตามแบบเฉพาะของพุทธนี้ ก็จะคงเป็น“ฌาน-นิโรธ-สมาธิ”ในจิตตน“เป็นเช่นนั้น”(ตตตา)อยู่ตลอดไป ชนิดที่เที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(สัสตัง) ไม่เป็นอื่นอีก(อวิปริณามธัมม) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) นั่นเอง

“ผล”นี้เป็น“ความจริง”(ตถ)ที่ทำให้สำเร็จได้แล้ว “มี”แล้วอย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่เป็นอื่น(อวิปริณามธัมม) ฯลฯ ใครที่ทำได้สำเร็จ“จบ”แล้ว คุณธรรมอันพิเศษนั้นๆคงมี“ความเป็นเช่นนั้นเอง”(ตตตา)อยู่อย่างอัตโนมัติ ไม่มีการเปลี่ยนไปเป็นอื่น(อวิปริณามธัมม)อีกเลย “ผล”ที่เกิดแล้ว ก็เป็น“ผล”อยู่อย่างยั่งยืน(ฐวัง)คงที่(นิจจัง) เป็นอย่างนั้น อยู่อย่างนั้นไปตลอดกาล(สัสตัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)

ส่วน“สิ่ง”ที่ไม่มี(คือกิเลสอาสวะ)ก็“ไม่มี”อีกแล้ว ไม่เกิดอีกแล้ว ไม่เป็นอีกแล้ว หหมดสิ้นสนิทอยู่อย่าง ยั่งยืนคงที่ ไม่แปรเปลี่ยน เป็นอยู่อย่างนั้นไปตลอดกาล ชัดเจนแล้วใช่ไหม ว่า “ผลสมบัติ” ก็คือ ปฏิบัติ จนเกิด“ผล”ตามเหตุนั้นๆ ที่ต้องการให้เกิดสำเร็จไปเป็นขั้นๆ และสุดท้ายสำเร็จสูงสุด เที่ยงแท้ ฯลฯ ดังกล่าวแล้ว

ขณะที่“จิต”บรรลุ“ผล”ไปตามขั้นตามลำดับ จาก เบื้องต้น-ท่ามกลาง-บั้นปลาย นั่นก็คือ “ฌาน”ตามลำดับ

ส่วนความเป็น**“นิโรธ”**ซึ่งหมายถึง “ผล”ที่ปฏิบัติให้ “ดับ”ได้สำเร็จ ก็เป็น**“ความดับ”**(นิโรธ)ที่มีภาวะต่างกัน แบบพุทธก็อย่างหนึ่ง แบบฤาษีหรือแบบที่คนส่วนใหญ่ สามัญทั่วไป**“รู้”**และเชื่อถือกันอยู่ก็อีกอย่างหนึ่ง

กล่าวคือ แบบฤาษี ก็หมายเอา**“ดับ”**ทั้งความรับรู้ (สัญญา)-ความกำหนดรู้(สัญญา)-ความจำได้หมายรู้ (สัญญา) ให้หมดไป และ**“ดับ”**ทั้งอารมณ์(เวทนา)-ความรู้สึกละ(เวทนา)ลง ไปให้เป็นผลสำเร็จ ในขณะนั้น ขณะใดที่สามารถทำให้มีภาวะ**“ดับ”**ดังว่านี้ได้ ก็เรียก ภาวะนี้ว่า **“นิโรธสมบัติของฤาษีดาบส หรือของคนทั่วไป แม้แต่“ชาวพุทธ”นี่เองผู้ที่ยังมิจลาภิถุ**

ซึ่งต่างจาก**“นิโรธสมบัติ”**ของพระพุทธเจ้า ที่เป็น **“นิโรธสมบัติ”**แบบพุทธโดยเฉพาะ (เอกัส ภาวิต นิโรโธ)

“นิโรธสมบัติ”ของพระพุทธเจ้า คือ การฝึกฝน สัมผัส**“ความดับกิเลส”**อย่างถูกตัวของกิเลส(สัณกายะ, อัสสา, อาสวะ) ถูกสกัดถูกส่วนไปตามลำดับจนกระทั่งดับหมด ลื่นไม่เหลือตัวตน(ของกิเลสอาสวะ) เป็น**“ความไม่มี ตัวตนเฉพาะของกิเลสนั้นๆเท่านั้น”**(อนัตตา) ได้สันนิษฐาน บุรณ แต่ละชั้นๆ ตั้งแต่ขั้นโสดาปัตติผล ไปจนกระทั่งถึงขั้นอรหัตผลต่อไปๆ จนจบขั้นอรหัตต์สูงสุด

ลักษณะสูงสุดของ**“นิโรธ”**แบบพุทธนั้น เป็นนิโรธที่เที่ยงแท้(นิจจัง) นิโรธแล้วนิโรธเลย จบแล้วจบเลย มีแล้วมีเลย ยังยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(สัสสตัง) ไม่เป็นอื่นอีก(อวิปริณามชัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง) **“ตายแล้วตายเลย”**ไม่มีฟื้น(อสังกุปัง)

แต่..ชาวเถรวาทเข้าใจกันว่า นิพพาน คือ การตายแล้ว **สูญ พินาศ ไม่เกิดอีก** ซึ่งหมายเอา**“ผู้บรรลุอรหัตต์**แล้วทุกองค์ หากตายหมดลมหายใจลง ชนิดที่ร่างกายแตกตาย(กายสสะเปหา)นั่นเอง **ต้องสูญ ต้องพินาศ ต้องไม่เกิดอีก ทั้ง“กาย”ทั้ง“ใจ”(จิตวิญญาณ)**

นั่นแหละที่..ชาวเถรวาทส่วนใหญ่เข้าใจผิด(มิจลาภิถุ)ไปหมายเอาว่า **“การตายที่เป็นร่างกายตายแตกดับ”**(กายสสะเปหา) **“จิตวิญญาณ”**ทั้งหมดที่อยู่ใน**“กาย”**นั้น ก็ต้อง**สูญ ต้อง พินาศ ต้องไม่เกิดอีก**ไปพร้อมกันด้วย ไม่มีสิทธิ์แยกกัน ซึ่งเป็น**“อุจเฉททิฏฐิ”** (ความเห็นผิด

เรื่องตายแล้วสูญ) ชนิดหนึ่ง

ซึ่งเป็น**“ความเห็น”**ที่ไม่ลึกซึ้งถึง**“ปรมัตถธรรม”** กล่าวคือ ยังไม่ระบุดังถึง**“ตัวตนของกิเลส”**(สัณกายะ) และไม่ได้หมายเอาเฉพาะ**“กิเลส”** หรือไม่ได้หมายเอาเฉพาะ**“จิตส่วนที่เป็นกิเลส”**เท่านั้น ที่ตายแล้วไม่ฟื้น ตายแล้ว ตายเลย **“กิเลส”**ต่างหากที่เมื่อกิเลสตายแล้ว **กิเลสสูญ กิเลสพินาศ กิเลสไม่เกิดอีก** ซึ่งหมายเอาเฉพาะ **“กิเลสาสวะ”**ที่เป็นส่วน**“อกุศลจิต”**เท่านั้นที่ตายแล้วดับสนิทแล้ว จบกิจแล้วเป็น**“นิโรธ หรือนิพพาน”**แล้ว เฉพาะ**“กิเลส”**เท่านั้น ที่สูญ ที่พินาศ ที่**ไม่เกิดอีก**

ไม่ได้หมายถึง**“จิตวิญญาณ”**ทั้งหมด หรือ**ไม่ได้**หมายถึง**“จิตวิญญาณ”**ที่รวมเอา**“กุศลจิต”**ด้วย ว่าต้องสูญ ต้องพินาศ ต้องไม่เกิดอีก

ซัดๆก็คือ **ไม่ได้**หมายถึง ทั้ง**“กาย”**ทั้ง**“วิญญาณ”**ที่ต้องสูญ ต้องพินาศ ต้องไม่เกิดอีก ไปพร้อมกันหมด **ไม่หมดไม่ได้** หากเมื่อใด**“ร่างกาย”**ที่ยังมี**“จิตสภาวะบริสุทธิ์”**นี้ ตายลง **“จิตวิญญาณ”**สภาวะบริสุทธิ์แล้วจากกิเลสาสวะ(กิเลสาสวะตายหมดไปจากจิตวิญญาณแล้ว)ก็ตาม ต้องสูญ ต้องพินาศ ต้องไม่เกิดอีก ไปด้วยทันที ทั้ง**“กาย”**ทั้ง**“จิตวิญญาณ”**พร้อมกันไปหมดไม่มีส่วนใดเหลืออีก

ซึ่งเข้าข่าย **“อุจเฉท”** (แปลว่า การทำลาย การแตกแยก การสูญสิ้น การขาดสูญ) เพราะยังไม่ประณีตพอ ไม่ถูกสารสังจะสัมบุรณ เป็นเพียงการสูญสิ้น หรือทำลายอย่างหยาบๆต้นๆ จึงจัดเป็น **“อุจเฉททิฏฐิ”** ประเภทหนึ่ง **จิตวิญญาณที่บริสุทธิ์แล้วนั้น(อรหัตต์) มีความเป็น**

“อมตธาตุ”(ธาตุที่ไม่มีการกลับมาเกิดหรือกลับมาตายอีกแล้ว) เจ้าของ**“อมตธาตุ”**จะกำหนดตายหรือเกิดเองได้

ถ้าพระอรหัตต์ท่านใดยังไม่กำหนดจิตตนเองดับสูญ หากยังปรารถนาเวียนว่ายตายเกิดอยู่ ก็ยังไม่สูญ ไม่พินาศได้อยู่ ในการเกิดมี**“กาย”**พร้อมกับ**“จิตสภาวะของตนตามบารมีแห่งวิบากของตน** อาศัย**“กาย”**ทำประโยชน์ให้แก่โลก และตายอีก-เกิดอีก วณเวียนแล้ววนเวียนอีก

จนกว่าตนไม่ปรารถนาจะ**“เกิดมาอาศัยกาย”**อีกแล้ว ดังนั้นเมื่อใดจะตายทางร่างกาย เมื่อนั้นก็ไม่ต้อง**“ตั้งจิต”**ต่อภพต่อภูมิ(เช่น พุทธภูมิ) จิตบริสุทธิ์ไม่มีตัวตน

(อนัตตา) อยู่แล้ว ก็จะไม่เกิดอีก จบสูตร

นัยสำคัญนี้ สัมมาทิฐิ คือ มีใช้“ร่างกายแตกดับตายไป(กายสสเถวา) แล้วจิตสะอาด(อรหัต)ต้องแตกตายไปตามร่างกายตายเดียว ไม่อาจเวียนมาเกิดมามีร่างกายใหม่อีกได้ แต่หมายถึง“กิเลสต่างหากที่ตายไม่พ้น-กิเลสตายสูญ-กิเลสพินาศ-กิเลสไม่เกิดอีก”

มีเรื่องยืนยันในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ ข้อ ๑๔๘ ผู้ที่เข้าใจผิดเป็น “ความเห็นผิด”(มิจฉาทิฐิ) คือ “พระยมก” เข้าใจผิด ในพระไตรปิฎกกล่าวว่า ยมกภิกษุเกิดทิฐิอันชั่วช้า (ปาปกัง ทิฐุจิตตัง) มีความเห็นว่า

“พระชีณาสพ(พระอรหันต์) เมื่อตายไปแล้ว ย่อมขาดสูญ ย่อมพินาศ ย่อมไม่เกิดอีก”

และ “การตาย” ที่พระยมกเข้าใจผิดนั้นก็ระบุชัดๆ ว่าเป็น “การตาย” ที่หมายถึง “การตายของร่างกายแตกดับตาย” ซึ่งคำบาลี คือ “กายสสเถวา”

ซึ่งก็คือ “ความเข้าใจผิด”(มิจฉาทิฐิ) ที่ชาวเถรวาทส่วนใหญ่เชื่อถือกัน ตามที่อาตมากล่าวถึงนั้นนั่นเอง

สรุปแล้วเรื่องละเอียดลึกซึ้งต่างๆ ดังกล่าวนี้ เป็นเรื่อง “อจินไตย” (ไม่ต้องคิด เพราะคิดอย่างไรก็ไม่สามารถรู้ได้ถูกต้องกันง่าย ๆ มันไม่ใช่เรื่องที่จะรู้ได้ถูกต้องจริงด้วยการคิด) แต่เป็นเรื่องที่ผู้ถึง “วิสัย” นั้นๆ แล้ว ย่อมรู้จักรู้แจ้งภาวะนั้นถูกต้องได้แท้จริง เพราะในตนมี “วิสัย” นั้นอยู่จริง ซึ่งเป็นสิ่งจริงแท้ถูกต้อง

เช่น อจินไตย ๔ (ในพระไตรปิฎก “อจินตยสูตร” เล่ม ๒๑ ข้อ ๗๗) ได้แก่ ๑. พุทธวิสัย ของพระพุทธเจ้า (พุทธวิสยะ) ๒. ฌานวิสัย (ฌานวิสยะ) ๓. วิบากแห่งกรรม (กัมมวิปากโก) ๔. ความคิดเรื่องโลก (โลกจินตา)

อจินไตย ข้อ ๑ **พุทธวิสัย** เป็นต้น ผู้บรรลุความเป็น “พระพุทธเจ้า” แล้ว ก็ย่อมมี “วิสัย” แห่งพุทธในตนแล้ว สัมบูรณ์ จึงรู้จริงรู้แจ้งรู้จัก “ความเป็นจริงมีจริงในตนที่เป็นคุณสมบัติของพระพุทธเจ้า” นั้นๆ อย่างเป็นจริง

ดังนั้น ถ้าจะนำอธิบายออกบอกให้ใครรู้ตาม ก็ไม่ต้องคิด (อจินไตย) ไม่ต้องเรียนอ่านจากที่ไหน สามารถบอกแจ้งอธิบาย “วิสัย” (ลักษณะที่เป็นอยู่จริง) ของพระองค์ให้คนอื่นรู้ตามได้แน่ สำหรับพระพุทธเจ้า เพราะพระองค์

บรรลุสัมโพธิญาณแล้ว ก็ต้องมีปฏิสัมภิทาญาณ ๔ บริบูรณ์ จึงสามารถสาธยายได้อย่างไม่มีใครเทียบเท่า

ส่วนผู้ที่ยังไม่มี “ปฏิสัมภิทาญาณ ๔” แม้จะมี “วิสัย” นั้นๆ ในตนถูกต้องสมบูรณ์แล้วแท้ๆ แต่บอกคนอื่น อธิบายให้คนอื่นรู้ไม่ได้ ก็ยังเป็นไปได้เยอะเยอะ

●●●

ที่ นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ “ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้” ประกอบด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย ชันธ ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย “รูป” ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ ๑ ส่วน “นาม” ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ ๔, อวิชา “ชีวิตนี้” ประกอบด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา... ก็ยังหมายถึง “ชีวิตนี้” แต่ถามเพิ่ม ออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆ พอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือลึงเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น “อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “อตุ” เกี่ยวกับ “พีชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด “ความเป็น” (ภาวะ) ของแต่ละนิยามกัน แด่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะมี

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้คนนั้นๆไป トラバ“ปรีนิพพาน”ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม” หรือ“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้คนไม่ใช่เรื่องแปลก หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มีมนุษย์นับถือ ว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตาน”**ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ่อนน้อมจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”**บันดาลให้แก่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาตาน-ผีร้าย**หรือ**สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้คนนั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้

ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนที่ที่เดียว ด้วยเหตุว่า“กรรม”เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมหิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมหิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของรูปลักษณ์ใด** แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำรง”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที่ว่า คือ**“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแท้ของผู้คนๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมหิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”**ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็จะคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรรณะ ๑๕) นี้ จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของ**“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียวว่า **“อนุสาสนีปฎิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลออ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฎิหาริย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสุตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้น และศีลยิ่งๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนใหญ่อย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลยิ่งๆก่า่นั้น ก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรมถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี“การค้าขายผิด”(มิจฉาณิชชา ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น**มิจฉาชีพ**

การค้าขายที่เป็น**มิจฉาชีพ ๕** ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ ๖๐

ดูกรชีวก ผู้ใดฆ่าสัตว์**เจาะจง**ตถาคตหรือสาวกตถาคต ผู้นั้นย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมากด้วยเหตุ ๕ ประการ คือ ผู้นั้นกล่าวอย่างนี้ว่า

ผู้นั้นพูดอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลายจงไปฆ่าสัตว์นี้ชื่อว่า ย่อมประสบบาปมิใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุประการที่ ๓ นี้

สัตว์นั้นเมื่อกำลังเขามา ย่อมแสวงทุกขโสมนัส

ชื่อว่า ย่อมประสบบาปมิใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุประการที่ ๔ นี้

ผู้นั้นย่อมยังตถาคตและสาวกตถาคต ให้อินทรีย์เนื่อ เป็นอกัปปิยะ(ไม่ถูกต้อง) ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุประการที่ ๕ นี้

ดูกรชีวก ผู้ใดฆ่าสัตว์เจาะจงตถาคตหรือสาวกตถาคต ผู้นั้นย่อมประสบบาปมิใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุ ๕ ประการนี้

ทั้ง ๕ ประเด็นที่พระพุทธเจ้าตรัสให้รู้ให้รู้จริงถึง **“ความเป็นบาป”** กันชัดๆจนละเอียดลออนี้ ชี้ บ่ง อยู่ได้ๆ ถึง**ความเป็นบาป** ว่า เพราะเหตุนี้จึงบาปทุกประเด็นระบุโน่นนี่ ว่าอะไรที่เป็นบาป โดยเฉพาะ**ผู้นั้นย่อมยังตถาคตและสาวกตถาคต ให้อินทรีย์เนื่อ เป็นอกัปปิยะ**(ไม่ถูกต้อง) **จึงเป็นบาป**

แล้วยังจะไปเพ่งเอาประเด็น“บาป” ว่าอยู่ตรงที่ **“การเจาะจงผู้หนึ่งผู้ใด”**โน่น **ที่เป็นเหตุแห่ง“บาป”**

ผู้ที่ถูกเจาะจงนั้น กินไม่ได้

ถ้าผู้ที่ถูกเจาะจง(อุทิศ) ขึ้นกิน “บาป”นะ!

มันอะไรกัน ?

เห็นไหมว่า มันเป็นการตะแบงหาเรื่องให้เพี้ยนไปตาม“จุดประสงค์ของผู้ตะแบง” โดยไม่เอาตามตรง **เนื้อแท้แห่ง“ความเป็นบาป”** ดังคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ยกมาให้ท่านผ่านมานั้น

การฆ่าสัตว์นั้นเป็นบาป

สัตว์ที่ตายด้วยการ“**เจาะจงหรือจงใจหรือตั้งใจ**”ของคน ไม่ว่าคนผู้ใดใครทั้งนั้น ที่“**จงใจฆ่าสัตว์นั้น**”จนมันตายครบองค์ ๕ คือ

๑. สัตว์นั้นมีชีวิต(ปาโณ)

๒. รู้ว่าสัตว์มีชีวิตอยู่(ปณณัญญา)

๓. มีจิตคิดฆ่ามัน(วทกจิตตัง)

๔. มีความพยายามฆ่ามัน(อุปกกโม)

๕. สัตว์ตายด้วยความพยายามนั้น(เตน มรณัง)

นี่คือ รายละเอียดจนครบองค์แห่ง**“บาปที่ฆ่าสัตว์”**

“เนื้อสัตว์”ที่ตายเพราะเหตุจนครบองค์แห่ง“บาปที่ฆ่าสัตว์”

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

นักเรียนผ้าอุ้งไทย
ประสบการณ์ได้ร่มอโคก

● ฟาสาง

ในปีหน้านี้ พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์
จะมีอายุครบ ๗๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน

ในวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๕

ถือเป็นนิมิตหมายอันดีของชาวอโคก

ที่จะได้ปฏิบัติบูชา “พ่อ” ผู้ให้กำเนิดทางจิตวิญญาณ
เพราะการตอบแทนอื่นใด ก็ไม่เทียบเท่าการปฏิบัติบูชาอีกแล้ว

การศึกษาที่ไม่ลดกิเลส กู่ประเทศไม่ได้

อีกเพียงไม่กี่วันก็ใกล้จะสิ้นปีเก่า ต้อนรับปีใหม่ ๒๕๕๕ แล้ว
ทำให้นึกถึงคำที่พูดติดปากว่า “เวลาผ่านไปไวเหมือนโกหก” แต่
เวลาก็ไม่ได้โกหกเรา เพราะได้ผ่านไปแล้วจริง ๆ ทำให้ฉันนึกย้อน
ทบทวนถึงอดีตที่ผ่านมา “เราได้ทำทุกวินาที ให้เป็นวินาทีแห่งบุญ

แล้วหรือยัง ?” คำตอบที่ได้กับตัวเอง คือ...**“ยัง”** ในบางเวลาเราก็ **“ยัง”** เอาประโยชน์จากผัสสะที่มากกระทบไม่ได้ **“ยัง”** มีอารมณ์หงุดหงิด ขุ่นเคือง เฟงโทษผู้อื่นอยู่ **“ยัง”** เอาแต่ใจ ไม่ยอมลดละมานะอัตตาตัวเองในบางเรื่อง **“ยัง”** ขวนขวายช่วยงานส่วนกลางไม่ได้มากพอ **“ยัง”** มีตัวชี้เกียจ **“ยัง”** ... ฯลฯ

เพราะว่าชีวิตมีแต่คำว่า “ยัง” มากมายเต็มไปหมด อันนั้นก็ “ยัง” ไม่ได้ทำ อันนี้ก็ “ยัง” ไม่มีเวลาทำ ชีวิตเราเลย “ยัง” ติดแท่งกอยู่ตรงนี้ ไม่ยอมพัฒนาก้าวไปข้างหน้าเสียที

คิดถึงเมื่อครั้งที่จบสัมมาสิกขามาเริ่มตั้งต้นชีวิตศิษย์เก่าใหม่ ๆ ก็จะนับนับเวลาแต่ละเดือนที่ผ่านไปว่า เราได้ใช้ชีวิตเป็นศิษย์เก่าอยู่วัดมากี่เดือนแล้วนะ เหมือนเป็นการให้กำลังใจตัวเองว่าเราอยู่มาได้ตั้งหลายเดือนแล้วนะ แล้วก็อยู่แบบมีความสุขด้วย... **สุขด้วยใจพอ สุขด้วยพอใจ...** ไม่ใช่การทนอยู่แบบทุกข์ทรมาน

ชีวิตที่พอเพียง มีแค่ปัจจัย ๔ ข้าว ผ้า ยา บ้าน เราก็อยู่ได้แล้ว ชีวิตนี้ไม่เห็นจะต้องไปดิ้นรน ขวนขวาย ไปแก่งแย่งแข่งขันอะไรกับใครเลย นับเป็นความโชคดีของการอยู่ในมวลมิตรดี สหายดี สังคม สิ่งแวดล้อมที่ดี ๆ ก็เป็นการขัดเกลาจิตใจตัวเองให้เข้มแข็งไปในตัว ลดความอยากได้ อยากมี อยากเป็น อยากอะไรที่เกินความ **“พอเพียง”** ของชีวิต

จวบจนถึงทุกวันนี้ ฉันก็ลืมไปเลยว่า ได้เลิกนับวันเวลาที่อยู่วัดเป็นศิษย์เก่ามาตั้งแต่เมื่อไหร่ ตอนนี้เหมือนอยู่เป็นปกติธรรมดาไปแล้ว

ในปีหน้านี้พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์จะมีอายุครบ ๗๗ ปี ๗ เดือน ๗ วันในวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๕ ถือเป็นนิมิตหมายอันดีของชาวอโศกที่จะได้ปฏิบัติบูชา **“พ่อ”** ผู้ให้กำเนิดทางจิตวิญญาณด้วยการพยายามฝึกตน ลดละกิเลส ทำตนเป็นลูกหลานที่ดี เพราะการตอบแทนอื่นใด ก็ไม่เทียบเท่าการปฏิบัติบูชาอีกแล้ว

ฉันฟังโคลงธรรมของพ่อท่านในงานมหาปวารณา ๕๓ ที่ว่า **“การศึกษาที่ไม่ลดกิเลส กู้ประเทศไม่ได้”** ก็ทำให้นึกถึงการศึกษาวิถีพุทธของสัมมาสิกขา ซึ่งฉันได้มาอยู่ที่ภูผาฟ้าน้ำห้องเรียนที่ ๓ และที่นี่ก็จะมีเด็กนักเรียนสัมมาสิกขา ภูผาฟ้า น้ำ (สส.ภ.) ศึกษาเรียนรู้กันในระบบแม่ไก่ - ลูกไก่ เด็กนักเรียนที่อยู่ที่นี่จะต้องมีแม่ไก่ทุกคน ซึ่งแม่ไก่ก็จะเป็นผู้ที่ผ่านการคัดสรรจากท่านสมณะ และเป็นผู้มีสัมมาทิฐิในระดับหนึ่ง

ฉันคิดว่าเด็กที่นี้โชคดีมาก ที่มีแม่ไก่ดูแล เรียกได้ว่าแทบตลอด ๒๔ ชั่วโมงเลยทีเดียว เปรียบเสมือนองค์กรที่คอยคุ้มกัน ปกป้องภัยอันตรายที่จะเข้ามาแผ้วพาน ไม่ว่าจะเป็นกิเลส ร้ายที่คอยจะเป่าหูให้เด็กได้ทำผิดกฎกติกาของโรงเรียน ก็จะได้แม่ไก่นี้แหละที่จะคอยเพิ่มเติม สัมมาทิฐิ และช่วยคุ้มครองจิตวิญญาณให้ได้ อยู่ในสังคม สิ่งแวดล้อมที่ดี ๆ ไม่หลงไปกับคำยุยง ส่งเสริมของกิเลส หรือทุนนิยมที่กำลังเขี้ยวกราก

อีกเรื่องหนึ่งที่น่าประทับใจกับการศึกษาที่นี่ก็คือ แม่ไก่จะสอนให้ลูกไก่ได้ฝึก **“มองตน”** เวลาเกิดปัญหา หรือเกิดความไม่พอใจ เราก็จะฝึกมองที่ตนเองก่อน ว่าเรามีส่วนผิดหรือไม่? และจะแก้ที่ตนเองอย่างไร? ไม่พุ่งเป้าความผิดไปที่ใคร ไม่คิดที่จะไปแก้ไขใคร แต่เราจะมาพุ่งเป้าที่ตนเอง และจัดการแก้ไขที่ตนเองก่อน ก็คือฝึกลดละกิเลสตนเองก่อนนั่นเอง

เมื่อเกิดการศึกษาที่รู้จัก **“มองตน ลดกิเลส ตน”** ก่อนนั้น ก็เปรียบเสมือนการสร้างสังคมที่อบอุ่น มีความเอื้อเฟื้อ เอื้ออาทรแก่ผู้คนรอบข้าง และจะเกื้อกว้างต่อไปจนช่วยกู้ประเทศชาติได้

ถึงแม้ว่าฉันอาจจะ **“ทำทุกวินาที ให้เป็นวินาทีแห่งบุญ”** ยังไม่ได้เท่าที่ควรนัก แต่อย่างน้อยการใช้ชีวิตอยู่ได้ร่มอโศก ก็ช่วยให้ฉันยังคงอยู่ในกระแสแห่งบุญ วิถีแห่งพุทธ ที่ทำให้มั่นใจได้ว่า ชีวิตนี้จะไม่มีความตกต่ำแน่นอน

☸

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ต่อจากฉบับ ๒๔๕

นักเศรษฐศาสตร์เรียกปรากฏการณ์ของระดับประโยชน์สุขหรือ “อรรถประโยชน์” (Utility) ที่ค่อย ๆ ลดน้อยลง ๆ เมื่อมีการบริโภคสินค้าหรือบริการดังกล่าวในจำนวนที่มากขึ้น ๆ นี้ว่า “กฎการถดถอยของอรรถประโยชน์หน่วยสุดท้าย” (Law of Diminishing Marginal Utility)

ฉะนั้น ถ้าหากเศรษฐีที่มีเงินพันล้านบาท ได้ธนบัตร ๑,๐๐๐ บาท เพิ่มมา ๑ ใบ ธนบัตรใบนี้จะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์สุขอะไรเพิ่มมากนัก เพราะเงินจำนวนเพียงน้อยนิดแค่นี้ ไม่มีคุณค่าความหมายอะไรสำหรับเศรษฐีพันล้าน แต่ถ้านำ

ธนบัตรใบนี้ไปให้แก่คนยากจนที่มีเงินติดกระเป๋าทันทีเพียง ๑๐๐ บาท และกำลังเป็นทุกข์หนักว่าวันพรุ่งนี้จะหาอาหารมาให้ตัวเองและลูก ๆ ได้กินประทังชีวิตต่อไปด้วยวิธีใด ธนบัตร ๑,๐๐๐ บาท ใบนี้ก็ย่อมจะก่อให้เกิดประโยชน์สุขอย่างมากมายกับคนยากจนผู้นั้นและสมาชิกในครอบครัว ตามนัยแห่งกฎการถดถอยของอรรถประโยชน์ สมมติให้ประโยชน์สุขที่มหาเศรษฐีจะได้รับจากธนบัตรใบละ ๑,๐๐๐ บาท เท่ากับ ๐.๑ หน่วย ในขณะที่ประโยชน์สุขซึ่งครอบครัวคนยากจนจะได้รับจากธนบัตรใบเดียวกันนี้คิดเป็นปริมาณเท่ากับ

๑,๐๐๐ หน่วย

ถ้าเศรษฐีดังกล่าวแบ่งเงินจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ครอบครัวคนยากจนจำนวน ๑๐ ครอบครัว ครอบครัวละ ๑,๐๐๐ บาท ธนบัตรจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาทเมื่ออยู่ในมือของเศรษฐีจะก่อให้เกิดประโยชน์สุขเท่ากับ $๑๐ \times ๐.๑ = ๑$ หน่วย แต่เมื่อกระจายแบ่งปันให้แก่ครอบครัวคนยากจน ๑๐ ครอบครัว จะก่อให้เกิดประโยชน์สุขคิดเป็นปริมาณเท่ากับ $๑,๐๐๐ \times ๑๐ = ๑๐,๐๐๐$ หน่วย บวกลบคูณหารแล้วประโยชน์สุขโดยรวมของสังคมจะได้เพิ่มขึ้นจากการกระทำนี้คิดเป็น “กำไร” เท่ากับ $๑๐,๐๐๐ - ๑ = ๙,๙๙๙$ หน่วย การกระทำนี้จึงเป็นสิ่งที่ “ดี”

ยิ่งถ้าเศรษฐีบริจาคเงินจำนวนดังกล่าวด้วยความเต็มอกเต็มใจและรู้สึกอึดในบุญที่ได้ช่วยเหลือคนอื่น สมมติคิดเป็นประโยชน์สุขเท่ากับ ๑๐๐ หน่วย ในกรณีนี้ประโยชน์สุขโดยรวมของสังคมก็จะเป็น “กำไร” ที่เพิ่มมากกว่าเดิมกลายเป็น $๙,๙๙๙ + ๑๐๐ = ๑๐,๐๙๙$ หน่วย การกระทำนี้จึงเป็นสิ่งที่ “ดี” ยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก

แต่ถ้าหากเศรษฐีถูกบังคับให้ต้องสละเงินจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาทนี้ โดยยังมีจิตคิดเสียตายเงินและรู้สึกว่าตนต้องสูญเสียประโยชน์สุขไป สมมติคิดเป็นปริมาณเท่ากับ ๑๐๐ หน่วย ประโยชน์สุขโดยรวมของสังคมก็จะลดลงมาอยู่ที่ $๙,๙๙๙ - ๑๐๐ = ๙,๘๙๙$ หน่วย อันทำให้มี “กำไร” ลดลง การกระทำนี้จึงเป็นสิ่งที่ “ดี” น้อยลง

จากหลักการวิเคราะห์นี้เราจะสามารถใช้เป็นเกณฑ์วินิจฉัยปัญหาการตัดสินใจที่มีความขัดแย้งระหว่างประโยชน์สุขที่มากที่สุด กับประโยชน์สุขของคนจำนวนมากที่สุดตามที่กล่าวมาในข้อ ข. ได้

ในกรณีของอาสาลัมครหน่วยบรรเทา

สาธารณภัยที่ลูกกำลังป่วยหนัก ถ้าหากอาการป่วยนั้นรอมไม่ได้ หรือภรรยาที่บ้านไม่สามารถเรียกรถแท็กซี่เพื่อพาลูกไปส่งโรงพยาบาล ต้องรอให้สามีไปช่วย การกลับไปดูแลลูกที่บ้านย่อมเป็นประโยชน์มากกว่าการมีส่วนไปช่วยบรรเทาสาธารณภัย (ซึ่งถึงจะขาดคนไปหนึ่งคนก็คงไม่ก่อให้เกิดผลกระทบอะไรมาก) แต่ถ้าอาการป่วยของลูกยังรอได้ หรือภรรยาสามารถพาลูกไปส่งโรงพยาบาลได้ การแบ่งเวลาไปช่วยภัวภัยก่อนแล้วค่อยกลับไปดูแลลูกก็จะก่อให้เกิดประโยชน์สุขโดยรวมมากกว่า ภายใต้เงื่อนไขนี้ การไปช่วยภัวภัยก็จะเป็นสิ่งที่ดีกว่า

สำหรับกรณีการทุจริตเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อมาช่วยรักษาลูกนั้น ถ้าหากไม่มีทางเลือกอื่นในการหาทางกู้ยืมเงินมาจริง ๆ การทุจริตเพื่อหาเงินมาช่วยชีวิตลูกก็น่าจะก่อให้เกิดประโยชน์สุขมากกว่า แต่นั่นไม่ใช่หมายถึงการที่จะสรุปว่าการกระทำทุจริตเช่นนี้เป็นสิ่งที่ “ดี” เพียงแต่เป็นสิ่งที่ “ไม่ดี” น้อยกว่าการปล่อยให้ลูกต้องตายทั้งที่มีช่องทางพอจะช่วยชีวิตลูกได้เท่านั้น เหมือนทหารซึ่งจำเป็นต้องฆ่าศัตรูที่มารุกรานเพื่อปกป้องดินแดนของตน อันไม่ได้หมายความว่าความฆ่าคนตาย “ไม่บาป” หรือเป็นสิ่งที่ “ดี” เป็นแต่เพียงว่านั่นเป็นเงื่อนไขข้อจำกัดที่ทำให้ต้องเลือกกระทำในสิ่งที่ “ไม่ดี” น้อยกว่าเท่านั้น

เกณฑ์วินิจฉัยเรื่อง “ความดี” ของเศรษฐกิจพอเพียงในมิตินี้ โดยยึด “ประโยชน์” เป็นบรรทัดฐานตามที่กล่าวมา จึงพอจะสรุปเป็นหลักการได้ว่า การกระทำที่เป็นไปในทิศทางซึ่งช่วยอบรมหล่อเลี้ยงให้ผู้คนเข้าถึง “ความพอเพียง” ยิ่งๆ ขึ้น จนสามารถสละสิ่งที่ เป็น “ส่วนเกินความจำเป็น” อันเป็น “ประโยชน์ส่วนน้อยของตน” เพื่อให้เป็น “ประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง” ก็คือความหมายของ “ความดี” (ดังตัวอย่างกรณีเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ของเศรษฐีซึ่งให้ประโยชน์สุข

เพียง ๑ หน่วย แต่เมื่อสละประโยชน์ส่วนน้อยของตนออกไป อันดูเหมือนเป็นการ “ขาดทุน” ๑ หน่วย แต่แท้จริงแล้วก็จะกลายเป็นประโยชน์สุขโดยรวมของสังคมที่เกิดขึ้นเป็น “กำไร” เพิ่มขึ้นถึง ๙,๙๙๙ หน่วย หรือ ๑๐,๐๙๙ หน่วย เป็นต้น)

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ฯ จึงทรงมีพระราชดำรัสอธิบายถึงเรื่อง “กำไร-ขาดทุน” ตามนัยแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงข้อนี้ เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔ ว่า

“ถ้ายอมขาดทุน คือยอมเสีย ๑๐ ล้านบาท ตั้งแต่ต้น ก็สามารถที่จะได้กำไร คือประชาชนจะได้ผลดีตั้งแต่ปีแรก ทางวิชาเศรษฐศาสตร์แท้ ๆ ก็เป็นอย่างนี้ได้เหมือนกัน มติหรือคติพจน์ที่ว่า **ขาดทุนทำให้มีกำไรได้นั้น** ก็เป็นอันพิสูจน์แล้ว **ขาดทุนเป็นการได้กำไรของเรา หรือการขาดทุนของเรา เป็นการได้กำไรของเรา หรือเราขาดทุนเราได้กำไร** (Our loss is our gain) เราจึงอธิบายว่า ในการกระทำใด ๆ ถ้าเรายอมลงทุนลงแรงไปก็เหมือนเสียเปล่า แต่ในที่สุด เรากลับจะได้รับผลดีทั้งทางตรงและทางอ้อม เรื่องนี้ตรงกับงานของรัฐบาลโดยแท้ ถ้าหากว่าอยากให้ประชาชนอยู่ดีกินดี รัฐจะต้องลงทุน ต้องสร้างโครงการซึ่งต้องใช้เงินจำนวนเป็นร้อยล้าน เป็นพันเป็นหมื่นล้าน ถ้าทำไปก็เกิดเป็น “loss” เป็นการเสีย เป็นการขาดทุน เป็นการจ่าย คือรัฐบาลต้องตั้งงบประมาณรายจ่าย ซึ่งมาจากเงินของประชาชน แต่ว่าถ้าโครงการดี ไม่เข้าประชาชนก็จะได้กำไรจะได้ผล ราษฎรจะอยู่ดีกินดีขึ้น จะได้ประโยชน์ไป ส่วนรัฐบาลไม่ได้อะไร”

กำหนดเป้าหมายให้อยู่ในกรอบของสิ่งที่ทำให้มีความสุข

สิ่งที่ทำให้มีความสุข ก็คือสิ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาโดยทำให้ภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ต่าง ๆ

คลี่คลายลดน้อยลงในภาพรวมระยะยาว ทั้งนี้เพราะ “ความสุข” กับ “ความทุกข์น้อย” อันที่จริงเป็นสิ่งเดียวกัน เหมือนความเย็นกับความร้อนน้อยที่เป็นภาวะเดียวกัน เช่น น้ำที่ “ความเย็น” ๐ องศาเซลเซียส ก็คือน้ำที่มี “ความร้อน” ๐ อยู่ ๓๒ องศาฟาเรนไฮต์ หรือ ๒๗๓ องศาเคลวิน เป็นต้น เพียงแต่การอธิบายความหมายของ “ความสุข” จากในมิติของ “ความทุกข์น้อย” จะช่วยให้เกิดมุมมองที่ลึกกว่า และไม่ก่อให้เกิดความสับสนในการอธิบายความสุขบางอย่างว่าเป็นสิ่งที่ “ดี”

อาทิ ถ้าหากไปถามคนที่กำลังลงแดงอยากเสพยาบ้า โดยให้เปรียบเทียบว่าพฤติกรรมอย่างไรทำให้มีความสุขมากกว่า ระหว่างการได้เสพยาบ้ากับการได้ฟังดนตรีที่ไพเราะ คนที่กำลังลงแดงเพราะอยากเสพยาบ้า ก็คงตอบว่าการได้เสพยาบ้าเป็นความสุขที่เหนือกว่า ในเมื่อพฤติกรรมการได้เสพยาบ้า “ทำให้มีความสุข” มากกว่าการฟังดนตรี ก็น่าจะสรุปได้ว่าการแสวงหาความสุขจากการเสพยาบ้า “ดีกว่า” การแสวงหาความสุขจากการฟังดนตรี อันขัดกับหลักจริยธรรมทั่วไป ที่ผู้คนคงยอมรับไม่ได้แนวการเสพยาบ้าเป็นสิ่งที่ “ดี” เป็นต้น

แต่ถ้าอธิบายความหมายของความสุขจากในมิติของการสร้างปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็น “ทุกข์น้อย” มาตัดสิน เราก็จะสามารถวินิจฉัยได้ไม่ยากกว่า การแสวงหาความสุขด้วยการเสพยาบ้าจะสร้างปัญหาหรือภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ให้แก่เราในภาพรวมระยะยาว มากกว่าการแสวงหาความสุขจากการฟังดนตรี ฉะนั้นพฤติกรรมการแสวงหาความสุขจากการฟังดนตรี จึงเป็นพฤติกรรมที่ “ดีกว่า” การแสวงหาความสุขจากการเสพยาบ้า เป็นต้น

เหตุที่เรารู้ว่าการแสวงหาความสุขจากการเสพยาบ้าจะสร้าง “ความทุกข์” หรือปัญหาให้

แก่เรา มากกว่าการแสวงหาความสุขจากการพึ่ง
ดนตรี ก็เพราะเราสามารถเล็งเห็นถึง **“ต้นทุน
ภาวะแฝงของปัญหา”** ที่ซ่อนตัวอยู่ในมุมมืด โดย
ขณะที่การได้เสพยาบ้าเป็นเพียงการบรรเทา
อาการทุกข์ทรมานจากความอยากยาชั่วคราว
ชั่วคราว และบดบัง **“ความทุกข์”** ที่แท้จริงเอาไว้เท่านั้น เมื่อหมดฤทธิ์ยาและเกิดความอยาก
เสฟขึ้นมา **“ภาวะแฝง”** (Potentiality) ของ
ปัญหาที่ถูกกลบเกลื่อนบดบังไว้ ก็จะปรากฏตัวสู่
“ภาวะจริง” (Actuality) บีบคั้นให้เกิดเป็น
ความทุกข์ทรมานเพราะอาการลงแดงอยากเสฟ
ยาบ้าอีก เป็นต้น

ยิ่งปริมาณ **“ภาวะแฝงของปัญหา”** ที่ซ่อนตัว
อยู่มากเท่าไร ปริมาณของสิ่งที่ **“ทำให้ไม่มีความสุข”**
ก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น การเสพยาบ้าจึง
เป็นสิ่งที่ **“ไม่ดี”** แม้จะดูเหมือนว่าทำให้มีความสุข
อย่างมากในบางครั้งก็ตาม

การมองไม่เห็นปัญหา หรือประเมิน **“ต้นทุน
ภาวะแฝงของปัญหา”** จากการกระทำใด ๆ ไว้
ต่ำกว่าระดับที่เป็นจริง โดยคิดว่าการกระทำนั้น ๆ
จะทำให้ชีวิตมีความสุข (มากกว่าความทุกข์) ก็
คือสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้อง
ประสบปัญหาความเดือดร้อนต่าง ๆ เพราะ
หลงคิดว่าสิ่งซึ่งอันที่จริงจะสร้างปัญหาความ
เดือดร้อนให้แก่ชีวิตในภาพรวมระยะยาวนั้น ๆ
เป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตมีความสุข จึงมีพฤติกรรมที่
สร้างความเดือดร้อนให้แก่ตนเองและผู้อื่นด้วย
การเห็น **“กงจักรเป็นดอกบัว”**

ประเด็นสำคัญที่จะต้องพิจารณาต่อไปก็คือ
แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่าการกระทำหนึ่ง ๆ จะส่ง
ผลให้เกิด **“ภาวะแฝงของปัญหา”** มากน้อยแค่
ไหน เพราะเป็นเรื่องของอนาคตที่ยังไม่ปรากฏ
ให้เห็น ตัวอย่างเช่น กรณีการทุจริตเงินจำนวน
๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำมาเป็นค่ารักษาพยาบาล

ลูกตามทีกล่าวมาในหัวข้อก่อน ส่วนที่เป็น
ประโยชน์สุขจากการกระทำนี้เราเห็นได้ชัดว่า
คือการสามารถแก้ปัญหาโดยช่วยชีวิตของลูก
ไว้ได้ แต่ส่วนที่เป็น **“ต้นทุน”** หรือ **“ภาวะแฝง
ของปัญหา”** ที่ยังไม่ปรากฏให้เห็นจากการกระทำ
ดังกล่าวเป็นเรื่องของอนาคตว่าจะถูกจับทุจริตหรือไม่
ถ้าถูกจับทุจริตได้และโดนลงโทษ **“ภาวะแฝงของ
ปัญหา”** ก็จะปรากฏตัวสู่ **“ภาวะจริง”** อันทำให้เห็น
ถึงต้นทุนแท้จริงของปัญหาหรือ **“ความทุกข์”** ใน
ส่วนที่ต้องแบกรับจากการกระทำนี้

แต่ตราบใดที่ยังไม่ถูกจับทุจริต ก็ไม่ได้หมายถึง
ถึงภาวะแฝงของปัญหาดังกล่าวจะหมดไป
เพราะยังมีเชื่อที่สามารถส่งผลกระทบก่อให้เกิด
ภาวะความบิบคั้นเป็นทุกข์ในทางหนึ่งทางใดได้
ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม (เหมือน
คนที่ติดเชื้อไวรัส HIV อยู่ในตัว ถึงแม้ยังไม่แสดง
อาการป่วยเป็นโรคเอดส์แต่ก็มีปัญหาบิบคั้นจาก
การติดเชื้อไวรัสโรคเอดส์นั้นแฝงอยู่)

อาทิ สมมติเมื่อกระทำทุจริตไปแล้วบุคคล
ผู้นั้นเกิดความรู้สึกไม่สบายใจ และพยายามจะ
ชดเชยความรู้สึกผิดด้วยการทำงานให้แก่หน่วย
งานดังกล่าวมากกว่าเดิมเป็นสองเท่า ความรู้สึก
บิบคั้นเป็นทุกข์ไม่สบายใจนี้ก็คือภาวะแฝงของ
ปัญหาที่คลี่คลายปรากฏตัวให้เห็น แต่ถ้าคนผู้นั้น
ไม่รู้รู้สึกเป็นทุกข์ว่าตนกระทำผิดอะไรเลย
และนึกขำเฝื่อนใจว่าการทุจริตในลักษณะเช่นนี้ทำให้
ได้เงินมาง่าย ๆ โดยไม่ถูกจับ แล้วไปกระทำ
ทุจริตอีกหลายครั้งจนถูกจับได้ในที่สุด ความ
เดือดร้อนเป็นทุกข์จากการถูกลงโทษในภายหลังนี้
ก็เป็นผลส่วนหนึ่งมาจาก **“ภาวะแฝงของปัญหา”**
อันเกิดจากการทุจริตครั้งแรก ที่ได้แสดงตัว
ปรากฏสู่ภาวะจริงให้เห็น เป็นต้น

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

โดย สุรวิทย์ วีรวรรณ
๙ ธันวาคม ๒๕๕๓
ผู้จัดการออนไลน์

● ภาพอินเทอร์เน็ต

รักษาให้มากกว่ามาร์ค

ถ้าใครได้อ่านบันทึกของนายกรัฐมนตรี เรื่อง “แก้รัฐธรรมนูญ-ปัญหาไทย-กัมพูชา : ปรับความสมดุลให้ประเทศ คืนความเป็นปกติสุขสู่สังคมไทย” ที่โพสต์ขึ้น FACEBOOK ในวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๓ เวลา ๐:๕๐ น.แล้ว ก็คงอดคิดไม่ได้ว่า เป็นการชี้แจงประเด็นของรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ของสนธิ ลิ้มทองกุลในคำคืนเดียวกัน

เท่าที่อ่านประเด็นที่ผมเห็นคือ คุณอภิสิทธิ์คิดว่า ท่านเป็นคนกลางที่เข้ามาแก้วิกฤตในสังคมไทย พุดชัด ๆ ก็คือ ท่านเป็นคนกลางในความแตกแยกของคนเลื้อยต่าง ๆ ในสังคมไทย ท่านไม่ได้มองว่าท่านก็เป็นคู่ขัดแย้งเพียงแต่ยอมรับว่า นักการเมืองก็เป็นส่วนหนึ่งของปัญหาด้วย

เท่าที่คิดว่าตัวเองเป็นคนกลางของรัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์ต่อความขัดแย้งของสังคมไทยนั้น ไม่ได้เพิ่งปรากฏขึ้น แต่เห็นชัดเจนผ่านคำพูดของคนในรัฐบาลโดยเฉพาะที่มาจากพรรคประชาธิปัตย์ตั้งแต่นายกฯ นายเทพเทือก และรัฐมนตรี

ของพรรคอีกหลายคน

ความเห็นของอภิสิทธิ์นั้น สะท้อนให้เห็นว่าเขาคิดไม่แตกต่างกับนักการเมืองอื่นต่อวิกฤตการณ์ของสังคมไทยก็คือก็โยนความผิดให้กับรัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๐ โดยระบุว่า มีฝ่ายหนึ่งตั้งข้อรังเกียจที่มาของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ว่ามาจากการทำรัฐประหาร แต่ในขณะเดียวกันร่างรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวก็ผ่านการทำประชามติจากประชาชน

คำถามผมก็คือว่า ข้อเรียกร้องของพันธมิตรฯ ที่ออกมาชุมนุมก็คือ ถ้าจะแก้รัฐธรรมนูญ แต่ขอให้ทำประชามติก่อน แสดงว่าปมปัญหาที่ยกมานี้ของคุณอภิสิทธิ์แก้ง่ายนิดเดียว แต่ทำไมคุณอภิสิทธิ์ไม่ทำ

ในบันทึกคุณอภิสิทธิ์ยังอ้างเอาบุญคุณว่า ถ้าไม่ทำอะไรเลยในประเด็นนี้ จะไม่ต้องถูกโจมตีว่าละทิ้งอุดมการณ์ และอ้างว่า การทำของท่านนั้นเพื่อรักษากระบวนการทางรัฐสภาและพิสูจน์ให้เห็นว่า รัฐสภาเป็นหลักให้กับบ้านเมืองได้

คุณอภิสิทธิ์อ้างว่า ไม่มีเรื่องประโยชน์ทางการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้อง ตรงนี้คุณอภิสิทธิ์พูดเหมือนประชาชนไม่ได้กินข้าว เพราะสื่อเขารายงานกันอย่างกว้างขวางว่า ข้อเสนอเรื่องแก้รัฐธรรมนูญเรื่องระบบเลือกตั้งนั้นเป็นแรงกดดันของพรรคร่วมรัฐบาล จนพรรคประชาธิปัตย์ที่เคยมีมติว่าไม่แก้รัฐธรรมนูญ ต้องกลับมติพรรคอย่างพลิกทูล แล้วอย่างนี้จะไม่เรียกว่า การตอบสนองผลประโยชน์ทางการเมืองได้อย่างไร

นี่ใจครับเป็นคำตอบที่ทำให้รัฐบาลจึงไม่กล้าทำประชามติ เพราะไม่รู้ว่า ประชามติจะตอบโจทย์เรื่องผลประโยชน์ทางการเมืองที่พรรคร่วมรัฐบาลซึ่งกำลังลังเลตัวเองอยู่เรียกร้องได้หรือไม่

ดูเหมือนคุณอภิสิทธิ์จะแก้ตัวเรื่องแรงบีบของพรรคร่วมรัฐบาลอยู่เหมือนกันว่า ถ้าหากผมเกรงกลัวก็คงสนับสนุนการแก้ไขรัฐธรรมนูญไปตั้งแต่การเสนอเข้าสู่ที่ประชุมสภาไปแล้ว นั่นเป็นตรรกะแบบอีตัน แต่ตรรกะแบบโรงเรียนโคกอีแร้งก็หักล้างง่าย ๆ ว่า แล้วสุดท้ายคุณก็รับแรงบีบของพรรคร่วมไม่ไหว และเลือกแก้ไขประเด็นที่พรรคร่วมต้องการมากที่สุด ไม่ใช่ประเด็นที่ประชาชนได้ประโยชน์มากที่สุดไม่ใช่หรือ

มาที่บ้านทีกหลังเที่ยงคืนของคุณอภิสิทธิ์ในประเด็นไทย-กัมพูชา คุณอภิสิทธิ์พูดถึงประเด็นนี้ว่า เป้าหมายของตัวเองและกลุ่มพันธมิตรฯ ตรงกัน คือ การรักษาสิทธิและอธิปไตยของชาติ เราต่างกันเพียงแค่วิธีการเท่านั้น จึงรู้สึกเศร้าทุกครั้ง ที่ประเด็นนี้ลุกลามกลายเป็นความขัดแย้งทั้ง ๆ ที่เราล้วนมีเจตนาดีต่อบ้านเมือง

แต่ในบ้านทีกนั้นมียอหน้าต่อมากลับบอกว่า “การปลุกอารมณ์สร้างความเกลียดชังทำได้ง่าย แต่การทำให้สังคมกลับสู่เหตุผลเป็นเรื่องที่ยากยิ่ง ผมหวังที่จะเห็นสังคมไทยใช้วิจารณญาณแยก

แยะปัญหาอย่างมีสติโดยที่ทุกฝ่ายเคารพกฎหมาย ไม่ควรมีใครใช้เจตนาดีต่อบ้านเมืองมาเป็นข้ออ้างทำผิดกฎหมาย เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นบ้านเมืองก็คงอยู่ไม่ได้”

ประโยคนี้น่าหมายถึงอะไรครับ ถ้าไม่ใช่วิธีสาดโคลนคนอื่นแบบที่พรรคประชาธิปัตย์ถนัด การชุมนุมแสดงออกในการหวงแผ่นดินแดน เพื่อรักษาสิทธิและอธิปไตยของชาติและมีเจตนาดีอย่างที่เด็กอ็อกซฟอร์ดว่าไว้นั้น ไม่เคารพกฎหมายและทำผิดกฎหมายข้อไหน ยกเว้นกฎหมายผิดเจตนาที่ใช้ปิดปากประชาชน

ผมไถลออกมานอกบันทึกของคุณอภิสิทธิ์สักนิด เพื่อชี้ให้เห็นว่ามีวิธีการกล่าวหาแบบสกปรกคล้ายกับที่พรรคการเมืองบางพรรคถนัด ใครที่ได้อ่านหนังสือพิมพ์คมชัดลึกฉบับวันพุธที่ ๘ พ.ย. ๒๕๕๓ ก็จะได้เห็นบทความชิ้นหนึ่งที่อ้างว่า พันธมิตรฯ ออกมาเคลื่อนไหวเพื่อพรรคการเมืองใหม่

ผมไม่ได้บอกว่าคนเขียนเป็น ปชป.แต่เป็นวิธีคิดแบบโง่ ๆ ของคนเขียนและบรรณาธิการที่พิจารณาตีพิมพ์ เพราะไม่ได้ศึกษาเรื่องปัญหาเขตแดนดังกล่าวอย่างแท้จริง ไม่เช่นนั้นคนรู้ว่า การออกมาต่อสู้เรื่องนี้ พรรคการเมืองใหม่ได้ประโยชน์หรือประเทศชาติได้ประโยชน์

ยกเว้นจะยอมรับว่า แนวทางของอภิสิทธิ์จะทำให้ประเทศไทยเสียดินแดนจริงแล้วจะส่งผลเสียต่อพรรคประชาธิปัตย์ในอนาคต ซึ่งพันธมิตรฯ ก็เชื่อเช่นนั้น แล้วผิดตรงไหนถ้าพันธมิตรฯ จะออกมาต่อสู้ในเรื่องนี้ ทำไมหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ไม่ถามตัวเองว่า ทำไมไม่ออกมาต่อสู้ หรือว่าเรื่องมันยากไป ผมคิดว่า พันธมิตรฯ ก็ยินดีส่งคุณปานเทพ พัวพงษ์พันธ์ไปอธิบายให้ซักถามได้ทุกประเด็น ไม่ใช่ใช้วิธีสกปรกสาดโคลนแบบนี้

วิธีการป้ายสีทำนองพันธมิตร ฯ ออกมาต่อผู้เพื่อพรรคการเมืองใหม่ยังปรากฏมากในอินเทอร์เน็ต และเมื่อตรวจสอบในการโพสต์ในเว็บไซต์ผู้จัดการออนไลน์แล้วจะพบชุดความคิดคล้าย ๆ กันและไอฟ็อยู่ ๒-๓ ชุดในชื่อที่หลากหลาย

กลับมาที่บันทึกของคุณอภิสิทธิ์ในประเด็นไทย-กัมพูชา คุณอภิสิทธิ์ยืนยันว่า การคงไว้ซึ่ง MOU ๒๕๔๓ ทำให้ไทยได้ประโยชน์เพราะกัมพูชาไม่สามารถยื่นแผนบริหารจัดการพื้นที่รอบปราสาทพระวิหารต่อคณะกรรมการมรดกโลกได้

ผมไม่อยากลงรายละเอียด เพราะนอกเหนือการทำงานอย่างหนักของนักวิชาการฝ่ายพันธมิตร ฯ และแนวร่วมไม่ว่าจะเป็นคุณปานเทพ อาจารย์เทพมนตรี ลิมปพยอม อาจารย์ ม.ล.วัลย์วิภา ฯลฯ ยังมีนักวิชาการระดับนำของไทยอย่างน้อย ๔ คนคือ ศ.ดร.อดุล วิเชียรเจริญ อดีตประธานคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยอนุสัญญาคุ้มครองมรดกโลก ศ.ศรีศักร วัลลิโภดม นักประวัติศาสตร์และโบราณคดีมือหนึ่งของไทย ศ.ดร.สมปอง สุจริตกุล ผู้เชี่ยวชาญกฎหมาย

ระหว่างประเทศมือหนึ่ง และอดีตนายผู้ประสานงานคณะทนายฝ่ายไทยในคดีปราสาทพระวิหาร ศ.ดร.อมร จันทรสมบูรณ์ นักกฎหมายชั้นนำของประเทศ ได้ชี้ว่าไทยเสียประโยชน์ พร้อมทั้งแสดงเหตุผลหักล้างไปหมดแล้ว แต่ความเห็นนี้ไม่ได้แสดงผ่านสื่อสาธารณะยกเว้นเครือเอเอสทีวี

คุณอภิสิทธิ์ตอบปกป้องตัวเองด้วยคำพูดว่า “ผมไม่ใช่คนคดโกง ขาดชาติหรือต้องการทำร้ายคนไทยด้วยกัน ตรงกันข้ามในฐานะหัวหน้าฝ่ายบริหารผมได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มกำลังในการดูแลประเทศชาติออกจากหุบเหวแห่งหายนะ”

คุณอภิสิทธิ์ลืมนึกไปว่าความเสียหายของชาติอาจจะไม่ใช่มาจากการคดโกงอย่างเดียว แต่การต้อตึงถือดีและรักษาประโยชน์ส่วนตัวหรือพรรคก็คือ การทำลายชาติเช่นกัน และลืมนึกไปว่าตัวเองก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่กำลังฉุดรั้งประเทศชาติสู่หุบเหว ไม่ใช่เป็นคนกอบกู้วิกฤตอย่างที่กำลังยกตนอยู่

อภิสิทธิ์ไม่ได้บริหารประเทศ

โดย สุรวิรัช วีรวรรณ

๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓

มีคนบอกว่าคุณอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรีนั้น กำลังบริหารเก้าอี้ของตัวเอง แต่ไม่ได้บริหารประเทศ แต่ผมว่า จริง ๆ แล้ว คุณอภิสิทธิ์เป็นนายกรัฐมนตรีที่ไม่ได้บริหารประเทศมาตั้งแต่ต้น แต่ปล่อยให้นายเทพเทือกเป็นผู้บริหารแทน ส่วนกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ก็แบ่งให้พรรคร่วมไปบริหารงานตามความต้องการ

จนนักธุรกิจจากหอการค้าพูดชัดเจนว่า ยุคนี้ต้องจ่าย ๓๐% ทุกโครงการ

หลังอภิสิทธิ์เป็นนายกรัฐมนตรีแล้ว ยกเว้นเรื่องกฎเหล็ก ๙ ข้อในวันรับตำแหน่ง แต่ทำไม่ได้สักเรื่องแล้ว ใครเคยได้ยินอภิสิทธิ์พูดอะไรในเชิงวิสัยทัศน์หรือเชิงโครงสร้างบ้าง หรืออย่างน้อย

เมื่อเกิดวิกฤตการณ์ต่าง ๆ นั้น อภิลิทธิได้สะท้อนให้สังคมทราบทางออกในฐานะผู้นำบ้าง

ตอนเลื้อยแดงซุ่มนุ่บบางช่วงคุณอภิลิทธิหายไปเป็นอาทิตย์ จนประชาชนที่เอาใจช่วยว่าแหวกถันขวัญแขวน และท้อถอยไปตาม ๆ กัน ต้องรวมตัวออกมาต่อสู้กันเอง และอภิลิทธิก็ยังปล่อยให้ประชาชนต้องสังเวทชีวิตเพราะปกป้องตัวเอง

ถ้าดูแต่คำพูดไม่ดูผลงานก็อาจจะมีบ้างคือคำพูดที่สวดยหรบนโพเดียมเวทีลัมนนาซึ่งเป็นงานถนัดเพียงเรื่องเดียวที่ อภิลิทธิทำได้ดีมีผลงานถ้าอภิลิทธิเป็นเพียงคนขายไอเดียบนเวทีลัมนนาไม่ใช่ฐานะนายกัรัฐมนตรี

แต่เวลาบริหารประเทศอภิลิทธิใช้วิธีการบริหารด้วยการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ใช้คำพูดอธิบายต่อสาธารณะเป็นเรื่อง ๆ ไป และเชื่อมั่นว่าตัวเองนั้นเป็นคนที่สามารถอธิบายต่อสังคมได้ทุกเรื่อง กระทั่งมีคนวิจารณ์ว่า อภิลิทธิกำลังคอร์รัปชันโอกาส และประเทศนี้ใช้ต้นทุนสูงมากเพื่อรักษาอภิลิทธิบนเก้าอี้นายกัรัฐมนตรี

เวลาใครวิพากษ์วิจารณ์อภิลิทธิ แม่ยกก็ออกมาตอบโต้ว่า ไม่เอาอภิลิทธิแล้วจะเอาทักษิณเฉลิม บรรหาร หรือชวลิตเหรอ นอกจากไม่มองว่า สิ่งที่เขาวิพากษ์วิจารณ์อภิลิทธิผิดหรือถูกการบริหารของอภิลิทธิเป็นอย่างไร และอภิลิทธิได้ทำอะไรไปบ้าง ก่อนหน้านี้อภิลิทธิพูดว่าอย่างไรและปัจจุบันทำอย่างไร พวกแม่ยกเหมือนไม่รู้ด้วยว่าประเทศไทยมีคน ๖๐ กว่าล้านคนไม่ใช่มีคนสองสามคน

สนธิ ลิ้มทองกุล เปรียบเปรยอภิลิทธิว่าเหมือนแมงมุมที่ชักใยไปทั่วห้องสุดท้ายแมงมุมก็ติดกับดักของตัวเอง พูดอย่างทำอย่าง วันก่อนพูดอย่างเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าตรงนั้น วันนี้ทำ

อีกอย่างแล้วหาเหตุผลใหม่มาอธิบาย

เรื่องพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตรรอบประสาทพระวิหารก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่อภิลิทธิในฐานะเป็นหัวหน้าพรรคฝ่ายค้านและอภิลิทธิในฐานะนายกัรัฐมนตรี พูดและทำต่างกัน

เรื่องแก้ไม่แก้รัฐธรรมนูญก็เหมือนกัน

เรื่องนโยบายประชานิยมที่อภิลิทธิกลับมาเดินหน้าเต็มสูบก็เหมือนกัน ประชานิยมคือ นโยบายที่ประชาชนชอบ แต่นักการเมืองต้องตอบให้ได้มากกว่านั้นว่า สุดท้ายแล้วประเทศชาติได้อะไรในระยะยาว แล้วระบบที่สอนให้คนงอมืองอเท้า นั้นมันควรเรียกว่าระบบประชานิยมหรือระบบรัฐอุปถัมภ์กันแน่

“สิ่งที่รัฐบาลทำหลายมาตรการคงจะช่วยบรรเทาความเดือดร้อนของประชาชน ได้บ้างแต่สิ่งที่ยังเป็นปัญหาอยู่ คือ หลักคิดของผู้นำที่มองว่าการบริหารเศรษฐกิจในวันนี้ยังเป็นเพียงเรื่องของ การที่จะให้มีเงินหมุนเวียนมาก ๆ โดยการเอาเงินไปให้ประชาชนใช้จ่าย สิ่งที่ทำไปถ้ารัฐบาลไม่ดูให้ครบวงจรปัญหาจะตามมา”

อย่าเข้าใจผิดนะครับว่า คำพูดข้างบนนี้เป็นของพรรคฝ่ายค้านที่วิพากษ์วิจารณ์นโยบายที่เรียกกันว่า โคตรอภิมหาประชานิยมของรัฐบาลอภิลิทธิ เวชชาชีวะ

แต่เป็นคำพูดของรูปหล่อ พ่อรวบ พูดเก่งชาติตระกูลดี การศึกษาสูงที่ชื่อ อภิลิทธิ เวชชาชีวะ คำพูดนี้เขากล่าววิพากษ์วิจารณ์นโยบายประชานิยมของระบอบทักษิณ เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๔ หลังขึ้นเป็นหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ได้ ๔ เดือน

อ่านคำพูดข้างบนแล้วนึกย้อนไปถึงวันที่

อภิสิทธิ์เอาเงินมาแจกประชาชน คนละ ๒ พันไปใช้เล่น ๆ หลายคนก็คงอดขำไม่ได้ ตอนนั้นอภิสิทธิ์บอกว่า อย่าเรียกนโยบายของตัวเองว่า **ประชานิยม** แต่ให้เรียกว่า **“มาตรการที่จะทำให้เงินเข้าไปสู่กระเป๋าของประชาชนเพื่อรักษากำลังซื้อ”** ๕๕

วันนี้อภิสิทธิ์คงคิดเพียงว่าทักษิณผูกใจชนชั้นล่างรากหญ้าได้เพราะประชานิยม อภิสิทธิ์จึงต้องสร้างประชานิยมให้มากกว่าด้วยโครงการอภิบาลประชานิยม ตอนที่อภิสิทธิ์เข้ามาบริหารประเทศหลังพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยชุมนุม ๑๙๓ วันเพื่อขับไล่รัฐบาลอนิธิของทักษิณ คือสมัครกับสมชาย อภิสิทธิ์สานต่อหลายโครงการประชานิยมของทักษิณด้วยการเปลี่ยนชื่อนโยบายแล้ววันนี้ก็เดินตามรอบนโยบายประชานิยมของทักษิณ แต่เปลี่ยนเป็นเรียกนโยบายประชานิยมของตัวเองว่า **“สังคมสวัสดิการ”**

ไม่รู้เหมือนกันครับว่ารัฐบาลจะเอาเงินมาจากกับโครงการโครงการอภิบาลประชานิยมที่กำลังขายฝันตามรอย ทักษิณ แต่ตัวเลขจากสภาพัฒน์บอกว่า คนไทยในวัยทำงานและเสียภาษีถูกต้องมีแค่ ๙ % จากประชาชน ๖๓ ล้านคน

ดูเหมือนว่า นโยบายประชานิยมของอภิสิทธิ์ที่กำลังประกาศนั้นก็มุ่งเน้นไปที่คนรากหญ้า เพราะคิดว่าทักษิณซื้อใจรากหญ้าได้เพราะนโยบายประชานิยม อภิสิทธิ์จึงต้องทุ่มซื้อใจรากหญ้าให้มากกว่า เช่น นโยบายวินมอเตอร์ไซค์ในฝัน สวรรค์ของหาบเร่แผงลอย หรือแท็กซี่วีไอพี ซึ่งมีคำตอบอยู่ในสายลมแล้วว่าทำได้จริงไหม และจะซื้อใจคนรากหญ้าจากทักษิณได้ไหม

ความพยายามในการซื้อใจมวลชนฝ่ายตรงข้ามของอภิสิทธิ์นั้น ยังรวมไปถึงการสั่งให้หน่วยงานรัฐเอาเงินไปประกันตัวคนเสื้อแดงที่อยู่ในคุก

โดยที่แกนนำเสื้อแดงเองไม่เหลียวแล เหมือนกับว่าอภิสิทธิ์มองว่าตัวเองไม่ใช่คู่ขัดแย้งและมองไม่เห็นปัญหาเชิงโครงสร้าง การปลุกฝังความเกลียดชังที่ฝังรากลึกและทับถมรุนแรงขึ้นจากเหตุการณ์นองเลือดที่ราชประสงค์ซึ่งวันนี้ขยายวงกว้างขึ้น และคนเสื้อแดงเริ่มโน้มน้ำหนักความเห็นอกเห็นใจได้มากขึ้น

นิตยสารไทม์ได้สรุปในช่วงต้นประจำปีว่าความโหดร้ายในการปราบปรามอย่างรุนแรงและการสลายตัวของกลุ่มคนเสื้อแดง นำไปสู่การเสียชีวิต ๙๑ คน และมากกว่า ๑,๘๐๐ คน ได้รับบาดเจ็บ ทั้งหมดถูกบันทึกภาพจากกล้องของสื่อต่างประเทศ ที่บันทึกเรื่องราวตลอด ๒๔ ชั่วโมงจากแนวเขตต่อสู้ในพื้นที่กรุงเทพฯ ฯ แม้เหตุการณ์จะเงียบลง แต่อารมณ์ของผู้ประท้วงยังคงคุกรุ่น ในเดือนพฤศจิกายน ผู้สนับสนุนเสื้อแดงนับพันคนเดินขบวนในกรุงเทพฯ ฯ ในการรำลึกผู้เสียชีวิตเมื่อ ๖ เดือนก่อนหน้า และในอนาคตการเคลื่อนไหวและการประท้วงยังคงเป็นไปได้

ทั้งนี้เพราะอภิสิทธิ์ไม่ได้ใช้กลไกของรัฐในการอธิบายต่อสังคมและชาวโลกเลยว่า ปัญหาที่แท้จริงมาจากไหนทำไมจึงขยายไปสู่ความรุนแรงแต่กลับทำตัวเหมือนเป็นคนกลาง และโยนว่าเป็นเรื่องของ คอฉ.ไม่ใช่รัฐบาล ด้วยการตั้งกรรมการสอบทหาร ผมไม่ได้ขัดขวางการทำเรื่องนี้ให้กระจ่าง แต่สะท้อนให้เห็นว่า **อภิสิทธิ์นั้น คิดว่าตัวเองเป็นคนกลางของความขัดแย้งในสังคมไทยและเป็นผู้เข้ามาแก้ไขปัญหาทั้ง ๆ ที่แท้จริงแล้วตัวเองก็เป็นส่วนหนึ่งของปัญหา**

หลังจากเหตุการณ์เสื้อแดงสงบลงชั่วคราว อภิสิทธิ์ก็เดินขึ้นโพเดียมและงานเปิดป้ายเหมือนเดิม

คำพูดที่ว่า อภิสิทธิ์ไม่ได้บริหารประเทศ แต่บริหารตัวเองนั้น ไม่ไกลเกินจริงเลย **ศ**

นทรียนทนา

● ท่านจันทร์-น.พ.ฤกษ์เลิศ อติแพทย์

อุตรธานี

๑๘ ธ. ค. ๒๕๕๓

กราบนมัสการท่านจันทร์ด้วยความเคารพ

ช่วง ๒-๓ วันมานี้อากาศที่อุตรธานีเย็นลงมากครับ โดยเฉพาะวันที่ ๑๖ ธ.ค. นั้น ช่วงเที่ยง เปลี่ยนจากร้อนอยู่ดี ๆ ก็เย็นลงเหลือต่ำกว่า ๒๐ องศา ภายใน ๑-๒ ชั่วโมง คงจะได้ทดสอบภูมิคุ้มกันของแต่ละคนว่าที่ผ่านมาได้ดูแลร่างกายที่เราอาศัยอยู่ได้ดีเพียงใด

การดูแลรักษาสุขภาพนั้นเป็นอุบายที่ดีอย่างหนึ่งสำหรับการฝึกปฏิบัติธรรมก่อนอื่นเราต้องยอมรับว่าร่างกายเรานั้น เป็นพาหนะที่ธรรมชาติให้เราขึ้นมาเพื่อใช้สำหรับปฏิบัติธรรม อย่าไปหลงยึดว่าเป็นของของเราครับ จะได้ไม่หลงทาง ตอนนี้ก็ขึ้นกับแต่ละคนว่าได้บำเพ็ญบารมีมากน้อยขนาดไหน ส่งผลให้แต่ละคนได้รับสภาพร่างกายที่มีคุณภาพต่าง ๆ กัน ดังนั้นอย่าไปน้อยอกน้อยใจว่าทำไมเราถึงได้เป็นอย่างนี้ ไม่ดีเหมือนใคร ๆ เขา เอาเป็นว่าได้เกิดมาเป็นคน โดยเฉพาะได้พบคำสอนของพระพุทธเจ้านี้ก็ถือว่าโชคดีพอสมควรแล้วครับ

หากพิจารณาให้ดี การรักษาสุขภาพนั้น ไม่ได้จำเป็นต้องสิ้นเปลืองอะไรมากมาย ตรงกันข้ามการใช้ชีวิตที่หรูหราฟุ่มเฟือยต่างหาก ที่เป็นการทำลายสุขภาพ ยิ่งกระแสบริโภคนิยมระบอบไปทั่วสุขภาพของคนไทยทุกวันนี้จึงน่าเป็นห่วง เราต้องแยกให้ออกว่า ตกลงสิ่งที่เราทำนั้น บำรุงร่างกาย

หรือบำรุงกิเลสกันแน่

ไม่กี่วันมานี้ผมได้สนทนากับนายท่านหนึ่ง ท่านขอความคิดเห็นเกี่ยวกับร่าง พ.ร.บ.คุ้มครองผู้เสียหายจากการรับบริการสาธารณสุข ซึ่งเป็นประเด็นขัดแย้งกันระหว่าง ผู้ให้บริการและผู้รับบริการในตอนนี

ผมมองว่าเรากำลังถูกพิษของบริโภคนิยมเล่นงานกันทั้งสองฝ่าย โดยผมไม่ได้เข้าข้างฝ่ายใด ทั้งผู้ให้หรือผู้รับบริการนะครับ ถึงแม้ผมจะเป็นหนึ่งในผู้ให้บริการก็เถอะครับ แต่เห็นใจทั้งสองฝ่าย

ทางผู้ให้บริการทุกวันนี้ บางส่วน ไม่ใช่ทุกคนนะครับ ต้องยอมรับว่า เราทำงานเพื่อหวังผลตอบแทนที่เป็นอามิสกันมากเกินไป ผลก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างหมอกับคนไข้นั้นแยกลงอีกทั้งการพัฒนาตามแบบตะวันตก ซึ่งเพิ่มความคาดหวังให้ผู้ป่วยมากขึ้น เป็นสิ่งที่ถูกบังคับให้ทำกันทุกโรงพยาบาล ส่งผลให้มองผู้ป่วยเป็นลูกค้าที่เรา ทำเพื่อหวังผลกำไร อันนี้ก็เป็นอีกสาเหตุสำคัญ ระยะเวลา มีการฟ้องร้องกันมากขึ้น ภาระงานที่มากขึ้น ผู้ที่ท้อแท้ลาออกไป คนที่เหลือนอยู่ก็ยังหนักมากขึ้นไปอีก จึงเริ่มมองผู้ป่วยในทางระแวงกันมากขึ้น

ทางผู้รับบริการก็มองการรักษาพยาบาลเป็นเหมือนสินค้าอย่างหนึ่ง ซึ่งต้องมีการประกันคุณภาพ มีการเรียกร้อยลทธิผู้ป่วย ยังมีค่าใช้จ่ายสูง มีการเพิ่มความคาดหวังในคุณภาพการรักษา โดยอยู่ในรูปแบบการประชาสัมพันธ์เหมือนโฆษณา ความสัมพันธ์กับแพทย์จึงเปลี่ยนไปเมื่อเทียบกับแต่ก่อน

แต่อย่างไรก็ตาม ผมได้ให้ความเห็นไปกับนายท่านนั้นว่า ที่สุดแล้ว พ.ร.บ. ฉบับนี้ คงต้องออกมาแน่นอน เนื่องจากกระแสทิศทาง การพัฒนาของสังคมเรา ดำเนินไปอย่างนั้น การแก้ปัญหาที่ถูกต้องก็หนีไม่พ้นต้องใช้หลักธรรมมาประกอบ โดยต้องทำทั้งสองฝ่าย เพื่อให้ความ

สัมพันธ์ระหว่างแพทย์กับผู้ป่วย กลับมาใกล้เคียงกับในอดีต
ซึ่งผู้ป่วยมองแพทย์เป็น พ่อหมอ แม่หมอ

อยากให้แพทย์เรามองว่า เราทำงานเพื่องาน ไม่ใช่ทำงาน
เพื่อเงิน เห็นอกเห็นใจผู้ป่วยมากขึ้น อันนี้ก็ตามกำลังบารมี
ของแต่ละคนนะครับ อย่างมองเป็นอุดมคติที่ทำได้ แต่ให้ตั้ง
เป้าไว้ก่อน เดียวมันจะค่อย ๆ ดีขึ้นเอง อย่างไรก็ตาม ต้นทุน
ทางสังคมเราก็คงมีอยู่บ้างนะครับ อย่างมองผู้ป่วยในแง่ร้ายไป
เสียหมด อย่าไปตั้งแง่เตรียมปะทะกันเลยครับ เห็น ๆ อยู่แล้ว

ว่าทางตะวันตกออกมาอย่างไร จริง ๆ แล้วเราต้องแก้ปัญหาที่ทัศนคติของเราก่อนครับ

ทางผู้เรียกร้องก็ขอให้คิดให้ดีว่า ผลที่เกิดขึ้น หากทางแพทย์ตั้งแง่กันจริง ๆ มีการเตรียม
ตัวต่อสู้กัน ผลเสียกับผลดีอันไหนจะมากกว่ากัน โดยเฉพาะถ้ามันส่งผลให้ ค่าใช้จ่ายในการ
รักษาพยาบาลสูงขึ้น และถ้าหากหมอไม่กล้าที่จะให้การรักษา โดยพยายามผลักดันผู้ป่วย
เข้าไปรักษาที่ส่วนกลาง ซึ่งคิดตอนนี้แน่นมากถึงขั้นวิกฤตแล้วนะครับ อย่าตาต่อตา ฟันต่อฟัน
กันเลย

ท่านจันทร์มีความเห็นอย่างไรกับกรณีนี้บ้างครับ ส่วนตัวผมเอง ก็พยายามเริ่ม
ที่ตัวผมก่อนครับ พยายามทำให้ดีที่สุดที่พึงจะทำได้ จะเป็นอย่างไรก็ต้องรอดูกัน อย่างนี้เรียกว่า
“ตามยถากรรม” ได้หรือไม่ครับ

กราบนมัสการด้วยความเคารพอย่างสูงครับ

น.พ.ฤกษ์เลิศ อติแพทย์

มูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน ๖๙/๑๕๔ ซอยนวมินทร์ ๔๘

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทรศัพท์ ๐๒๗๓๓๔๐๐๐ และ ๐๒๗๓๓๔๐๐๑ (สายตรงในท้องทำงาน)

เจริญธรรม คุณหมอรักษ์เลิศ

ขออนุโมทนาที่คุณหมอร่วมสนทริยสนทนาในรูปแบบของจดหมาย โดยปกติอาตมาสนทนากับผู้อาวุโสไพศาล พืชมงคล แต่ต้องขาดช่วงไปเพราะท่านไม่สบายจากโรคตับต้องนอนอยู่แต่ในห้องเป็นหลัก เป็นปัญหาสุขภาพอย่างหนึ่งที่ต้องใช้เวลาเยียวยาบำบัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการควบคุมตนเองที่จะต้องหยุดในเวลาที่เหมาะสมให้ได้

ข้อปรารภของคุณหมอเรื่องความแปรปรวนของอากาศนั้นได้กลายเป็นข้อกังวลของคนยุคนี้ไปแล้ว แต่ถ้าได้อ่านคำพยากรณ์ของคนยุคก่อนก็จะเข้าใจได้ว่าโลกเราจะถึงกาลเข้าสู่ภาวะเช่นนั้น ดังเช่นคำพยากรณ์ที่ว่า **“ดาวเดือนดินฟ้าก็อาเพศ จักก่อเหตุเกิดทั่วทุกทิศาน มหาเมฆจะลูกเป็นเพลิงกาฬ เกิดนิมิตพิสดารทุกบ้านเมือง”**

การรักษาสุขภาพให้อยู่ได้ภายใต้ภาวะอากาศที่แปรปรวนไม่แน่นอนเช่นที่เป็นอยู่ในบัดนี้นั้นต้องอาศัยการปฏิบัติธรรมถึงขั้นบำเพ็ญ **“สติปัฏฐาน ๔”** เลยทีเดียว หมายถึงการมีสติตามดูตามรู้ตนเองและภาวะแวดล้อมอยู่ตลอดเวลา เพื่อปรับตนเองให้เป็นไปได้กับความผันผวนแปรปรวนที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ตามธรรมชาติธรรมดาของโลก ตัวอย่างเช่นอาตมาเองในขณะนี้ก็ต้องมีสติอยู่เสมอในการยืน การเดินลงน้ำหนักไปที่เท้าซ้ายเป็นหลัก เพราะร่างกายด้านซ้ายไม่ค่อยมีกำลังเมื่อเทียบกับด้านขวา โดยจริงก็ทราบมานานแล้วแต่ยังไม่ทราบวิธีแก้อย่างเป็นรูปธรรม เพิ่งได้พบนายทหารผู้หนึ่งที่มีความรู้เรื่องการปรับสมดุลร่างกาย ท่านแนะนำอาตมา ช่วยปรับสมดุลให้ด้วยในทุกสัปดาห์เลยทีเดียว แต่ผู้ปรับสมดุลได้ดีที่สุดก็คือตัวเราเอง คิดว่าน่าจะดีขึ้นโดยลำดับ

คุณหมอทราบมานานแล้วว่าอาตมาไม่ค่อยยินดีในการรักษาด้วยยาโรงพยาบาลเท่าใดนัก ล่าสุดเป็นหวัดเพ็ญหายก็ได้ฉีดยาเลย ตีมน้ำปัสสาวะและผักผ่อนเพียงเท่านั้นก็ดีขึ้นโดยมิหนานช้า ยอมรับเลยว่าน้ำปัสสาวะของตนเองเป็น **“พุทธโอสถ”** อย่างแท้จริง

ความเห็นของคุณหมอมือว่าการดูแลรักษาสุขภาพไม่ต้องมีค่าใช้จ่ายมากนักเป็นความเห็นที่ดีมาก ส่วนกระแสกับหมอยุคใหม่จำนวนมากที่ทำมาหากินจนมั่งคั่งร่ำรวยจากความเจ็บไข้ได้ป่วยของมนุษย์ผู้เป็นเพื่อนร่วมโลกของหมอทั้งหลายนั้นแล ด้วยเหตุนี้กระมังหนอคุณหมออุทิศเลศจึงรับงานรักษาที่โรงพยาบาลอย่างเดียวโดยไม่เปิดคลินิกเหมือนหมอจำนวนมาก ยิ่งภรรยาของคุณหมอลาออกจากความเป็นพยาบาลมาทำหน้าที่มารดาเลี้ยงดูเทพิดาน้อยอย่างใกล้ชิด โดยไม่นำพาต่อรายได้ของครอบครัวที่ลดลง ก็ยิ่งยืนยันถึงปัญหาในการพิจารณาเห็นความสำคัญในความสำคัญได้เป็นอย่างดี

ส่วนเรื่องพระราชบัญญัติเกี่ยวกับหมอและผู้ป่วยนั้นอาตมาไม่ค่อยรู้รายละเอียดมากนักหรอก ทราบเพียงว่านโยบายการดูแลรักษาสุขภาพของประเทศเดินทางผิดมานานแล้ว ในข้อที่ว่ามอบความสำคัญในการดูแลสุขภาพของประชาชนคนไทยไว้ที่แพทย์ พยาบาล และโรงพยาบาลเป็นหลัก ทำให้ประชาชนอ่อนแอ แบนะ เปราะบาง ต้องพึ่งหมอและพยาบาลอยู่รำไปเรื่อยไป ทำให้โรงพยาบาลต้องแบกภาระหนักกว่าที่ควรจะเป็นแพทย์และพยาบาลจำนวนไม่น้อยจึงเครียด กลายเป็นว่าอายุเฉลี่ยของแพทย์ กลับน้อยกว่าคนทั่วไปที่มีได้เป็นแพทย์ประมาณห้าถึงหกปีดังที่คุณหมอรบแล้ว

อาตมาเห็นว่าการสร้างองค์ความรู้ในการพึ่งตนเองของประชาชนคนไทยให้มากขึ้น ลดการพึ่งแพทย์และพยาบาลให้น้อยลงน่าจะช่วยให้ประชาชนดูแลตนเองได้ดีขึ้น ทั้งเป็นการดูแลหมอและพยาบาลให้ดีขึ้นด้วยโดยปริยาย

สำหรับพระราชบัญญัตินั้นถ้าจะออกมาเพื่อควบคุมแพทย์ให้มีความรับผิดชอบมากขึ้น อาตมาก็เห็นเป็นเรื่องที่ดี แต่ก็เห็นห่วงความสัมพันธ์ของหมอกับประชาชนผู้เข้ารับบริการทางการแพทย์จะมีความระแวงซึ่งกันและกันมากขึ้นจนต่างฝ่ายต่างไม่มีความสุขสบายใจในการช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน การแสวงหาความพอดีระหว่างผู้ให้บริการและผู้รับบริการทางการแพทย์คงต้องใช้เวลาลองผิดลองถูกไปสักพักหนึ่ง ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ก็จะลงด้วยอ้อมมิใช่เรื่องง่าย มีคำสอนในพระไตรปิฎกกล่าวไว้ว่า “**โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิตย์**” แปลว่าโลกนี้ไม่น่าจะมีความพอดี มีก็แต่ดีพอ

ดีก็มากแล้ว ขอส่งความปรารถนาดีปีใหม่มายังคุณหมอ แม่บ้าน และลูกสาววัยเด็กก่อนแม่ของภรรยาคุณหมอรวมไปถึงทุกชีวิตในจังหวัดอุดรธานี แม้จะเป็นเมืองหลวงคนเลื้อยแดงก็ตามเถอะ ขอให้ทุกชีวิตมีความสุขเจริญในกุศลธรรมโดยทั่วกันเทอญ

ด้วยความยินดีในความดี
สมณะพะพะพุทธ จันทเสฏโฐ (ท่านจันทร์)

เด็กต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้า
เป็นคนที่น่าพาสังคมประเทศชาติก้าวเดินต่อไป
เขาหวังว่าผู้ใหญ่ในวันนี้จะเปลี่ยนแปลงตนเอง
ลดนิสัยพฤติกรรมอันไม่ดียามลง
เพื่อเป็นเข็มทิศทรงคุณค่า
ชี้ทางให้พวกเขาได้เติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ที่ดี ๆ
มีพลังนำสังคมสู่สันติสุขได้

เข็มทิศ

สาวน้อยวัยรุ่นเมืองกรุงคนหนึ่ง ไปเที่ยวนอกเมืองกับเพื่อน ๆ ช่วงนั้นเป็นฤดูทำนา ต้นข้าวเขียวจีทั่วท้องทุ่ง

“ต้นอะไร ขึ้นเต็มไปหมด” สาวน้อยถามเพื่อนพร้อมกวาดสายตามองด้วยความสนใจ

“ต้นข้าวไง ไม่เคยเห็นก็ดูไฉะ” เพื่อนคนหนึ่งตอบเพราะรู้จักต้นข้าวดี

“อ้อ..ต้นข้าวหรือนี่ ต้นข้าวเป็นอย่างนี้เอง” เป็นความรู้ใหม่ในชีวิต นับเป็นครั้งแรกที่เธอเห็นต้นข้าวทั้งที่กินอยู่ทุกมือ

วิถีชีวิตชาวนาในชนบท จะถ่ายทอดความรู้

ประสบการณ์จากรุ่นต่อรุ่นต่อเนื่องกันไป เด็กชาวนาวัยหกเจ็ดขวบ เห็นต้นข้าวก็จะพอรู้แล้วว่าปีนี้ข้าวงามหรือไม่งาม พ่อแม่มีหน้าที่นำพาลูก ๆ ให้เรียนรู้ทักษะการงานเพื่อจะได้รับช่วงดูแลรับผิดชอบเรียกสวนไร่นาต่อไปได้

นอกจากพืชผักผลไม้หลากหลายชนิดที่ชาวไร่ชาวนาปลูกไว้กิน เด็กลูกชาวนาชาวสวนยังเรียนรู้ด้วยว่า ยังมีพืชผักพื้นบ้านกินได้อีกมากมายที่เกิดตามธรรมชาติ เช่น ผักกระโดน เม็ก สะเดา กระถิน และผักป่าอีกหลายชนิดที่มีคุณค่าทางอาหาร เด็กชนบทจึงกินผักสารพัดชนิดได้

ได้รับคุณค่าทางอาหารมากกว่าเด็กในเมืองซึ่งมักจะปฏิเสธผักรสชาติฝาดเพี้ยน

นับเป็นกำไรชีวิตของเด็กชนบท เพราะได้เรียนรู้โลกกว้างผ่านวิถีชีวิตที่แน่นแฟ้นกับธรรมชาติ เป็นการเตรียมตัวเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในวันหน้า ด้วยวิชาทำงานการเกษตรจากครูผู้สอนที่ไม่ย่อท้อ คือ พ่อแม่ ครูผู้เชี่ยวชาญตัวจริง

แต่น่าเสียดาย ปัจจุบันเด็กชายชาวนาดูจะมุ่งหน้าเข้ากรุงรับจ้างทำงานในโรงงาน ยอมอดยอมทนในสภาพสังคมแออัด แต่กระนั้นก็ตาม วิชาเกษตรที่พ่อแม่พาทำมาแต่แรกเกิดนั้น ยังคงฝังแน่นในความทรงจำ หากมีโอกาสหวนกลับไปชนบทเมื่อไหร่ พวกเขาก็ยังคงรื้อฟื้นวิชาทำนาทำสวนขึ้นมาใหม่ได้ ไม่มีวันตกงานเลย

ชาวชนบทส่วนมาก มักจะขยันและอดทน เป็นนิสัยประจำตัว จึงไปทำงานที่ไหน ๆ ก็ได้ ไม่ว่าจะเป็เมืองกรุงหรือขายแรงงานในต่างประเทศก็ไม่คิดย่อท้อ

เด็กเมืองกรุงเกิดมาท่ามกลางสังคมแออัด เป็นวิถีชีวิตแบบคนเมือง เป็นพวก “หนุ่มห้องเช่าสาวแกงถุง” ต้องการอะไรก็ไปศูนย์การค้าหาซื้อเอา ดังนั้น ในแง่การเรียนรู้หาอยู่หากินพึ่งพาตนเอง อาจจะมีน้อยกว่าเด็กชนบท เด็ก ๆ ที่อยู่ห่างไกลความเจริญเวลาหลังเลิกเรียนหรือวันหยุดราชการก็ได้เรียนรู้ฝึกงานบ้าน เช่น ช่วยพ่อแม่ตัดฟันเลื่อยวัวควาย ทำสวนครัวหรือแม่แต่งงานใหญ่ เช่น ทำนาทำสวน ก็จำเป็นต้องช่วยทำ ได้เรียนรู้ควบคู่กันไปกับการเรียนเขียนอ่านในโรงเรียน

ส่วนเด็กในเมือง เลิกเรียนกลับมาถึงบ้าน ก็มักเปิดทีวีหรือเปิดเน็ตทันที หรือไม่ก็ทำงานบ้านเล็ก ๆ น้อย ๆ วันหยุดสุดสัปดาห์ พ่อแม่ก็จะถือโอกาสพาครอบครัวไปเที่ยวจับจ่ายซื้อของ กินอาหารให้อิ่มอร่อยตามร้านอาหารหรือศูนย์การค้า เด็กในเมืองจึงไม่ค่อยได้เรียนรู้วิชาอาชีพกับพ่อแม่เท่าใดนัก บางทีพ่อแม่ก็ทำงานบริษัทเป็นงานเฉพาะด้านซึ่งยากที่จะนำมาถ่ายทอดให้ลูกได้

แต่พ่อแม่ของเด็กชานาชาวสวนนั้น จะปลูกพืชพันธุ์อันเป็นอาหารเพื่อบริโภคเลี้ยงชีวิตให้อยู่รอดตลอดทั้งปี จึงนับว่าเป็นหลักวิชาอันยอดเยี่ยมที่สืบทอดกันมา นับว่าเด็กในชนบทโชคดีไม่น้อยที่ได้รับการถ่ายทอดวิชาชีพอันมีค่าจากพ่อแม่โดยตรง

อีกไม่นานจะถึง “วันเด็กแห่งชาติ” อีกครั้ง แต่สภาพเด็กน้อยในวันนี้ บางกลุ่มก็น่าเห็นใจมาก เพราะมีสภาพไม่ต่างกับปลาที่ว่ายวนในน้ำ ไม่รู้จักโลกอันกว้างไกล ไม่รู้จะเดินไปทิศทางใด ทั้งสภาพแวดล้อมก็ไม่ได้อยู่ในแวดวงยาเสพติดและอบายมุข ทั้งชาติผู้มีปัญญาคอยชี้นำ

เด็กบางกลุ่มไม่ต่างไปจากหมีแพนด้าที่อยู่แต่ในกรง วัน ๆ เอาแต่กิน ๆ นอน ๆ และมักซี้เกียจทำงาน บางกลุ่มนำเวทนาเหมือนกับปลาที่คนฉลาดเอาหญ้าอ่อนไปมัดแขวนข้างหน้า จับไม่ถึงสักที ล่อหลอกให้เดินทำงานอยู่ทั้งวัน เพราะตกเป็นทาสค่านิยมสมัยใหม่ ไม่ว่าโทรศัพท์มือถือ เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า เครื่องสำอาง ฯลฯ โดยคิดว่าต้องได้มา ชีวิตถึงจะเป็นสุข

แต่มีเด็กอีกกลุ่มหนึ่งที่ฉลาดเหมือนนกน้อยที่รู้ว่า โลกนี้กว้างไกล มีสิ่งที่เป็นประโยชน์อีกมากมายที่ควรทำให้แก่โลก เพราะมีพ่อแม่เป็นคนมีบุญมีศีลธรรม บอกสอนนำพา ลูก ๆ ให้รู้จักบาปบุญ รู้ว่าชาตินี้มีชาติหน้ามี เนะทางดีให้ลูกเดิน

แต่ไม่ว่าจะเป็นเด็กกลุ่มไหน เขาก็ต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้า เป็นคนที่น่าพาสังคมประเทศชาติก้าวเดินต่อไป และเขาหวังว่าผู้ใหญ่ในวันนี้จะเปลี่ยนแปลงตนเอง ลดนิสัยพฤติกรรมอันไม่ดีงามลงเสียบ้าง อย่าเห็นแก่ตัวนักเลย พลิกชีวิตกลับมาสร้างสรรค์พัฒนาตน ปลูกจิตสำนึกดีให้ตื่นขึ้น เพื่อเป็นเข็มทิศทรงคุณค่าชี้ทางให้พวกเขาที่เป็นเด็กในวันนี้ ได้เติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ที่ดี ๆ มีพลังนำสังคมสู่สันติสุขได้

๗

คัมภีร์ฝ่ามือพิชิตมังกร การนวดปรับกระดูก ด้วยตนเอง

ตอนที่ ๑๓

● โรคต่าง ๆ ที่สืบเนื่องมาจาก
ตำแหน่งคลาดเคลื่อนของกระดูกแต่ละบริเวณ

กล้ามเนื้อฟิรฟอรัส

กายวิภาค เกาจากกระดูกกระเบนเหน็บถึงหัวสะโพก มีเส้นประสาทจากไขสันหลังมาลอดที่กล้ามเนื้อมัดนี้

หน้าที่ บิดต้นขาออกนอก กางต้นขาในขณะที่ยืดสะโพกงอ เช่น นั่งไขว่ห้างแบบยกเท้าว่างบนเก้าอี้

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดที่ตัวกล้ามเนื้อร้าวไปกระเบนเหน็บ แก้มก้น ถ้าเบียดเส้นประสาทจะปวดร้าวไปตามแนวรากประสาท

การยืดกล้ามเนื้อ นอนตะแคงเอาด้านที่ต้องการยืดไว้บนสะโพก งอ ๙๐ องศา ผู้ช่วยยืนด้านหลังใช้มือข้างหนึ่งยืดเอวไว้ มืออีกข้างช่วยกดต้นขาลงล่าง ผู้ป่วยสามารถยืดด้วยตนเองโดยนอนหงายเอามือข้างที่ต้องการยืดจับยึดที่นอนไว้เพื่อให้เอวแนบกับเตียง งอข้อสะโพกและเข้า ๙๐ องศา ไขว้ขาข้างเจ็บข้ามข้างปกติซึ่งเหยียดตรงอยู่ แล้วใช้มืออีกข้างช่วยกดเข้าที่ข้อไปด้านตรงกันข้ามไว้ หรือใช้ขาข้างปกติไขว้ขาข้างที่ต้องการยืด เพื่อกดลงบนพื้นเตียง ทำยืดนี้ต่างจากการยืดแบบอื่นตรงที่มีหุบ และหมุนเข้าในมากกว่า

ปัจจัยเสริม ขาทั้ง ๒ ข้างยาวไม่เท่ากัน นั่งไขว้ขาข้างที่ต้องการยืดไว้บนเป็นเวลานาน

กล้ามเนื้อหุบขา (Leg muscles Valley)

กายวิภาค ประกอบด้วย

๑. Adductor of Hip

๒. Adductor brevis

๓. Adductor magnus

๔. Gracilis

เกาะจากกระดูกเชิงกรานถึงกระดูกต้นขาและ
ปลายขา

หน้าที่

มัดที่ ๑ หุบขา และหมุนข้อสะโพกเข้าใน

มัดที่ ๒ หุบขา และงอข้อสะโพก

มัดที่ ๓ หุบขา และเหยียดข้อสะโพก

มัดที่ ๔ หุบขา และข้อเข่า

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดร้าวที่
บริเวณขาหนีบ ร้าวลึกเข้าไปในช่องเชิงกราน ผิ
วอวัยวะเพศ ทวารหนักข้างต้นขาด้านใน

การตรวจหาจุดปวด นอนหงายงอข้อสะโพก
และงอเข่าข้างที่ตรวจ ในท่าเบาะขาออกนอก กด
ไปตรงกลางต้นขา จะพบเอ็นของกล้ามเนื้อมัดนี้

การยืดกล้ามเนื้อ นอนหงายงอข้อสะโพกและ
เข่า ให้ฝ่าเท้าแตะที่หัวเข่าด้านตรงกันข้าม
ตำแหน่งสูงที่สุด ผู้ช่วยกดหัวเข่าลงกับพื้น พร้อม
ดันขึ้น

ปัจจัยเสริม บาดเจ็บโดยตรงจากการขี่ม้า
กล้ามเนื้ออยู่ในภาวะหดสั้นเป็นเวลานาน ได้แก่
นอนตะแคงขาข้างบนตกดมาด้านหน้า (ไม่มีหมอน
รอง) นั่งไขว่ห้าง นั่งงอสะโพก

กล้ามเนื้อหลังขา (Rear leg muscles)

กายวิภาค ประกอบด้วยกล้ามเนื้อ ๔ มัด คือ

๑. Rectus femoris

๒. Vastus medialis

๓. Vastus intermedialis

๔. Vastus lateralis

มัดที่ ๑ เกาะข้ามข้อสะโพก และเข่า ส่วนอีก
๓ มัด ที่เหลือ ทอดผ่านข้อเข่าเพียงข้อเดียว

หน้าที่ ทั้ง ๔ มัด ทำหน้าที่เหยียดเข่าให้ตรง

ส่วน**มัดที่ ๑** ช่วยงอข้อสะโพกด้วย

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว

มัดที่ ๑ ปวดร้าวหน้าขา ข้างในข้อเข่า (ปวด
มากตอนกลางคืน)

มัดที่ ๒ ปวดเข่าด้านหน้า และด้านข้างใน
เลียนแบบอาการเข่าเสื่อม (เข่าไม่มีแรงทกล้มง่าย)

มัดที่ ๓ ปวดร้าวด้านหน้าต้นขาในตำแหน่งสูง

มัดที่ ๔ ปวดร้าวบริเวณด้านนอกของต้นขา
ตั้งแต่สะโพกถึงเข่า

การตรวจหาจุดปวด ให้ผู้ป่วยนอนหงาย
หมอนรองใต้เข่า ให้เข่าอยู่ในท่างอเล็กน้อย

มัดที่ ๑ กดตำแหน่งใต้หัวตะคาก ลงมา
ประมาณ ๔-๕ นิ้ว

มัดที่ ๒ กดตำแหน่งเหนือลูกสะบ้าบน เฝียง
๔๕ องศาไปทางด้านใน

มัดที่ ๓ กดตำแหน่งใต้มัดที่ ๑ คลำหา
ค่อนข้างยาก

มัดที่ ๔ ผู้ป่วยเดินเหมือนเข่าฝืดแข็ง

การยืดกล้ามเนื้อ

มัดที่ ๑ นอนคว่ำ งอเข่าจับส้นเท้าดึงมาชิด
ก้นก้น

มัดที่ ๒ นอนหงายงอเข่า กางต้นขา ร่วมกับ
หมุนออกนอก กดปลายเท้าให้เข่างอมากที่สุด

มัดที่ ๓ นอนหงาย ชันเข่า กดปลายเท้าให้เข่า
งอมากขึ้น

ปัจจัยเสริม ความผิดปกติของโครงสร้างขา
ทั้ง ๒ ข้าง เช่น ขาทั้ง ๒ ข้างยาวไม่เท่ากัน ใช้
กล้ามเนื้ออยู่ในท่าเดิมนาน ๆ หรือขาดการ
เคลื่อนไหวที่เหมาะสม

๖. ปลายขา ข้อเท้า และเท้า

กล้ามเนื้อหน้าแข้ง (Tibialis Anterior)

กายวิภาค เกาะจากกระดูกหน้าแข้งด้าน
นอก ถึงกระดูกข้อเท้าและฝ่าเท้าอันแรกด้านใน

หน้าที่ กระดกข้อเท้าขึ้น

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดตามแนว

กล้ามเนื้อ ข้อเท้าด้านใน และนิ้วหัวแม่เท้า

การตรวจหาจุดปวด กดข้างกระดูกหน้าแข้ง ด้านนอก จะมีการตอบสนองด้วยการเคลื่อนไหวของเท้าเข้าด้านใน

การยืดกล้ามเนื้อ นอนหงายให้ข้อเท้าพับขอบเตียง จับปลายเท้ากดลง

ปัจจัยเสริม กล้ามเนื้อน่องตึง เดินในพื้นที่ขรุขระ หรือเอียงเป็นเวลานาน นอนหงายปลายเท้าตกทั้งคืน

กล้ามเนื้อน่อง (Gastrocnemius)

กายวิภาค มี ๒ มัด **ซิกนอก** และ**ซิกใน** เกาะผ่าน ๒ ข้อ คือ ข้อเข่า และข้อเท้า เกาะจากด้านหลังของปลายกระดูกต้นขาลงมารวมกับกล้ามเนื้อ soleus กลายเป็นเอ็นร้อยหวายมาเกาะที่กระดูกสันเท้า

หน้าที่ กระดกข้อเท้าลง เช่น เขย่งเท้าขึ้น ช่วยในการงอเข่า และรักษาท่าทางในการทรงตัวขณะยืน

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดด้านหลังด้านในหัวเข่า น่องใน ข้อเท้าใน และอุ้งเท้าด้านใน ปวดหลังต้นขา หลังเข่า กล้ามเนื้อเป็นตะคริวเวลากลางคืน

การตรวจหาจุดปวด นอนคว่ำ กดขวางที่กล้ามเนื้อ แล้วดันไปด้านนอก หรือด้านใน

การยืดกล้ามเนื้อ ยืนก้าวขาข้างที่ต้องการยืดไปด้านหลัง งอเข่าหน้าพร้อมกับโน้มตัวไปข้างหน้า โดยเข่าหลังเหยียดตรง และฝ่าเท้าสัมผัสพื้นตลอดฝ่าเท้า หรือนั่งเหยียดขา แล้วจับปลายเท้า ให้ข้อเท้ากระดกขึ้นจนกล้ามเนื้อรู้สึกตึง

ปัจจัยเสริม ใช้งานหนัก เช่น เดินขึ้นที่ลาดชัน วิ่งกระโดด เกร็งกล้ามเนื้อนาน เช่น เหยียบคันเร่งค้างในการขับรถระยะทางไกล นอนหงายปลายเท้าตก ใส่ถุงเท้าที่ขบขยารัดกล้ามเนื้อแน่นเกินไป

กล้ามเนื้อใต้ฝ่าเท้า (Muscles under the foot)

กายวิภาค เกาะจากกระดูกสันเท้า ถึงส่วนล่างของกระดูกนิ้วเท้าที่ ๒ - ๕

หน้าที่ กระดกนิ้วเท้าที่ ๒ - ๕ ลง หรือจิกนิ้วเท้าลง

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดร้าวมาที่ฝ่าเท้าส่วนบนของนิ้วที่ ๒ - ๕ มักมีอาการเดินลำบาก ปวดเท้าขณะเดิน

การตรวจหาจุดปวด กดคลำกล้ามเนื้อใต้ฝ่าเท้า บริเวณจุดปวดลึก ๆ

การยืดกล้ามเนื้อ จับปลายเท้ากระดกขึ้น
ปัจจัยเสริม ความผิดปกติของเท้า การเดินวิ่งในพื้นที่ขรุขระหรือพื้นทราย

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

พญ.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

แข็งแรง
เข้มข้น
ทนทาน
ยืนนาน
เน้นเล็ก
นิ่มนวล

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

สังคมอิสลามเป็นสังคมที่มีความเชื่อ
กฎหมาย บรรทัดฐานสังคมและ
ขนบธรรมเนียมประเพณีปฏิบัติ
วางอยู่บนครรลองของศาสนาอิสลามเป็นหลัก
ไม่อาจดำเนินชีวิตแตกต่างจากบัญญัติ
ของศาสนาได้
ท่ามกลางความหลากหลายทางวัฒนธรรม
จำเป็นต้องอาศัยความเข้าใจ
ยอมรับและให้เกียรติ
ทางความแตกต่างซึ่งกันและกัน

การใช้กฎหมายอิสลาม ในประเทศไทย

เดิมก่อนปฏิรูปการศาลในสมัยรัชกาลที่ ๕ เรา
6 มีกรมท่าซ้ายและท่าขวาในการพิจารณาพิพากษา
คดีของชาวต่างชาติที่เข้ามาในราชอาณาจักร
โดยกรมท่าขวารับผิดชอบคดีที่นับถือศาสนาอิสลาม
เช่น ชาวอาหรับชาติต่าง ๆ ที่เข้ามาค้าขาย ฯลฯ และ
ชาวเอเชียที่นับถือศาสนาอิสลาม การพิจารณา
คดีต้องใช้กฎหมายอิสลาม ต่อมาเมื่อมีการ
ปฏิรูปการปกครองเข้าสู่ส่วนกลาง โดยแบ่ง
ประเทศออกเป็นมณฑลต่าง ๆ มณฑลปัตตานี
และเมืองสตูลนั้นมีผู้นับศาสนาอิสลามจำนวนมาก
ในทางปฏิบัติประชาชนและผู้ปกครองซึ่งสืบเชื้อสาย
มาจากเจ้าเมืองคนก่อน ๆ ล้วนแต่เป็นมุสลิม ก็ใช้
กฎหมายอิสลามในการพิจารณาข้อพิพาทกันอยู่
ก่อนแล้ว

ต่อมา ในสมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม รัฐ

พยายามบังคับใช้ประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ทั่วราชอาณาจักร ทำให้ประชาชนที่
นับถือศาสนาอิสลามไม่ยอมรับและก่อการ
ประท้วงในหลายพื้นที่ ต่อมาในปี พ.ศ.๒๔๘๙
รัฐบาลจึงตราพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการใช้
กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส
ยะลาและสตูล พ.ศ.๒๔๘๙ โดยพระราชบัญญัติ
ดังกล่าวกำหนดให้นำกฎหมายเกี่ยวกับครอบครัว
และมรดกในหลักกฎหมายอิสลามมาใช้ในสี่จังหวัด
ดังกล่าว ซึ่งต้องมีตะโต๊ะยุติธรรมร่วมวินิจฉัยใน
หลักกฎหมายอิสลามด้วย คำวินิจฉัยของตะโต๊ะ
ยุติธรรมให้ถือเป็นที่สุด ไม่สามารถอุทธรณ์ฎีกาได้

ต่อมาเมื่อเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่
สามจังหวัดชายแดนภาคใต้และบางส่วนของ
จังหวัดสงขลา เมื่อ พ.ศ.๒๕๔๗ ปัญหาดังกล่าว

ได้ลูกหลานบานปลาย ไม่มีทีท่าว่าจะสิ้นสุด สำนักงานศาลยุติธรรมเห็นว่า ประเทศไทยมีประชากรจำนวนหนึ่งที่นับถือศาสนาอิสลามกระจายอยู่ทั่วไป โดยเฉพาะจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งประชากรส่วนนี้มีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างไปจากสังคมส่วนใหญ่ของประเทศ เนื่องจากสังคมอิสลามเป็นสังคมที่มีความเชื่อ กฎหมาย บรรทัดฐานสังคมและขนบธรรมเนียมประเพณีปฏิบัติ วางอยู่บนครรลองของศาสนาอิสลามเป็นหลัก ไม่อาจดำเนินชีวิตแตกต่างจากบัญญัติของศาสนาได้ ท่ามกลางความหลากหลายทางวัฒนธรรม จำเป็นต้องอาศัยความเข้าใจ ยอมรับและให้เกียรติทางความแตกต่างซึ่งกันและกัน โดยสะท้อนออกมาในรูปของกฎหมายบ้านเมืองที่เปิดโอกาสให้นาชนบธรรมเนียม ประเพณีของแต่ละท้องถิ่นมาใช้ควบคุม เพื่อลดปัญหาความขัดแย้งการแตกต่างกันทางวัฒนธรรม ศาสนา เช่น ปัญหาความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่เป็นปัญหาสำคัญของประเทศ ประเทศไทยได้เริ่มใช้กฎหมายอิสลาม โดยมีพระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลาและสตูล พ.ศ.๒๕๔๙ กำหนดให้นำกฎหมายอิสลามมาใช้บังคับแก่คู่กรณีที่เป็นคนไทยมุสลิม ก่อนนี้กระทรวงยุติธรรมได้มีคำสั่งให้แปลกฎหมายอิสลามเป็นภาษาไทยไว้ด้วย รวมทั้งในการวินิจฉัยชี้ขาดคดี ตะโตะยุติธรรมมีหน้าที่นำเอาหลักกฎหมายอิสลามที่ได้แปลไว้ เป็นคู่มือสำหรับการวินิจฉัยชี้ขาด ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๙ ที่เริ่มมีการใช้กฎหมายอิสลามในประเทศไทยจนถึงปัจจุบัน ยังมิได้มีการพิเคราะห์ทบทวนเรื่องการใช้อยู่กฎหมายอิสลามในประเทศไทยอย่างเป็นระบบ ทั้งในเรื่องกฎหมายสารบัญญัติและกฎหมายวิธีสบัญญัติที่เกี่ยวข้อง จากปัญหาความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ คณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ (กอส.) ได้มีข้อเสนอให้ปรับปรุงเรื่องกระบวนการยุติธรรมหลายประการ

รวมถึงเรื่องการปรับปรุงระบบการใช้อยู่กฎหมายอิสลามในประเทศไทยในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่

ควรทบทวนกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก ว่ายังมีความเหมาะสมหรือไม่ เพราะใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว

ควรขยายการใช้อยู่กฎหมายอิสลามจากเรื่องครอบครัวและมรดก ไปยังเรื่องอื่น ๆ หรือไม่

ควรปรับปรุงวิธีพิจารณาความกฎหมายอิสลาม โดยให้ตะโตะยุติธรรมแต่เพียงฝ่ายเดียวเป็นผู้พิจารณา พิพากษาหรือไม่ เนื่องจากในระบบปัจจุบันผู้พิพากษาอาชีพยังมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณา พิพากษาด้วย

ควรปรับปรุงวิธีพิจารณาการอุทธรณ์และฎีกา โดยให้สามารถอุทธรณ์ ฎีกา คัดค้านคำพิพากษาได้หรือไม่ เพราะตามกฎหมายปัจจุบันคำวินิจฉัยในข้อกฎหมายอิสลาม ให้เป็นอันเด็ดขาด

ควรขยายการบังคับใช้อยู่กฎหมายอิสลามไปยังจังหวัดอื่น ๆ ที่คนมุสลิมอาศัยอยู่หรือไม่

จากประเด็นปัญหาดังกล่าว จึงมีความจำเป็นต้องทำการทบทวนระบบการใช้อยู่กฎหมายอิสลามในประเทศไทยทั้งหมด ทั้งในทางกฎหมายสารบัญญัติและกฎหมายวิธีสบัญญัติ เพื่อพิจารณาให้ระบบการใช้อยู่กฎหมายอิสลามมีความเหมาะสมแก่สภาพการณ์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน รวมทั้งเพื่อสร้างสันติสุขให้แก่ชาวมุสลิมในประเทศไทยและสังคมไทยต่อไป

ด้วยเหตุดังกล่าว สำนักงานศาลยุติธรรม โดยสำนักงานวิจัยพี จึงได้จัดทำโครงการวิจัยเรื่อง “การศึกษาระบบการใช้อยู่กฎหมายอิสลามในประเทศไทย” ขึ้น โดยมีผู้เขียนเป็นคณะกรรมการตรวจรับรายงานการวิจัยร่วมกับผู้พิพากษาผู้ใหญ่ อีกหลายท่าน รวมทั้งนักวิชาการด้านอิสลาม เช่น อาจารย์เจ้าะเหลาะ แยกพงศ์ ผู้อำนวยการสถาบันอิสลามและอาหรับศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ดร.มะรอนิง สาแลมิง

โดยมีวัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาระบบกฎหมายอิสลามโดยรวม

ทั้งในส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมายสารบัญญัติและกฎหมายวิธีสบัญญัติ

๒. เพื่อศึกษาหาแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการใช้กฎหมายอิสลามในประเทศไทย

๓. เพื่อศึกษาแนวทางปรับปรุงการใช้กฎหมายอิสลามในประเทศไทยให้เกิดความเสมอภาค

๔. เพื่อศึกษารูปแบบที่เหมาะสมขององค์กรศาลในการใช้กฎหมายอิสลาม

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ โดยศึกษาค้นคว้าเอกสารและรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิจากคัมภีร์อัลกุรอาน ชุมนะฮ์ และตำรากฎหมายอิสลาม ทั้งส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมายสารบัญญัติอิสลามและกฎหมายวิธีสบัญญัติอิสลาม โดยไม่จำกัดเฉพาะมัชฮับหนึ่งมัชฮับใด แต่มุ่งเน้นมัชฮับฮาฟีอีฮ์ เนื่องจากเป็นมัชฮับที่มุสลิมส่วนใหญ่ในประเทศไทยยึดถือ และเน้นส่วนที่เกี่ยวกับคดีครอบครัวและมรดกเป็นสำคัญ เนื่องจากเป็นส่วนที่มีการบังคับใช้ในสี่จังหวัดภาคใต้ของไทยตั้งแต่ในอดีตตราบจนถึงปัจจุบันรวมทั้งเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และจะมีการรวบรวมข้อมูลภาคสนามจากการสัมภาษณ์เจาะลึก (Indepth Interview) คะโต๊ะยุติธรรมและผู้พิพากษาตามคำแนะนำของคะโต๊ะยุติธรรมและรวบรวมข้อมูลการประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) ในภาคใต้และภาคกลาง โดยกลุ่มเป้าหมายของการจัดประชุมกลุ่มย่อยเป็นผู้แทนที่มีความรู้ความสามารถ เป็นผู้นำชุมชนมุสลิมที่มีความเชี่ยวชาญด้านกฎหมายอิสลามและหรือกฎหมายบ้านเมือง ประกอบด้วยคะโต๊ะยุติธรรม โต๊ะครู ผู้พิพากษา นักวิชาการ ผู้ทรงคุณวุฒิจากสำนักจุฬาราชมนตรี คณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทย ประธานคณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัด ทนายความ และประชาชนที่สนใจทั่วไป รวมทั้งการจัดประชุมกลุ่มใหญ่และต่อมา ๒๒พณฯ ท่านสเปซ สุลฆารมณฺ์ ประธานศาลฎีกา ในฐานะประธานกรรมการบริหารศาลยุติธรรม ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการจัดทำ

คู่มือกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกขึ้น โดยมีท่านอรุณ เรืองเพชร อธิบดีผู้พิพากษาศาล ๙ เป็นประธานอนุกรรมการ มีผู้พิพากษาอีกหลายท่าน ผู้แทนสำนักจุฬาราชมนตรี คะโต๊ะยุติธรรมประจำศาลจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส สตูล และเบตง ส่วนนักวิชาการประกอบด้วย ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะกียา ดร.อิสมาแอ อาลี ซึ่งมีผู้เขียนร่วมอยู่ด้วย โดยมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

๑. ศึกษา วิเคราะห์ รวบรวมหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก คำพิพากษาศาลฎีกา ข้อวินิจฉัยของจุฬาราชมนตรีในส่วนที่เกี่ยวข้อง และจัดทำคู่มือเพื่อใช้เป็นมาตรฐานเดียวกันในการปฏิบัติงาน

๒. รายงานผลการดำเนินงานต่อคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม

๓. ดำเนินการตามที่คณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมมอบหมาย

ขณะนี้ มีผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติการใช้กฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัว มรดกและการพิจารณาคดี พ.ศ. .... รวม ๔ ร่าง ประกอบด้วยร่างของนายณัฏฐิติน อุมา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคมาตุภูมิกับคณะ ร่างของนายวิรัตน์ กัลยาศิริ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์กับคณะ ร่างของสำนักงานสภาที่ปรึกษาเสริมสร้างสันติสุขจังหวัดชายแดนภาคใต้และร่างของนายฮอซาลี มาห์หมัด สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์กับคณะ ซึ่งทั้งสี่ร่าง นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี เสนอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินจึงให้ชะลอไปก่อน แต่ตามเนื้อหาทั้งสี่ร่างขยายการใช้กฎหมายอิสลามไปทั่วประเทศ มีคะโต๊ะในชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาด้วย และมีรายละเอียดอื่น ๆ อีกจำนวนมาก จึงต้องติดตามกันต่อไป

๒

ปิดท้าย

พ.ด.ท. ทุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

กาเมสุมิจฉาจาร

โธ่ ! อนิจจา สาก พระพุทธรองค์
เริงลุ่มหลง หมิ่นธรรม แปรคำสอน
ชักชาวพุทธ เมีนศีล ลั่นล้งวร
ล้งคมร้อน เพราะวัดแล้ง **“รัตนตรัย”**

ปวนการ กาฝาก ศาสนา
เสริมสร้างภาพ ลวงตา น่าเลื่อมใส
ปลุกศรัทธา ปสาทะ ประชาไทย
พาหลงไหล หลงผิด เพี้ยนพุทธธรรม

ไร้ **“ทริ โอตตปปะ”** ตามกำราบ
ละอายชั่ว กลัวเกรงบาป กรรมฝ่ายต่ำ
ชูผ้าเหลือง เป็นธงชัย เดินหน้านำ
เดินหลงทิศ ผิดธรรม ทางนิพพาน

มากวัดวา พระสงฆ์ หลากคามเขต
ทั่วประเทศ ท่วมท้น ชนนับถือ
เผินศีลห้า ข้อสาม ย่ำฝึกปรือ
ทั้งที่คือ เกราะแกร่ง ... กามล้งวร

ชาญขอศีล ให้ศีล สวดพรา้เพรื่อ
พิธีกรรม ฟั่นเฟือ ... อุทาหรณ์
มิหยั่งยิด พุทธศาสน์ เอื้ออาทร
มันชั้นตอน ปฏิบัติ ให้เป็นจริง

เพียง **“สัลลพต ปรามาส”** ตามพิลัย
ไร้ศีลพรต ถึงใจ พุทธแท้ยัง
จึง **“ปีศาจ คาบคัมภีร์”** แผงแอบอิง
ดั่งเห็นจริง ใน **“ราชการ”** และ **“การเมือง”**

๒

